

Giới thiệu Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!

Thể loại: Truyện Tình Cảm, Ngôn Tình

"Nhật Thiên, em thực sự rất sợ cảm giác những người em yêu thương rời xa em, lúc đó trái tim em như vỡ ra từng mảnh" Diệp Thảo đẩy Nhật Thiên ra, bật hai tai lại và chẳng muốn nghe bất kỳ điều gì nữa.

Nhật Thiên ôm cô càng chặt Diệp Thảo và nói: "Tất cả đã qua rồi em đừng sợ, anh sẽ không rời xa em"

Một lúc sau, Diệp Thảo có vẻ bình tĩnh hơn, "Có thật là anh sẽ không bao giờ rời xa em không?"

Nhật Thiên gật đầu, "Anh sẽ không bao giờ rời xa em."

Diệp Thảo bùng tình giắc, nước mắt đã thấm đẫm chiếc gối. Nhớ lại những hồi ức của 5 năm trước, những ngày tháng đó thật là hạnh phúc biết bao. Khi quyết định rời xa anh, cô đã cố để mình phải bận rộn, không có thời gian rảnh để quên đi hình ảnh của anh, nhưng tại sao ông trời lại để cô gặp lại anh sau 5 năm xa cách!

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Oan gia ngõ hẹp

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Trong một khu rừng nọ, Diệp Thảo mặc bộ đồ công chúa trông vô cùng xinh đẹp. Cô hái hái hoa, bắt bướm không may vấp phải cục đá bị trật chân, cô vô cùng lo lắng và hoảng sợ. Nhìn từ phía xa xa, có một con bạch mã, trên con bạch mã có một nam nhân. Tuy không nhìn rõ khuôn mặt nhưng Diệp Thảo có thể cảm nhận được khí phách trên người nam nhân kia rất hiển ngang. Diệp Thảo tìm đập thỉnh thịch: Trời ơi!! Bạch mã hoàng tử trong lòng mình xuất hiện rồi sao!

"RẦM!!" Cửa phòng ngủ bị đập ra. Chấn Diệp Thảo đang đắp bị lật ra, "Diệp Thảo, có dậy hay không, con gái con nửa mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi mà vẫn còn ngủ." Tiếng của mẹ quát to khiến cho căn nhà chuyển động.

"Mẹ à, cho con ngủ thêm một lúc nữa thôi." Diệp Thảo lấy tay che mặt.

"Dậy, 7h rồi, không định đi học hả, ngủ đến khi nào nữa, dậy ngay cho mẹ." Bà Vân kéo cô dậy.

Ách... Đi học... Trời ơi!!! Sao mẹ không gọi con sớm hơn, sắp muộn học rồi. Diệp Thảo mở to mắt, chạy làm vệ sinh cá nhân xong, không có thời gian chải đầu thay vội quần áo rồi đeo cặp xách, chạy vội đi học.

Đi qua nhà ăn, tiếng của bố Diệp Thảo vang lên, "Không ăn sáng à con?"

"Dạ không, con ăn ở trường ạ. Bố mẹ, con đi học đây."

"Con cũng lớn rồi, phải biết tự chăm sóc bản thân."

"Dạ." Nói xong Diệp Thảo chạy dắt xe đến trường.

Mẹ Diệp Thảo từ trên tầng đi xuống, lắc đầu than thở với bố Diệp Thảo, "Ông xem, con bé nhà mình cứ thế này thì tôi không yên tâm"

"Hừ!! cứ để cho nó sống tự lập một thời gian. Còn chuyện hôn ước của nó thì đợi ít nữa sẽ nói cho nó biết."

"Haizz!!" Mẹ Diệp Thảo thở dài ngao ngán.

Đi đến cổng trường thì Diệp Thảo cảm thấy kì lạ, “Sao hôm nay nữ sinh trong trường mình như đám ma nữ thế này?” Ai ai cũng lấy gương ra soi, lấy lược ra chải, bôi son chút phấn... Diệp Thảo nhìn mà nổi hết cả da gà. Cô thấy thế thì chỉ có thể đoán là có trai đẹp sắp chuyển tới trường này, “Trai đẹp trong trường vẫn nhiều thời gian để ngắm, bận gì mà phải chen chúc!” Nghĩ thế Diệp Thảo cười đi vào lớp.

Có mấy nam sinh đang tụ tập bàn tán với nhau, một người trong số đó nhìn mấy đứa con gái đang nhao nhao ở phía cổng trường, “Đúng là bọn con gái, toàn lũ đại trai hết một lượt.”

Một người trong số đó chỉ tay về phía Diệp Thảo, “Ai nói thế, mỹ nữ của trường mình đâu có để ý tới cái người nam sinh sắp chuyển trường tới đâu.”

Mọi người nhìn Diệp Thảo gật gật, “Quả là mỹ nữ của trường mình có khác, không đại trai như mấy đứa kia.”

~ Chị này không đại trai, chỉ hay mộng gặp soái ca thôi hà. ~

Ngôi trường mà Diệp Thảo học có cái tên rất hay ‘Angel’. Angel là ngôi trường giành cho những cậu ấm, cô chiêu học. Không những thế phải là những học sinh ưu tú mới có thể vào trường này.

Diệp Thảo bước vào lớp học, thì tiếng trống vang lên, cô cười thầm, “he he ~ may mà không bị muộn học”. Nhưng mà sao hôm nay lớp mình kì lạ thế, chắc là có liên quan đến chuyện ở ngoài cổng trường.

Chỗ ngồi của Diệp Thảo là ở bàn cuối gần cửa sổ, chỗ ngồi đó là chỗ của Diệp Thảo tự chọn để thảo mãn tư tưởng mơ mộng về soái ca, mà ngồi bàn cuối gần cửa sổ là thích hợp nhất nhưng Diệp Thảo lại bịa ra một lí do rất chi là nghiêm túc với cô giáo để phục vụ cho nhu cầu đen tối của mình, ‘vì em làm lớp trưởng, em nghĩ ngồi đó có tầm nhìn tốt, có thể quan sát các bạn tốt hơn mà một phần vì chiều cao của em ngồi ở trên sẽ khiến các bạn khó nhìn’. Cô giáo nghe thấy thế gật đầu đồng ý liền, còn tuyên dương Diệp Thảo trước lớp là có tinh thần trách nhiệm cao, biết quan tâm lo lắng cho bạn bè.

~ Trời!! Lí do này cũng nghĩ được. Mk phục~

Diệp Thảo đến chỗ ngồi cất cặp xách vào ngăn bàn rồi đến chỗ cô bạn thân hỏi chuyện kì lạ này, “Bạch Nguyệt này, sao hôm nay mấy đứa nữ sinh trường mình bị thế nào á, trang điểm như yêu tinh hết một lượt, theo suy đoán của tao là sắp có trai đẹp chuyển đến trường mình. Có phải không?” Cô nhìn Bạch Nguyệt thấy con bạn mình chẳng có phản ứng gì, tâm hồn cứ như đang trên mây á.

Diệp Thảo trừng mắt nhìn Bạch Nguyệt, lấy tay vỗ mặt cô bạn đã đi vào cõi mộng từ lúc nào, “Đường Bạch Nguyệt...tỉnh... tỉnh mộng ngay lập tức.”

Bạch Nguyệt cuối cùng cũng trở lại bình thường nhìn Diệp Thảo, “Hả? Có chuyện gì thế?”

Diệp Thảo lườm con bạn, “Tao nói là hôm nay có phải trai đẹp chuyển đến không?” Vừa nói Diệp Thảo chỉ tay vào Bạch Nguyệt, “Còn mày nữa, tâm hồn cứ để trên mây vậy, người sắp chuyển đến đẹp đến thế sao?”

Bạch Nguyệt nhìn Diệp Thảo như nhìn thấy người ngoài hành tinh rơi xuống trái đất “Hả, mày chưa biết chuyện gì sao, bình thường thông tin về soái ca nhanh lắm mà?”

“Đạo này là tao học nhiều quá nên chẳng thể sản tin tức.” Diệp Thảo nhún vai về bất đắc dĩ.

“Ặc...Ặc...con lạy cụ, con biết cụ thông minh nhưng cụ đừng có bốc phét đi, có mà ngủ như lợn á, còn nói là học mới chả hành” Bạch Nguyệt chấp tay lạy Diệp Thảo

Diệp Thảo lườm Bạch Nguyệt lần thứ hai, “Nói vào vấn đề chính.”

“E..hèm... trường mình sắp có một nam sinh sắp chuyển đến trường chúng ta, nghe nói cậu ấy không thích học ở nước ngoài nên muốn về đây học. Nguồn thông tin mình tìm hiểu qua bạn của đứa bạn là bạn của tao, cũng rất đáng tin cậy.” Bạch Nguyệt cười vui vẻ nhìn Diệp Thảo, “Nghe kĩ đây, cậu ấy rất đẹp trai, lại học giỏi, từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, giờ muốn về nước học, là đứa con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn Đặng Quân. Tên là Đặng Nhật Thiên bằng tuổi bọn mình 17 tuổi, có chiều cao 1m85cm, thích màu tối, đây là mình tự đoán vì nghe theo từ nguồn thông tin cung cấp thì chưa thấy cậu ấy mặc đồ màu sáng bao giờ trừ màu trắng ra. Hết” Bạch Nguyệt cười và rất hài lòng với thông tin của mình.

Diệp Thảo nhìn thấy cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp, cô chạy vội về chỗ của mình rồi hô to, “các bạn đứng, Nghiêm” Cả lớp đứng nghiêm chào cô. Cô giáo mỉm cười, “mời các em ngồi”

Cô giáo đứng trước lớp nhìn về hướng cửa ra vào cất tiếng, “Hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới chuyển trường tới.” Cô giáo tươi cười nói.

Cả lớp vui vẻ hẳn lên, bàn tán sôi nổi vì có một soái ca lại được ban giám hiệu sắp xếp vào lớp mình. Đứa con gái nào cũng cười tươi như hoa và Diệp Thảo cũng vậy, sau này tha hồ mà ngắm trai đẹp, mà lớp cô cũng rất nhiều trai đẹp rồi nhưng có thêm một người thì càng tốt chứ sao.”

“Đặng Nhật Thiên, em vào đây.” Cô giáo vẫy tay.

Từ ngoài cửa một chàng trai bước vào trong lớp làm cho cả đám nữ sinh trong lớp đều hô to về hứng thú, cậu ta đứng cạnh cô giáo rồi cười một cái (Nhìn nụ cười này có vẻ như là bị ép buộc phải cười vậy.)

Đám con gái trong lớp vẫn chưa hết ồn ào, thấy vậy cô giáo liền nói, “Cả lớp trật tự” thấy cả lớp im lặng thì nói tiếp “Xin giới thiệu với các bạn.” Cô giáo

chỉ tay vào Nhật Thiên, “Đây là Đặng Nhật Thiên, bắt đầu từ bây giờ bạn ấy sẽ học ở lớp chúng ta, mong các bạn giúp đỡ cho bạn ấy.” Lời cô vừa dứt cả lớp đều vỗ tay.

Chỉ có Diệp Thảo là ngơ ngác ngác như con nai vàng khi người con trai họ Đặng là người mà mấy hôm trước cô đụng phải, ý nghĩ trong đầu hoàn toàn dập tắt. Diệp Thảo chưa kịp hoàn hồn thì tiếng cô giáo lại vang lên, “Nhật Thiên cao thế này ngồi bàn cuối nhé, vậy em xuống ngồi bàn cuối cùng lớp trường đi.”

Nhật Thiên nhìn theo hướng cô giáo chỉ về mặt ngạc nhiên không kém là mấy so với Diệp Thảo. Anh nhìn thấy ánh mắt về cảnh cáo của Diệp Thảo: ‘Này, anh không được tới đây ngồi.’ Nhật Thiên chẳng hề bận tâm đi đến chỗ cô giáo xếp.

Diệp Thảo về mặt lạnh tanh khi thấy Đặng Thiên ngồi xuống, ‘Đúng là yêu nghiệt.’ con tức vào mấy hôm trước lại xuất hiện trong đầu Diệp Thảo.

Hai người coi như đôi phượng như không tồn tại mà học cho đến lúc ra chơi.

Tiếng trống vang lên báo kết thúc giờ học, Diệp Thảo đang cất sách vở vào cặp thì nghe thấy giọng của Ngọc Hương vang lên, “Diệp Thảo à, cậu có thể nhường chỗ cho mình được không?”

Diệp Thảo hiếm khi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng này của Ngọc Hương, nghe mà nổi hết cả da gà. Có trời mới biết trong lòng Ngọc Hương đang gào thét ‘Diệp Thảo, tránh sang một bên cho tao ngồi.’

Ngọc Hương là một người vô cùng đáng ghét, tuy cô ta khá xinh đẹp nhưng không xinh bằng Diệp Thảo. Cô ta rất kiêu căng, tự phụ, đóng kịch cũng cực giỏi (là người hai mặt). Vì là người thích đố kị, không muốn ai hơn mình nên cô ta suốt ngày đến gây chuyện với Diệp Thảo.

Diệp Thảo nhìn thẳng vào Ngọc Hương cười khinh bỉ, “Đây là chỗ của mình mà, vì sao mình phải nhường cho cậu?”

“Cậu...” Ngọc Hương trừng mắt với Diệp Thảo, nhưng nghĩ có Nhật Thiên ở đó nên cố nhịn xuống, cô ta nở nụ cười hình bán nguyệt, “Mình muốn nói chuyện với Nhật Thiên.” Ngọc Hương nhìn thấy Diệp Thảo không có biểu hiện gì, lại cố ngiên răng nói lại lần nữa, “Có thể cho mình mượn chỗ của cậu một lúc thôi cũng được.”

Diệp Thảo nhìn Ngọc Hương cười tỏ vẻ đồng ý nhưng ngay sau đó mặt lạnh đáp “KHÔNG!!” Sau đó chống tay lên má, mắt hướng về phía cửa sổ.

Câu trả lời của Diệp Thảo khiến Ngọc Hương tức điên lên. Nhưng vẫn phải cố kiềm chế con tức lại.

Nhật Thiên ngồi ở đó thấy hết mọi chuyện xảy ra, nhếch mép cười đều nhìn Diệp Thảo, “Sao cậu không muốn cho cho người ta mượn chỗ? Hay là cậu đã thích tôi? Diệp Thảo?”

Diệp Thảo quay lại nhìn Nhật Thiên, trên môi nở nụ cười rạng rỡ nhất có thể và trả lời Nhật Thiên một cách rất lịch sự và rất ngây thơ a! “Về vấn đề chỗ ngồi thì đây là chỗ ngồi của mình, mình muốn cho ai ngồi thì là quyền của mình. Còn về chuyện cậu hỏi mình thích cậu hay không thì cậu đoán đúng rồi đó, có ai cấm được mình thích cậu sao? Mình đã thích cậu ngay từ ‘lần đầu tiên’ mình nhìn thấy cậu rồi. Mà không chỉ có riêng mình thích cậu đâu, cậu đẹp trai ai mà chẳng thích, cậu thử hỏi xem các nữ sinh trong trường có ai mà không thích cậu. Nếu có người nào nói không thích cậu mình nguyện chấp tay gọi người đó bằng ‘cụ’.” Nói xong Diệp Thảo tiến sát mặt về phía Nhật Thiên. Nhật Thiên thấy thế tránh ra xa.

Diệp Thảo thấy thế nhếch mép, “Yên tâm đi, mình không hôn cậu đâu mà phải sợ.”

Nghe thấy Diệp Thảo nói thế, không chỉ có Nhật Thiên mà tất cả lớp đều mắt chữ ‘o’ mồm chữ ‘a’ kinh ngạc nhìn Diệp Thảo với ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh rơi xuống trái đất và vô cùng kinh ngạc khi lần đầu tiên thấy Diệp Thảo tỏ tình với người khác giới.

Diệp Thảo không thèm để ý đến mọi người xung quanh ghé sát vào tai Nhật Thiên, cô nói nhỏ chỉ để Nhật Thiên nghe được, “Thích cậu?? Cậu nghĩ tôi bị điên sao? Nhưng xin lỗi nhé, tôi chưa đến mức bị thần kinh mà đi thích cậu, đúng là đồ hoang tưởng.”

Đi ra khỏi lớp, Diệp Thảo cảm thấy vô cùng vui vẻ và thoải mái vì xả được con tức vào mấy hôm trước.

Nhật Thiên không lộ bất kì cảm xúc gì trên khuôn mặt nhìn theo bóng lưng của Diệp Thảo. Ở trong lớp ai ai cũng bàn tán về chuyện của Diệp Thảo nói. Không một người nào nghe thấy lời nói sau cùng của cô nên cứ tưởng Diệp Thảo đang tỏ tình với Nhật Thiên. Mọi người bàn tán sôi nổi, có người rất tán thành Diệp Thảo và Nhật Thiên là một đôi, nói họ là một cặp trai tài gái sắc. Nhưng có người lại không đồng ý với ý kiến này, nói Diệp Thảo không xứng với Nhật Thiên bảo cô là chim sẻ đòi làm phượng hoàng (vì gato ấy mà). Người tức nhất chính là Ngọc Hương khi chứng kiến hành động của Diệp Thảo.

Bạch Nguyệt rất bất ngờ khi thấy hành động của Diệp Thảo, vì đây là lần đầu tiên cô thấy Diệp Thảo tỏ tình, cô đứng ngây ra, một lúc sau mới có thể ổn định lại bình thường. Bạch Nguyệt chạy đuổi theo cô bạn thân nhất của mình.

“Diệp Thảo, đợi tao với.” Bạch Nguyệt chạy nhanh đến chỗ Diệp Thảo.

Đang đi ngoài hành lang, Diệp Thảo nghe thấy tiếng gọi của Bạch Nguyệt thì quay lại mỉm cười nhìn bạn mình, “Đi từ từ thôi, làm gì mà như đi ăn thịt người thế?”

Khi Bạch Nguyệt chạy đến chỗ Diệp Thảo, cô thở hắt hắt trách móc, “Sao mà mày đi nhanh vậy, làm người ta chạy mệt đứt hơi.”

Diệp Thảo nhún vai, “Tao nghĩ tao vẫn đi bình thường như mọi hôm mà.” Cô kéo Bạch Nguyệt đi “xuống căng tin ăn đi, tao đói quá, sáng nay vội quá nên chẳng kịp ăn.”

“Mấy ngu như lợn thì có bao giờ kịp ăn sáng.” Bạch Nguyệt cười trêu bạn.

“Hừ!! thế có đi ăn không, hôm nay tao mời.”

“Diệp Thảo hôm nay sao lại hào phóng thế?” Bạch Nguyệt giơ tay sờ trán con bạn lắc đầu, “Không sốt mà?”

Diệp Thảo hất tay Bạch Nguyệt, “Sốt cái đầu mày á, có đi ăn không thì bảo.” Diệp Thảo đi nhanh về phía căng tin.

“Có chứ, hiếm có dịp Diệp Thảo nhà ta mời ăn cơm, phải ăn chứ.” Bạch Nguyệt cười chạy theo.

Diệp Thảo chọn chỗ khuất ngồi xuống, đưa thẻ cho Bạch Nguyệt, nói trêu cô bạn “Đường tiểu thư, cậu muốn ăn gì thì mua, cậu mua cái gì mình ăn cái đó.”

Bạch Nguyệt cầm lấy thẻ của Diệp Thảo đưa, sau đó chạy đến xếp hàng mua đồ ăn. 15 phút sau, Bạch Nguyệt mang hai khay đồ ăn giống nhau gồm xúc xích, một ly sữa tươi, hai đùi gà rán, một chiếc hamburger gà; đặt một khay trước mặt Diệp Thảo, “Hoàng tiểu thư, mời tiểu thư dùng bữa sáng dinh dưỡng mà mình đặc biệt chuẩn bị cho cậu, chúc ngon miệng.”

Diệp Thảo cố nhịn cười, chỉ tay vào khay thức ăn nói, “Đường tiểu thư nghĩ những món này là dinh dưỡng sao? Có mà ăn khiến người ta phát béo.” Nói xong cả hai không nhịn được cùng bật cười.

“Tao biết là mày không bị béo nên mới chọn món này, không phải mày bảo là đói sao? Mau ăn đi.”

Hai người đang ăn vui vẻ thì Bạch Nguyệt lên tiếng, “Tao không ngờ mày lại tỏ tình với Nhật Thiên đấy, cái gì mà thích cậu ngay từ lần đầu gặp mặt, nghe sến quá. Phong Nhã mà được chứng kiến cảnh này chắc là bị sốc nặng.”

Diệp Thảo vẫn chăm chú ăn phần thức ăn của mình nhàn nhạt nói, “Chỉ là diễn thôi.”

Con mắt của Bạch Nguyệt mở to hết cỡ, “Mày... mày nói cái gì? Là diễn á? Không phải tỏ tình sao?”

Diệp Thảo ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bạch Nguyệt, “Mày nói cái gì thế? Tao chưa diễn đến mức đó đâu. Tỏ tình? Tỏ tình chỉ làm cho bản thân thêm xấu hổ mà thôi, nghĩ gì mà bảo tao tỏ tình chứ.” Diệp Thảo lấy ly sữa uống gật gật đầu, “Nhưng mà người ngoài nhìn và nghe thấy thế thì hiểu lầm là chuyện bình thường.” Cô cầm lấy tay Bạch Nguyệt, “Nguyệt này, có phải tao diễn quá đạt đúng không?”

Bạch Nguyệt gật đầu một cái, thấy Bạch Nguyệt gật đầu Diệp Thảo cười đến nỗi không nhìn thấy mắt, “Tao cũng không ngờ mình lại diễn chuẩn như thế, mày nghĩ tao có nên làm diễn viên không nhỉ, không làm thì phí mất một tài năng quốc gia! Ha...a...a...”

Bạch Nguyệt dở khóc dở cười nhìn con bạn của mình vì Diệp Thảo có độ tự sướng hơn người, trong đầu toàn những ý nghĩ điên rồ. Ánh mắt của bạch nguyệt hướng về phía Diệp Thảo vẻ tò mò, “Sao mày không thích Nhật Thiên, cậu ấy là một soái ca vô cùng hoàn mỹ mà, vừa mới vào trường đã làm các nữ sinh điên đảo hết một lượt.”

“Bởi vì cậu ta khinh người hết sức, tao nhìn thấy mà chỉ muốn đánh vào cái bản mặt đáng ghét đó rồi.”

Bạch Nguyệt nhún mày, “Sao mày biết cậu ta khinh người, chẳng lẽ mày gặp cậu ấy rồi?”

“Ừ.”

“Mày gặp Nhật Thiên rồi sao, vào hôm nào.”

“Mấy hôm trước, khi trèo tường trốn đi chơi.”

“Chuyện thế nào? Kể tao nghe với.”

“Không muốn kể, nghĩ đến đã thấy tức rồi.”

Bạch Nguyệt nũng nịu nắm tay Diệp Thảo lắc qua lắc lại, “Kể đi, bạn yêu quý nhất của mình, kể cho mình nghe đi mà...”

Không để Bạch Nguyệt nói hết câu Diệp Thảo ngắt lời “Thôi, được rồi, bỏ ngay cái giọng cùng với vẻ mặt đáng ghét đó của mày đi, tao kể được chưa.” Nghe cái giọng nũng nịu của Bạch Nguyệt khiến Diệp Thảo nổi hết cả da gà.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nguyên nhân

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Vào mấy hôm trước, Diệp Thảo chán quá chẳng có gì để làm, trong đầu hiện ra một ý tưởng vô cùng dở hơi đó là: đi dạo trong trời mưa.

Thời tiết tháng 10 có hơi lạnh, ngoài trời đang mưa lâm thâm. Diệp Thảo mặc đủ ấm và chuẩn bị một cái ô để đi ra ngoài. Công nhà cô có bảo vệ nên không ra ngoài bằng cửa chính được nên đành phải trèo tường thoát ra.

Từ lúc cô năm tuổi đến hiện tại, Diệp Thảo đi đâu cũng có vệ sĩ đi theo. Những vệ sĩ của cô không phải những người đeo kính râm hay là mặc đồ tây như những người vệ sĩ trong ti vi mà họ thường cải trang thành những người bình thường đi cách cô một đoạn.

Năm Diệp Thảo năm tuổi, công ty của bố cô dành được một hợp đồng lớn khiến cho công ty đối thủ tức giận, thuê người bắt cóc cô và đưa ra điều kiện là đòi một cái giá lên trên trời thì mới có thể chuộc cô về. Khi cứu được Diệp Thảo ra ngoài, vì lo lắng về sự an toàn của đứa con gái mình yêu quý nhất, bố cô đã thuê vệ sĩ đi theo cô và thân phận của cô được giấu kín, ngoài những người thân thiết nhất ra thì chẳng ai biết sự thật này cả.

Khi trèo tường thoát được ra ngoài, Diệp Thảo bật ô ra đi dạo trong màn mưa phùn. Ôi! Thật là lãng mạn làm sao! Đường phố vào buổi tối thật đẹp, ánh đèn đường lung linh mờ ảo, có lẽ vì trời mưa nên không khí trở nên trong lành lạ thường. Diệp Thảo mỉm cười nhắm hờ mí mắt hít một hơi thật sâu, mùi hương thanh khiết khiến cho tâm hồn cô hoà mình vào với thiên nhiên.

Đang tận hưởng không khí trong lành, có một chiếc xe BMW màu đen chạy ngang qua Diệp Thảo, cạnh đó có một vũng nước, khi chiếc xe đi qua khiến cho nước bắn tung toé dính hết lên quần áo của cô.

Diệp Thảo giật nảy mình mở mắt ra nhìn chiếc xe rồi nhìn xuống quần áo mình thì thấy quần áo bị nước bắn vào vừa ướt vừa bẩn. Không biết phải làm thế nào thì từ trong xe có một người đàn ông trung niên, nhìn tầm khoảng 50 tuổi bước xuống xe, chạy đến chỗ của Diệp Thảo hỏi thăm, “Cháu có bị làm sao không, cho bác xin lỗi nhé, bác không cố ý.”

Diệp Thảo xua tay, “Cháu không sao đâu, quần áo chỉ bị bẩn ít thôi.”

Người đàn ông trung niên nói với vẻ thành khẩn, “Ồ gần đây có một nơi bán quần áo, hay để bác đưa cháu đi mua nhé, coi như bác đền cho cháu bộ khác vì đã làm ướt quần áo của cháu.”

Diệp Thảo nhìn người lái xe từ chối, “Bộ quần áo này cũng chỉ bị ướt và bị bẩn một ít thôi mà, cháu về nhà giặt lại là được, bác không cần phải...”

Chưa nói hết câu, cửa kính của chiếc xe BMW mở, một giọng nói vang lên, “Bác Trương, cháu sắp bị muộn giờ rồi.”

Nghe thấy giọng nói rét lạnh của người trong xe, Diệp Thảo cùng bác lái xe quay đầu nhìn về phía người nói. Cửa xe mở ra, một chàng thanh niên đi ra khỏi xe, đi đến chỗ cô và bác họ Trương.

Diệp Thảo nhìn anh ta không chớp mắt ‘~OA~ đẹp trai quá, sao lại có người đẹp đến mức yêu nghiệt thế này vậy trời’. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, chiếc quần tây phẳng phiu bao lấy đôi chân thon dài rắn chắc, khuôn mặt không lộ một chút biểu cảm gì, nhưng ánh mắt lại lộ lên một tia lạnh lùng.

Anh ta lấy ví từ trong túi quần ra rút ra khoảng 5-6 tờ tiền đưa cho Diệp Thảo, “cầm lấy.”

Diệp Thảo nhử mảy nhìn tiền rồi nhìn anh ta, “Cái này là ý gì?”

Anh ta nhếch môi nhìn Diệp Thảo khinh bỉ, “Loại người như cô tôi gặp qua nhiều rồi. Ngoài miệng nói không muốn nhưng trong lòng lại rất muốn, cô không cảm sao? Hay là chê ư?”

Diệp Thảo thấy thái độ của anh ta thì tức điên lên. Hình tượng bị sụp đổ hoàn toàn, cô nắm chặt tay hết cỡ, chỉ muốn đánh vào cái bản mặt yêu nghiệt của anh ta cho đỡ tức. Tưởng đẹp trai và giàu có thì muốn làm gì thì làm chắc. Người gì mà khinh người quá đáng, chẳng lẽ nói một câu xin lỗi cũng khó thế sao? Diệp Thảo cố kiềm chế được cơn tức xuống, trên môi nở nụ cười đều không thể đều hơn, “Đúng, số tiền này không đủ, gấp ba thì còn tạm được.”

Ở trong trường hợp này, trong ti vi hay là tiểu thuyết thì anh ta đã bị ăn nguyên một cái tát hoặc là bị ném tiền vào mặt,... Nhưng Diệp Thảo không làm thế, người ta đã đưa tiền đến tận tay thì tội gì mà không nhận.

Anh ta nghe thấy Diệp Thảo nói thế thì cũng không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, rút hết tiền trong ví ra đưa cho Diệp Thảo. Diệp Thảo cầm lấy tiền không quên nói một câu, “Cảm ơn vì số tiền này. Không hẹn gặp lại.” Sau đó quay lưng đi luôn.

Diệp Thảo kể hết chi tiết sự việc cho Bạch Nguyệt nghe. Nói hết mọi chuyện xong, cô nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt, “Nguyệt này, mày thấy bộ dạng tao giống người thiếu tiền lắm sao?”

Bạch Nguyệt nhìn thẳng vào con bạn gật gật đầu. Diệp Thảo tròn to mắt, “Này, mày có phải bạn tao không hả?”

Bạch Nguyệt nhún vai “Tao chỉ đang nói sự thật thôi mà.” Cô nhìn Diệp Thảo, có dự cảm con bạn mình chán bị bốc lừa thì lại nói thêm, “Mày không

thiếu tiền, nhưng khi nhìn thấy tiền thì mắt cứ sáng như mắt mèo.”

“Hừ! Ai mà chẳng thích tiền, miễn là không phải tiền bất chính là được, người ta đưa tiền cho mình thì mình nhận, tội gì mà không nhận.”

Ánh mắt Bạch Nguyệt hiện nên vẻ cười, bộ dạng đùa giỡn, “Ê, số tiền Nhật Thiên đưa tổng cộng bao nhiêu vậy?”

“10 triệu.”

“Thế mày tiêu những gì rồi?”

Diệp Thảo chỉ tay vào hai khay thức ăn trên bàn, “Bữa này là đầu tiên.”

Bạch Nguyệt xụ môi xuống, “Hèn gì mà được mày mời đi ăn, hoá ra là như thế này.”

“Thế mày nghĩ tao thừa tiền chắc?” Diệp Thảo vừa trả lời vừa cố ăn hết phần thức ăn của mình.

Bạch Nguyệt lộ tia hưng phấn gật đầu, “Số tiền mà bố mày cho hàng tháng tính đến nay cũng không phải là con số nhỏ, còn cả tiền học phí hàng tháng trong hai năm nay cộng lại cũng kha khá. Mày đầy tiền thế mà còn kibo.”

Trường của Diệp Thảo là ngôi trường danh tiếng, học phí rất cao, mỗi năm nhà trường giành một học bổng cho một học sinh phải cực kì xuất sắc. Diệp Thảo giành được số điểm tuyệt đối và nhận được học bổng duy nhất của trường. Từ trước đến nay, những học sinh nhận được học bổng đều bị bắt nạt, ép phải rời khỏi trường. Nhưng muốn bắt nạt Diệp Thảo thì không dễ đâu, về tu thêm vài kiếp nữa mày ra còn đủ trình.

“Số tiền đó cứ để đấy, biết đâu sau này cần dùng thì sao?” Đúng là Diệp Thảo có khác. Nhưng số tiền này tương lai cũng có ích thật.

Bạch Nguyệt đang định hỏi gì đó thì tiếng trống báo vào lớp vang lên. Diệp Thảo không để ý kéo Bạch Nguyệt đi lên lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh sẽ làm bạn trai của em!

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Một buổi học cuối cùng cũng kết thúc, cất cặp sách ra về. Ở ngoài cửa lớp 12A1 có một nam sinh cầm một bó hoa to, nhìn anh ta cũng rất đẹp trai, khiến cho nữ sinh râm rì bàn tán nhìn về phía Diệp Thảo. Diệp Thảo chẳng để ý đi ra bằng cửa sau cố để cho người nam sinh đó không nhìn thấy mình, nhưng dường như người ấy đã thu cô vào ánh mắt nên Diệp Thảo không thể thoát được, đi đến trước mặt Diệp Thảo.

“Làm bạn gái của mình nhé.” Người nam sinh mà Diệp Thảo cũng chẳng biết tên đưa hoa trước mặt cô cùng với nụ cười toả nắng, ánh mắt tò mò nhìn Diệp Thảo.

Diệp Thảo là hoa khôi của trường, chuyện này đối với cô là bình thường như ăn cơm bữa vậy. 10 ngày thì có 9 ngày có người đến tỏ tình. Tuy những người đến tỏ tình đều rất đẹp trai và Diệp Thảo cũng rất thích ngắm trai đẹp nhưng mà cô không muốn nhận làm bạn gái của bất ai. Diệp Thảo từ chối vô cùng thành thạo mà không bị mất lòng ai cả.

“Xin lỗi cậu, kì thực mình không thể làm bạn gái cậu được, vì mình đã có bạn trai rồi. Nhưng mình có thể nhận hoa.” Nói xong Diệp Thảo đưa tay nhận lấy hoa.

Cô chuẩn bị đi thì người nam sinh lại tiếp tục nói, “Cậu có thể cho mình cũng như tất cả nam sinh khối 12 biết bạn trai cậu là ai không?”

Diệp Thảo lúng túng, vì hiện tại cô làm gì có bạn trai, “Cái này ... cái này...” Chưa nghĩ ra được gì thì nam sinh kia tiếp tục nói.

“Vài ngày nữa là ngày Halloween, Trường chúng ta mở hội vào tối ngày hôm đó, cậu phải dẫn theo bạn trai tới, nếu cậu không dẫn bạn trai đến vào ngày hôm đó thì chứng tỏ là cậu không có bạn trai và bọn mình vẫn còn có cơ hội.”

Diệp Thảo không biết trả lời thế nào thì trong đầu lại xuất hiện ý tưởng: Cô cười nói với nam sinh kia, “Được, nhất định mình sẽ dẫn bạn trai tới ra mắt mọi người.” Nói đến đây cô quay người đi về nhà.

Sáng hôm sau, vì là chủ nhật nên Diệp Thảo ở nhà ngủ nướng. Khi thức dậy thì đã là 10h rồi. Cô xuống nhà ăn để ăn sáng kiêm ăn trưa luôn, “Di Lan à, anh trai con đi làm rồi à.”

Di Lan là người giúp việc cho nhà Diệp Thảo, từ lúc cô sinh ra thì Di Lan đã ở đây rồi. Di là người rất tốt bụng, tính tình cởi mở, lương thiện, ... Di chẳng có chồng con gì cả vì thế Di coi gia đình cô như là nhà của mình vậy.

“Thiếu gia đến nhà hàng từ sáng sớm rồi.” Di Lan vừa nói vừa dọn thức ăn lên bàn ăn, “Hôm nay ta đặc biệt làm cho tiểu thư món ăn mà cháu thích nhất đây.”

Diệp Thảo nhìn di Lan về trách móc, “Di Lan à, cháu đã nói với di bao nhiêu lần rồi, di cứ gọi thẳng tên cháu ra là được rồi, tiểu thư gì chứ, cả anh trai cháu cũng vậy, di chỉ cần gọi thẳng tên là được.”

Di Lan cười cười, “Di gọi thế thành quen rồi, không thể sửa được.”

“Di cứ từ từ sửa khác thành quen thôi, di như người mẹ thứ hai của cháu vậy, cháu nghĩ di cũng coi cháu như đứa con của mình, di thử gọi một tiếng ‘Diệp Thảo’ cháu nghe xem nào.”

Di Lan nghe thấy lời nói của Diệp Thảo thì cảm động, môi khẽ mấp máy nói hai tiếng, “Diệp Thảo.”

Diệp Thảo nở nụ cười toả nắng, “Cháu thấy di gọi thế này cảm giác thân quen hơn, từ giờ di cứ gọi cháu như thế này này, gọi thẳng tên của anh trai cháu nữa.” Nói xong cô ngồi ăn hết phần cơm trên bàn rồi đi đến chỗ của anh trai mình.

Đến nhà hàng của anh trai, Diệp Thảo đi hẳn lên tầng ba, không gõ cửa mà mở cửa bước vào luôn. Nhìn thấy anh trai mình đang xem tài liệu gì đó, không thèm ngẩng đầu lên nhìn cô, “Này, sao anh không ngẩng đầu lên xem là ai đến?”

Lục Sơn nhún vai, mắt vẫn dán vào tập tài liệu, “Người không gõ cửa mà cứ thế đi vào thì chỉ có mình em thôi.”

Diệp Thảo chạy đến ôm cổ anh trai nũng nịu, chuẩn bị nói thì Lục Sơn quay mặt lại rồi chỉ vào đồng tài liệu trên bàn, “Xin lỗi em gái, hôm nay anh rất bận, để hôm khác nhé.”

“Anh biết em nói gì đâu mà trả lời thế.”

“Không phải em đến rủ anh đi chơi giết thời gian thì cũng là rủ đi shopping thôi.”

Diệp Thảo đi tới chỗ ghế sofa dùng để tiếp khách ngồi, “Không, lần này em đến là...”

Chưa nói hết câu, có người gõ cửa phòng bước vào, đó là người quản lý của nhà hàng, vào báo cáo tình hình cho Lục Sơn.

“Giám đốc, vì hôm nay là chủ nhật nên nhà hàng đông khách hơn so với mọi khi, nhưng sáng nay có một nhân viên phục vụ bị ốm xin nghỉ phép. Hiện giờ nhà hàng đang thiếu một phục vụ nên rất cần một người phục vụ.”

Lục Sơn gật đầu với người quản lý, “Được rồi, tôi biết rồi, anh có thể ra ngoài.” Người quản lý cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Ngón tay thon dài của Lục Sơn gõ nhịp điệu trên mặt bàn, cứ thấy hành động này của anh là biết đang suy nghĩ việc gì đó vô cùng nghiêm túc. Chợt tay lục sơn bật tách một tiếng to, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Diệp Thảo, “Em rất rảnh đúng không? Hiện tại không có việc gì?”

Diệp Thảo gật đầu, “Vâng!”

Lục Sơn nở nụ cười rạng rỡ, “Em có thể làm phục vụ không, em giúp anh lần này đi.”

Diệp Thảo cười thâm, “Anh đã cần mình giúp, phải làm cao mới được.” Diệp Thảo nhìn thẳng vào Lục Sơn, “Không, giúp anh em chẳng được lợi lộc gì cả.”

“Anh sẽ không bảo bố là em trèo tường trốn đi chơi.”

“Trèo tường đi chơi thì em đã làm rồi, cùng lắm thì chỉ bị bố mắng, và em cũng chẳng có ý định đi lần thứ hai, một lần đi đã mất hứng rồi.”

“Không thì hôm nào rảnh thì anh sẽ đưa em đi chơi, giúp anh đi mà, giúp anh lần này thôi.” Về mặt của Lục Sơn khản khoản, hạ giọng cho thật là đáng thương.

“Thôi được rồi, nhưng mà hôm nọ em đi chơi cùng Bạch Nguyệt thấy một chiếc dây chuyền rất đẹp nhưng vẫn chưa có tiền mua.”

“Được, anh sẽ mua cho em.”

Nghe thấy anh trai đồng ý luôn, cô mỉm cười đi vào vấn đề chính, “Mấy hôm nữa trường em mở hội, cần phải có bạn trai đi cùng, mà anh biết đấy, em thì làm gì có bạn trai. Anh thấy em phải làm sao bây giờ?”

Lục Sơn biết mình đã mắc vào bẫy của em gái, nhưng vẫn phải nói, “Anh sẽ làm bạn trai của em.”

Diệp Thảo vui sướng nhảy lên, “Anh nói nhé, không được nuốt lời.”

Lục Sơn gật đầu, “Được, anh sẽ không nuốt lời.”

Nghe Lục Sơn kiên định đồng ý, Diệp Thảo đứng dậy, đi vào phòng thay đồ bắt đầu vào công việc.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Làm nhân viên phục vụ

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Bàn số 15 cần món tráng miệng, Diệp Thảo đẩy xe đến bàn 15, đặt món tráng miệng xuống và giữ nụ cười tao nhã trên môi nói, “Chúc quý khách ngon miệng, cần gì cứ gọi.”

Bàn số 21 cần thêm một chiếc ly, bàn số 8 gọi bánh ngọt, bàn 26 thì gọi món sườn xào,... Diệp Thảo phải chạy đi chạy lại nửa ngày trời mệt mỏi rửa rồi cả chân tay, nụ cười trên môi cô cũng trở nên cứng nhắc.

Nhà hàng cuối cùng cũng ít khách dần, Diệp Thảo chỉ cần mang một đĩa tôm hùm đến phòng vip 104 là có thể nghỉ ngơi.

Phòng vip của nhà hàng là nơi rất riêng tư, cách âm cực tốt, có thể vừa dùng cơm vừa bàn việc quan trọng hoặc có thể hẹn hò,...

Diệp Thảo đẩy cửa bước vào phòng vip 104 thì vô cùng ngạc nhiên khi gặp phải Ngọc Hương và Nhật Thiên ở bên trong, không ngờ họ lại dùng cơm vào đúng hôm nay. Cô cố tỏ ra bình thường, coi như hai người họ chỉ là những vị khách bình thường đến dùng cơm thôi. Đặt đĩa tôm hùm trên bàn nở nụ cười tao nhã, “Chúc quý khách ngon miệng, cần gì cứ gọi.” Nói xong Diệp Thảo xoay người bước đi, nhưng chưa đi được bước nào thì giọng nói của Ngọc Hương cất lên.

“Ôi!! Ai đây? Mình nhìn thấy quen quen, mãi mới nhận ra là hoa khôi của trường Angel đây mà.” Vừa nói Ngọc Hương vừa nhìn Nhật Thiên sau đó lại nhìn Diệp Thảo, “Rất nhiều lần đến đây dùng bữa mà giờ mới biết Diệp Thảo làm ‘phục vụ’ của nhà hàng này đây, không biết nam sinh khối mình mất đi đâu nữa mà lại đi tỏ tình với một người làm nhân viên phục vụ.” Giọng Ngọc Hương vẻ chế nhạo, cổ nhún mạnh từ ‘phục vụ’.

Diệp Thảo quay đầu lại nhìn Ngọc Hương cười nói, “Đúng, tôi làm phục vụ đây thì sao nào? Tôi làm nhân viên phục vụ có liên quan gì đến cậu sao?”

Ngọc Hương nhún vai, “Không liên quan gì đến mình, hiện tại cậu làm phục vụ ở đây mà, vậy thì rót rượu đi.” Ngọc Hương chỉ tay vào ly rượu đã hết, cười vẻ thoải mái.

Diệp Thảo cắn răng cầm chai rượu rót vào ly. Đang rót rượu vào ly thì điện thoại của Nhật Thiên reo, Nhật Thiên nhìn Ngọc Hương nói “xin lỗi” rồi đi ra ngoài nghe máy.

Thấy Nhật Thiên ra ngoài, Ngọc Hương nở nụ cười nham hiểm, cô cố ý làm rơi đĩa tôm hùm xuống đất. Khi làm rơi thức ăn xuống đất thì tỏ ra vẻ mặt vô tội, “Ô!! Đĩa tôm rơi xuống đất rồi, cậu mau dọn dẹp đi.”

Diệp Thảo biết thừa là Ngọc Hương cố tình làm rơi đĩa tôm nhưng cô vẫn cố nhịn cơn tức xuống, cúi xuống dọn dẹp. Từ trên ghế cầm ly rượu đổ lên người Diệp Thảo. Diệp Thảo đứng bật dậy tát cho Ngọc Hương một cái, quất lớn, “Cậu quá đáng vừa vừa thôi, đừng tưởng mình là tiểu thư con nhà giàu mà muốn làm gì thì làm.”

Sau khi bị Diệp Thảo tát, Ngọc Hương lấy tay che mặt tức giận nói, “Mày dám tát tao, một đứa phục vụ như mày lại dám tát tao.” Sau đó cánh tay của Ngọc Hương định giơ lên định tát Diệp Thảo thì cô giơ tay lên đỡ nhưng lại có một bàn tay nhanh hơn nắm lấy cổ tay của Ngọc Hương. Đó là Nhật Thiên.

Nhật Thiên vẫn lạnh lùng như thường ngày, không nói gì, ánh mắt nhìn Ngọc Hương vẻ chán ghét. Ngọc Hương thấy Nhật Thiên đến thì nùng nịu nói, “Nhật Thiên, cô ta dám tát em.”

Nhật Thiên liếc nhìn Diệp Thảo, “Còn không mau ra ngoài.”

“Tưởng tôi thích ở đây lắm chắc, cô ta đúng là đồ hai mặt mà, bị ăn tát là nhẹ lắm rồi.” Diệp Thảo lẩm bẩm rồi quay người đi ra ngoài với bộ dạng vô cùng tức giận, cô đi thẳng lên tầng ba. Đứng trước cửa phòng giám đốc, Diệp Thảo lấy chân đạp một phát cánh cửa mở tung rồi đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống.

Lục Sơn đang xem tài liệu thì thấy em gái mình đi vào với vẻ mặt đầy lửa giận, anh liền chạy đến ngồi đối diện với em gái để hạ hỏa, “Em gái yêu quý của anh, sao thế? Ai bắt nạt em à? Cứ nói với anh, anh sẽ xử lý cho em.” Hai tay Lục Sơn vươn đến đặt lên má của Diệp Thảo.

Diệp Thảo kéo tay anh trai ra, “Sao anh cứ như vậy thế, em có phải trẻ con nữa đâu.”

“Được, từ giờ anh sẽ không thể nữa, có chuyện gì nói anh nghe xem nào?”

“Thì là khách hàng đến dùng cơm đồng thời cũng là bạn học cùng lớp với em. Vì em xinh hơn cô ta, thông minh hơn cô ta nên cô ta lúc nào cũng kiếm chuyện với em”

T/g: Chị có thể bớt tự sướng một chút được không?

DT: Không thể đâu.

T/g: Bỏ tay toàn tập!!!

Diệp Thảo chỉ vào bộ quần áo trên người, “Cô ta thấy em mặc trang phục này tưởng em là nhân viên phục vụ của nhà hàng, cậy mình là tiểu thư con nhà giàu mà đi bắt nạt kẻ yếu thế hơn mình, anh xem cô ta đổ hết rượu lên người em này.”

Lục Sơn an ủi em gái, “Các tiểu thư con nhà giàu đều thế cả, không thèm chấp với loại người đó,”

Diệp Thảo chỉ tay vào mặt mình, “Ý anh nói thì trong đó có cả em?”

Lục Sơn xoa vội hai tay, “Không phải, không phải, trừ em gái của anh ra.”

Diệp Thảo lườm anh trai, “Bạch Nguyệt thì thế nào?”

“Được, sửa lại câu nói là được chứ gì. Các tiểu thư con nhà giàu ‘đa số’ đều kiêu căng, tự phụ, không thèm chấp.”

“Xi, như thế thì còn nghe được.” Diệp Thảo nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Lục Sơn thấy em gái mình đi ra ngoài thì gọi với theo, “Này, em đi đâu thế?”

“Em đi trả thù.” Diệp Thảo không quay đầu lại, cứ tiếp tục tiến bước về phía trước.

Diệp Thảo đi xuống quầy thu ngân, hỏi chị ở quầy thu ngân, “Chị cho em hỏi một chút, vị khách ở phòng vip104 ra thanh toán chưa ạ?”

“Chưa đâu.” Chị thu ngân chỉ tay về phía trước, “Họ đến rồi kìa.”

Diệp Thảo cười với chị thu ngân, “Chị cứ để em thanh toán cho.” Chị thu ngân biết cô là em gái cưng của giám đốc nên không nói gì, để cô muốn làm gì thì làm.

Khi Ngọc Hương và Nhật Thiên bước đến quầy thu ngân thanh toán, Diệp Thảo nở nụ cười rạng rỡ nhất có thể nói, “Tất cả của quý khách hết 5 triệu ạ.”

Ngọc Hương tròn mắt nhìn Diệp Thảo, “Này, chúng tôi...” chưa nói hết câu thì Nhật Thiên đã đặt tiền lên rồi kéo Ngọc Hương đi về.

Diệp Thảo đứng ngây ra khi thấy hành động vừa rồi của Nhật Thiên, cô cũng cảm thấy hơi tiếc vì tại sao lại không nói giá cao hơn chứ. Nhưng không sao, tự dưng lại được 5 triệu. Diệp Thảo cầm lấy tiền rồi cười híp mắt, “Hẹn gặp lại quý khách vào lần sau!”

Nhật Thiên không thèm để ý đến lời tạm biệt của Diệp Thảo, đi thẳng về hướng cửa và cũng chẳng thèm đoái hoài gì đến Ngọc Hương.

Ở phía thang máy, Lục Sơn tay đút túi quần nhìn Ngọc Hương và Nhật Thiên nhếch mép cười. khi thấy họ khuất bóng thì Lục Sơn mới từ từ tiến về phía em gái, dịu dàng nói, “Sao nào? Em gái của anh có trả thù thành công không?”

Diệp Thảo giơ tiền ra trước mặt anh trai, “Đương nhiên là thành công rồi, em là ai chứ, Diệp Thảo này đã ra tay thì chỉ có thành công không có thất bại.” Nói xong Diệp Thảo cất tiền vào túi, “Số tiền này là tiền công của em làm việc mệt nhọc ngày hôm nay.”

Lục Sơn vẫn giữ nụ cười trên môi, “Trời!! Bỏ tay với em luôn, ham tiền quá. Số tiền này bằng với lương một tháng làm của người ta đấy cô nương ạ.” Lục Sơn rút tay ra khỏi túi quần nhéo má em gái rồi lại thu tay về, “Em có làm được nửa ngày mà đòi bằng đầy tiền, ai mà cũng như em thì chắc cái nhà hàng này của anh phá sản mất. Haizz! Chẳng ai giống em, thấy tiền là sáng mắt.”

“Xi!! Ai mà chẳng ham tiền chứ. Cũng như anh thôi, anh làm việc vất vả để làm gì? Chẳng phải là để kiếm tiền sao?”

Lục Sơn nghe thấy kiểu lí luận của đứa em gái mà dở khóc dở cười. Sau đó lại nghe thấy Diệp Thảo nói, “À, chiếc dây chuyền anh không phải đi mua nữa đâu, cũng không phải đi chơi nữa, về chuyện bạn trai thì...”

“Vậy em không mua dây chuyền nữa, anh không phải đưa em đi chơi, chuyện bạn trai cũng miễn luôn.” Lục Sơn vui sướng hai mắt long lanh.

Lục Sơn vui sướng khi Diệp Thảo nói anh không phải đi chơi cùng cô, không phải là anh sợ tốn tiền mà là vì lí cứ mỗi lần đi chơi hay đi shopping cùng Diệp Thảo, cô đều như là đang hành hạ anh vậy, đi chơi thì bắt anh đi hết khu vui chơi này đến khu vui chơi nọ; đi mua sắm thì bắt anh xách túi này túi nọ, đi đi lại lại khắp các trung tâm mua sắm. Khi sắp không thể lê được bước nào nữa thì cô mới buông tha cho anh mà đi về nhà. Khi về nhà Lục Sơn mới rã rời cả chân tay, chạy vội đến chiếc giường thân yêu làm một giấc.

“Không phải thế, anh đưa tiền cho em, em tự đi mua cũng được. Chiều ngày mai, em sẽ rủ Bạch Nguyệt và chị Nhã đi cùng, còn về chuyện bạn trai thì chắc chắn anh phải thực hiện như lời anh đã hứa rồi.”

“Trời!! thế mà anh cứ tưởng. . .” Lục Sơn chưa nói hết câu thì Diệp Thảo chen ngang, “Thôi, anh đừng có tưởng bở ở đây, đưa bỏ trong siêu thị bán nhiều lắm, anh đi đến đó mà mua.” Diệp Thảo chìa tay ra, “Đưa tiền cho em”

Lục Sơn lắc đầu, lấy ví tiền ra, rút tiền đưa cho em gái. Diệp Thảo cầm lấy tiền nhét vào túi xách, cô lấy tay chào Lục Sơn, “Tạm biệt anh trai.” Rồi chạy đi với nụ cười rạng rỡ vì hôm nay cô đã thu hoạch được kha khá.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Diệp thảo bị ngất

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Về đến nhà, Diệp Thảo đi tắm rồi lăn quay ra giường đi ngủ mà chẳng ăn uống gì. Trong một đêm, Diệp Thảo giật mình tỉnh giấc không biết bao nhiêu lần vì cơn ác mộng. Mãi gần đến sáng, cô mới có thể ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, dì Lan lên phòng gọi Diệp Thảo dậy, “Diệp Thảo à, cháu dậy nhanh đi, không dậy là muộn học đó.”

“Dì Lan, cho cháu ngủ thêm 5 phút nữa thôi, lần này cháu hứa cháu sẽ tỉnh dậy.” Diệp Thảo kéo chăn che kín đầu.

“Lúc này cháu bảo 5 phút nữa dậy, bây giờ lại bảo ngủ thêm 5 phút nữa, cháu định 5 phút nữa đến khi nào nữa? Dậy đi, cháu sắp muộn học rồi kìa.” Dì kéo chăn của Diệp Thảo ra.

Diệp Thảo mơ mơ màng màng hỏi dì Lan, “Mấy giờ rồi ạ?”

“7 giờ 5 phút rồi.” Dì Lan vừa nói hết câu thì Diệp Thảo bật dậy chạy nhanh ra khỏi giường chuẩn bị cho buổi học. Cô chạy qua chạy lại như tia chớp khiến cho dì Lan chóng hết cả mặt.

Chuẩn bị trong vòng 5 phút, Diệp Thảo chạy nhanh đi học, dì Lan gọi theo, “Này, cháu không ăn sáng à?”

“Không ạ, nếu cháu ăn thì muộn mất, là lớp trưởng không thể đi học muộn được.” Diệp Thảo không quay đầu lại đáp lời dì Lan, cô chạy thục mạng về phía nhà để xe.

Đến trường Diệp Thảo gửi xe rồi chạy lên lớp, đến cửa lớp thì thấy cô giáo vẫn chưa có mặt ở lớp thì mới thở phào nhẹ nhõm, đi từ từ đến chỗ của mình ngồi. Tiếng trống trường lúc này mới vang lên báo hiệu giờ học bắt đầu. Diệp Thảo không tin vào tai của mình, lấy ngón út ngoáy lỗ tai, cô lại quay xuống nhìn vào đồng hồ treo tường cuối lớp, nhủ mắt mấy lần như không thể tin vào mắt mình, “Bây giờ mới 7 giờ 15 phút, thật không thể tin được, trong vòng 10 phút thôi, chỉ 10 phút mà vừa chuẩn bị mọi thứ và có mặt ở lớp đúng giờ. Trời ạ! Mình đúng là thần tốc, ha...ha...ha.” Diệp Thảo thấy thế cười tự đắc, “Phải ghi ki lục này vào mới được.”

Học được một lúc Diệp Thảo cảm thấy hơi chóng mặt. Vì từ tối hôm qua đến đến sáng nay cô vẫn chưa ăn uống gì, lại còn buổi sáng chạy nhanh quá nên mới thành ra như này. Trên bục giảng, giáo viên đang giảng bài, Diệp Thảo cố gắng tập chung nghe giảng nhưng đầu cứ đau như búa bổ chẳng nghe được gì, cô lắc đầu cho tỉnh táo. Nhật Thiên ngồi bên cạnh thấy biểu hiện của Diệp Thảo không được ổn cho lắm, “Này, cô có bị làm sao không?”

Diệp Thảo nghe thấy tiếng của Nhật Thiên thì ngẩng đầu lên nhìn anh, “Có bị làm sao thì tôi cũng không cần cậu quan tâm” Diệp Thảo nhú mồm, trên môi khẽ nhếch lên nụ cười, “Cậu đang quan tâm tôi sao?”

Nhật Thiên không thèm nghe lời lải nhải của Diệp Thảo, trả lời thế là biết không sao rồi. Anh quay mặt lên bảng chăm chú nghe giảng, không thèm để ý đến Diệp Thảo.

Diệp Thảo cảm thấy trời đất quay cuồng, gục đầu xuống bàn. Nhật Thiên thấy thế thì kéo vai cô lay lay. Diệp Thảo ngẩng đầu lên cười mĩa, “Đã quan tâm đến tôi như thế thì nói toẹt ra luôn đi lại còn giả bộ. Nếu đã quan tâm đến tôi thì để ý thầy giáo giúp, lúc nào thầy giáo xuống thì lay tôi dậy.” Nói xong Diệp Thảo gục mặt xuống bàn.

Nhật Thiên thấy nụ cười mĩa của Diệp Thảo thì cảm thấy rất tức. Bản thân tự nhắc nhở mình là không thèm để ý đến cô nữa, dù có bị ngất thật đi nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Giờ học kết thúc, Bạch Nguyệt chạy đến chỗ con bạn rủ xuống căng tin ăn thì đã thấy Diệp Thảo gục mặt xuống bàn ngủ, Bạch Nguyệt lắc đầu, “Haizz!! Chắc là tối qua lại thức khuya đây mà.” Thế là Bạch Nguyệt rủ Phong Nhã đi xuống căng tin.

Mọi lần, cứ lúc nào đi ngủ muộn là y rằng giờ ra chơi Diệp Thảo lại gục mặt xuống bàn ngủ. Bạch Nguyệt có kéo thế nào đi nữa cũng vô dụng. Lặp đi lặp lại nhiều lần, Bạch Nguyệt rút ra được một bài học là cứ thấy cảnh này thì chỉ còn cách đi ăn một mình sau đó mua đồ ăn về cho Diệp Thảo ăn sau.

Nhật Thiên coi Diệp Thảo như không khí, giờ ra chơi anh được mấy thằng bạn thân ở lớp bên cạnh rủ đi chơi nói chuyện phiếm, thế là Nhật Thiên cũng đi luôn, chẳng thèm liếc nhìn Diệp Thảo một lần nào nữa.

Trên sân thượng của trường, ba chàng trai hotboys của trường Angel tụ tập lại với nhau. Mỗi người một vẻ, một tính cách riêng. Trương Nam Vũ và Trình Hạo Minh là bạn thân của Nhật Thiên. Ba người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, lúc Nhật Thiên du học bên Mỹ họ cũng không bị mất liên lạc, khi nào Nhật Thiên về nước họ thường tụ tập với nhau nói chuyện.

Người có khuôn mặt baby cực kì dễ thương đó là Trương Nam Vũ, mồm mép lúc nào cũng hoạt động, tình trường phong phú nhất trong ba thằng, thay bộ như thay áo, thích ăn uống (ham ăn). Còn Trình Hạo Minh có khuôn mặt lãnh đạm nho nhã, nụ cười của Hạo Minh cực kì quyến rũ có thể làm cho nữ sinh trong trường hồn siêu phách lạc lên cõi bồng lai. Người có vẻ trầm tĩnh nhất, ít nói lạnh lùng, trên mặt ít khi biểu đạt cảm xúc đó chính là Nhật Thiên, nhưng khuôn mặt của anh khiến cho nữ giới nhìn vào mà mê luôn.

Trương Nam Vũ cầm lon 7up uống một ngụm cười nói vui vẻ, “Ê, Thiên, số mày đỏ đỏ nha, vừa mới vào trường mà có bao gái bu vào, nhìn thấy mày thì mắt cứ sáng lên như ruồi thấy mật ấy. Lại còn được ngồi cùng hotgirl của trường mình nữa chứ và còn được cô ấy tỏ tình. Chẳng bù cho tao cầm hoa đi tỏ tình mấy lần mà bị từ chối, mày thấy ông trời có bất công quá không?”

Nhật Thiên trầm tĩnh, mắt hướng về phía xa, “Cô ta chỉ diễn thôi.”

Nam Vũ nhún mày, “Mày nói gì? Diễn? Mày đang đùa à? Thôi đi cả trường đều đồn ầm lên kia kìa.”

Về mặt vẫn như cũ, Nhật Thiên đáp, “Tao không đùa, là cô ta đang diễn, đúng là loại người hai mặt, mọi người bị cô ta che mắt hết rồi. Về bề ngoài thì ngây thơ trong sáng, bên trong thì mưu mô xảo quyệt. Đây là loại người tao ghét nhất.”

Nam Vũ lườm Nhật Thiên, “Này, mày đừng có nói nữ thần trong lòng tao như thế chứ, tao thấy Diệp Thảo vừa thông minh vừa xinh đẹp, cô ấy có như mày nghĩ đâu.” Nam Vũ nhìn Nhật Thiên rồi nói tiếp, “Hay là mày vừa chia tay với Đan Vân nên giận cá chém thớt.”

Khuôn mặt Nhật Thiên nghe thấy thằng bạn nhắc đến Đan Vân thì có hơi tức giận, “Đừng có nhắc tới Đan Vân trước mặt tao.”

Hạo Minh từ nãy không nói gì, anh thấy sắp xảy ra chiến tranh lạnh thì lên tiếng, “Thôi, không nói vấn đề này nữa chuyển chủ đề khác đi.”

“Chúng mày có biết con gái của chủ tịch tập đoàn Sunshine không?” Nhật Thiên lên tiếng hỏi.

“Sao mày lại nhắc đến chuyện này?” Nam Vũ vẻ nghi hoặc nhìn thằng bạn.

“Tao và cô ta có hôn ước muốn gặp cô ta để bàn bạc về chuyện này.” Nhật Thiên vẻ mặt thần nhiên đáp.

Nam Vũ há hốc mồm, mắt mở to hết cỡ, “Hả? Mày có hôn ước á? Bây giờ là thời đại nào rồi mà lại còn có hôn ước? Mà hôn phu của mày mày còn không biết hướng chi là bọn tao?”

Hạo Minh không có vẻ gì là ngạc nhiên khi nghe tin này, trầm tĩnh nói, “Con gái của chủ tịch tập đoàn Sunshine này quả thực rất bí ẩn. Tao có nghe qua ông ta có đứa con gái, nhưng chưa bao giờ xuất hiện trong các bữa tiệc hay trong giới truyền thông nào cả, chỉ thấy hình ảnh con trai của ông ấy xuất hiện rất thường xuyên trên các mặt báo, tạp chí. Con trai ông ta tên là Lục Sơn. Lục Sơn tuy tuổi còn trẻ nhưng rất có bản lĩnh, tự mình dựng nên sự nghiệp riêng, không cần phải dựa vào thế lực gia đình. Một mình anh ta điều hành một chuỗi nhà hàng và khách sạn lớn, trong đó có nhà hàng Lục Sơn.”

Nhà hàng Lục Sơn là nhà hàng nổi tiếng khắp cả nước. Ở đây không chỉ có món ăn ngon mà còn mang lại cho khách hàng đến đây có cảm giác gần gũi, ấm cúng, lãng mạn... Khiến cho người đến đây rất thoải mái. Cùng với sự kết hợp giữa phong cách phương Đông và phương Tây làm cho khung cảnh vừa gần gũi mà lại mới lạ.

Giờ ra chơi sắp hết, Bạch Nguyệt cầm túi đồ ăn cho Diệp Thảo, đặt lên chỗ Nhật Thiên, “Diệp Thảo à, đây ăn này, tao mua toàn món mày thích đấy, từ giờ mày mà còn thức khuya, lên lớp mà ngủ nữa thì tao không mua đồ ăn cho mày nữa đâu.” Nói xong Bạch Nguyệt đi về chỗ của mình.

Nhật Thiên quay trở lại lớp thấy túi đồ ăn ở chỗ của mình, lại thấy Diệp Thảo đang ngủ. Anh cầm túi đồ ăn đặt xuống đất rồi ngồi vào chỗ của mình.

Tiết sắp tới là tiết của cô giáo chủ nhiệm, cô là giáo viên dạy văn, tính tình cô rất tốt bụng, cởi mở, rất hiểu tâm lý của học sinh, cô luôn ân cần giảng lại bài khi học sinh không hiểu. Khi cô bước vào lớp, cô nở nụ cười rất tươi, không nghe thấy tiếng của Diệp Thảo, cô hướng mắt về phía học trò cùng thi thấy Diệp Thảo nằm gục mặt xuống bàn, nụ cười trên môi cô tắt ngấm, lo lắng đi đến chỗ Diệp Thảo, nhẹ nhàng vỗ vai, “Diệp Thảo, em bị sao vậy?”

Hành động của cô làm cho tất cả học sinh trong lớp đều hướng mắt về phía cuối lớp. Cô giáo lay lay Diệp Thảo nhưng không thấy có phản ứng gì. Nhật Thiên quay sang nhìn Diệp Thảo, thấy dưới mắt Diệp Thảo có vết máu, anh liền lấy hai tay nâng người cô dậy. Cả lớp hoá đá khi nhìn thấy trên bàn có một vũng máu nhỏ, mà chỗ máu đó chảy từ mũi của Diệp Thảo. Cô giáo cũng thấy hoảng khi chứng kiến cảnh này.

Bạch Nguyệt và Phong Nhã xanh mặt khi nhìn thấy cảnh này, Bạch Nguyệt chạy đến chỗ cô bạn, vỗ má, “Diệp Thảo...cậu tỉnh lại đi...cậu bị sao vậy?” Bạch Nguyệt nhìn Nhật Thiên bên cạnh, “Diệp Thảo nằm thế này từ lúc nào rồi?”

“Đầu giờ của tiết trước.” Nhật Thiên mặt vô cảm xúc, câu trả lời có chút thờ ơ.

Bạch Nguyệt tức giận nhìn Nhật Thiên, “Cái gì, đầu giờ của tiết trước, cậu ngồi bên cạnh mà không nhận ra biểu hiện khác thường của Diệp Thảo sao? Cậu có não không vậy? Hay cậu bị thiếu năng? Tôi biết cậu ghét bạn tôi nhưng cậu đừng có mà quá đáng quá.”

Ngặt Thiên nhếch mép, ánh mắt rét lạnh nhìn Bạch Nguyệt, “Cô ta nói muốn ngủ, tôi cần được sao?”

Giờ Diệp Thảo mới là quan trọng nhất, Bạch Nguyệt thấy ánh mắt đó của Nhật Thiên như thế thì càng không sợ, cô lại càng hung hăng mắng mỏ Nhật Thiên, “Này, tôi nói cho cậu biết dù có thế nào đi chăng nữa Diệp Thảo cũng không bao giờ ngủ trong giờ học, cậu đừng bịa ra cái lí do dở hơi đấy đi. Tôi biết cậu ghét bạn tôi nên biết chuyện mà không nói ra chứ gì, muốn hại cậu ấy chứ gì? Đúng là cái đồ đáng ghét, đồ kiêu căng, đồ tự phụ, đồ không có tính người, không bằng loài cầm thú, cái đồ...”

Cô giáo thấy sắp xảy ra chiến tranh thì liền ngăn cản, “Thôi, giờ phải đưa Diệp Thảo xuống phòng y tế trước đã, có chuyện gì để lát nữa nói sau.”

Bạch Nguyệt lờm Nhật Thiên, hất tay anh ra khỏi vai Diệp Thảo, “Đừng động vào bạn tôi.” Sau đó cô cùng Phong Nhã đưa Diệp Thảo xuống phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đến nhà phong nhã

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Đến phòng y tế, cô y tế khoác chiếc áo blouse trắng khám cho Diệp Thảo rồi quay lại nói với Bạch Nguyệt, “Không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là do em ấy thiếu dinh dưỡng nên mới bị chảy máu mũi, lúc nào em ấy tỉnh lại thì em hãy cho em ấy ăn chút gì đó nhé. Mà em cũng bảo em ấy nên đến bệnh viện khám đi, cứ tình trạng như này thì không ổn cho lắm.” Cô y tế biết Diệp Thảo vì cô là khách quen thường xuyên tới đây mà.

“Vâng, em biết rồi em sẽ khuyên cậu ấy.” Bạch Nguyệt cười nói với cô y tế. Cô y tế gật đầu rồi đi ra ngoài.

Bạch Nguyệt quay sang Phong Nhã, “Phong Nhã à, cậu ở đây với Diệp Thảo nhé, mình đi mua ít cháo, nếu lát nữa cô ấy tỉnh dậy thì sẽ có cái để ăn.”

“Cậu cứ đi đi, có mình ở đây rồi.” Phong Nhã vui vẻ nói với Bạch Nguyệt.

Trong phòng y tế của trường không gian tĩnh lặng. Bạch Nguyệt đã đi được một lúc, chỉ còn lại Phong Nhã và Diệp Thảo ở trong phòng. Diệp Thảo nằm trên giường, gương mặt vẻ hoảng sợ. Phong Nhã thấy thế, đứng bật dậy cầm tay Diệp Thảo, “Em bị sao thế? Diệp Thảo?”

Diệp Thảo hất mạnh tay Phong Nhã ra, mắt vẫn nhắm chặt, “Đừng, đừng động vào tôi.”

Phong Nhã hoảng hốt, “Em bị sao vậy? Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.”

“Đừng, đừng tới gần tôi, á...á...á...” Diệp Thảo bật dậy, mồ hôi trên trán túa ra như mưa.

“Em bị sao vậy?” Phong Nhã lo lắng nhìn Diệp Thảo.

Diệp Thảo quay sang nhìn Phong Nhã, cô cười nhìn chị họ, “Em không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi.” Im lặng một lúc Diệp Thảo lại nói, “Chị à, chuyện này đừng nói cho bố mẹ em biết nhé, em không muốn họ lo lắng.”

Phong Nhã về do dự nhưng khi nhìn vào ánh mắt mong chờ của Diệp Thảo thì cô khẽ gật đầu đồng ý, “Được, chị sẽ không nói với họ.”

Bạch Nguyệt đã mua cháo về, đến cửa phòng y tế thì thấy Diệp Thảo tỉnh lại, thì vui mừng, “Diệp Thảo, mày đã tỉnh lại rồi, hay quá, mày tỉnh lại rồi, mày có biết tao hoảng đến thế nào không, tim sắp rớt ra ngoài rồi này.” Bạch Nguyệt dung dung nước mắt.

Diệp Thảo vỗ vai con bạn, “Không sao, chẳng phải giờ tao đã khỏe lại rồi sao, nhìn này.” Cô đứng lên để chứng tỏ cho Bạch Nguyệt biết là cô đã khỏe rồi.

Bạch Nguyệt lau nước mắt, “Tao mua cháo cho mày này, ăn đi cho nóng.” Cô cầm bát cháo đưa cho Diệp Thảo.

Diệp Thảo cầm lấy bát cháo mà Bạch Nguyệt đưa, ăn ngon lành. Diệp Thảo nhìn cô bạn, “Cháo rất ngon. À mà chiều mai mày rảnh không?”

Bạch Nguyệt gật đầu, “Có.”

“Vậy thì chiều mai bọn mình đi chơi đi.” Diệp Thảo cười vui vẻ rồi quay sang Phong Nhã, “Chị Nhã, chị đi cùng bọn em luôn cho vui, càng đông thì càng vui mà.”

“Được.”

“Vậy quyết định là chiều mai đi chơi nhé, 1h chiều gặp nhau ở cổng trường.” Diệp Thảo vui sướng khi thấy chị họ đồng ý liền đưa ra quyết định.

Diệp Thảo vui vẻ ăn cháo thì tiếng Bạch Nguyệt vang lên, “Diệp Thảo à, hay là mày thử đến bệnh viện khám đi, cứ tình trạng như này mình thấy không ổn lắm.”

Khi nghe lời nói của Bạch Nguyệt, Diệp Thảo tắt ngấm nụ cười, “Tao không có bệnh, vì sao phải đến bệnh viện chứ?”

“Sức khỏe quan trọng, mày cũng cần phải quan tâm đến sức khỏe một chút.”

Diệp Thảo mặt lạnh tanh, “Sức khỏe của tao hiện giờ rất tốt, chỉ vì tối qua không ăn và sáng nay ngủ dậy muộn nên không ăn sáng được và giờ mình ăn cháo cũng thấy khỏe hơn nhiều rồi, không cần phải đến bệnh viện đâu.” Ăn hết cháo, Diệp Thảo để bát trên bàn, sau đó nằm xuống giường, “Mày và chị Phong Nhã lên lớp học trước đi, mình muốn yên tĩnh một mình lát nữa mình lên sau.”

Bạch Nguyệt thấy thế thì chỉ biết lắc đầu nói với Phong Nhã, “Chúng ta lên lớp thôi, để cho cô ấy nghỉ ngơi một lát.”

Phòng y tế rơi vào tĩnh lặng. Diệp Thảo nằm trên giường, nước mắt cô chảy ra làm ướt đầm gối, không gian này làm cho cô nhớ lại quá khứ đáng sợ. Một quá khứ mà cô muốn quên đi ngàn vạn lần nhưng cô lại không bao giờ quên được, đã 12 năm trôi qua mà lúc nào nó cũng hiện ra trong đầu cô như tất cả mọi chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua vậy.

Gần hết buổi học, Diệp Thảo mang hai mắt sưng lên lớp, cô không dám ngẩng đầu lên vì sợ mọi người nhìn thấy tình trạng này của mình, cô cúi đầu xin phép giáo viên vào lớp, “Em thưa thầy cho em vào lớp.” Thầy giáo nhìn Diệp Thảo rồi gật đầu.

Diệp Thảo từ từ bước đến chỗ của mình ngồi, ánh mắt hiện nên nỗi bi thương. Đến khi kết thúc giờ học, Diệp Thảo cố kìm nén cảm xúc lại nở ra nụ cười thật tươi, cất sách vở đi về.

Bạch Nguyệt đứng đợi Diệp Thảo ở ngoài cửa lớp, thấy Diệp Thảo ra thì nói, “Diệp Thảo à, cho mình xin lỗi nhé, mình không nên làm cậu nhớ lại chuyện quá khứ, từ giờ về sau mình sẽ không nhắc đến bệnh viện trước mặt cậu nữa.”

Diệp Thảo vẫn cúi đầu, “Chờ mình đi vệ sinh một lát.” Sau đó cô chạy đến phòng vệ sinh, vịn vòi nước rửa mặt. Khi cảm thấy vẻ mặt của mình bình thường thì đi ra cười nói với Bạch Nguyệt, “Không sao, chuyện đó mình quên rồi. Thôi cũng muộn rồi, cậu cũng về sớm đi, chiều mai nhớ hẹn đó, mình sẽ đến rú.”

“Vậy tạm biệt nhé!” Bạch Nguyệt cười vui vẻ nhìn Diệp Thảo.

“Ừ, tạm biệt!” Diệp Thảo nhìn theo bóng lưng Bạch Nguyệt rồi cô cũng từ từ lấy xe đi về.

Diệp Thảo đang đi thì thấy Phong Nhã đang đi bộ về(Nhà Phong Nhã gần trường nên cô đi bộ), “Phong Nhã, chị lên xe đi em đèo chị về.”

Phong Nhã không nói gì, đến ngồi lên ghế sau xe. Diệp Thảo thấy Phong Nhã ngồi xuống thì phóng xe đi. “Chị Phong Nhã à, hay là chị đến ở nhà em mấy hôm đi, bố mẹ em đi làm tháng sau hai người họ về, anh Sơn thì từ sáng đến tối ở nhà hàng suốt, em ở nhà chán sắp phát điên rồi này, chị đến nhà em ở đi, đến chơi cùng em cho vui, em sẽ gọi điện thông báo cho hai bác.”

“Ừ. Nhưng chị phải về nhà lấy sách vở đã.”

“Vậy bây giờ em sang nhà chị, tiện thể xin luôn hai bác.”

Diệp Thảo đi đến nhà Phong Nhã, vừa vào đến cửa thì cô đã thấy bác trai đang ngồi trong nhà đọc báo, cô dựng xe chạy vào, “Cháu chào bác.”

Bố Phong Nhã thấy đứa cháu gái đến, đặt tờ báo xuống bàn vui mừng nhìn Diệp Thảo, “Cháu gái bác đến chơi hả, ngồi xuống đi cháu.”

“Dạ.” Diệp Thảo vui vẻ ngồi xuống sofa.

Tiếng mẹ Phong Nhã từ trong bếp vọng ra, “Diệp Thảo cháu đến chơi hả, trưa nay ở lại nhà bác ăn cơm nhé.”

“Vâng. Nhưng cháu phải gọi điện về nhà cho mọi người khỏi lo.” Diệp Thảo nói xong quay sang nhìn bác trai, “Bác, dạo này sức khỏe bác thế nào rồi? Vẫn khỏe chứ ạ?”

Ông Tần gật đầu, “Bác vẫn khỏe.” Sau đó giọng nói trách móc của ông vang lên, “Cháu đó, dạo này sao cháu không hay đến nhà bác chơi thế?”

Diệp Thảo gãi đầu cười, “Hi..hi.. tại cháu mãi chơi quá.”

Tiếng bà An vang lên lần nữa, “Hai bác cháu rửa tay vào ăn cơm thôi.”

“Dạ.” Diệp Thảo đứng dậy chạy vào bếp, phụ giúp bác An dọn thức ăn lên bàn. Khi thức ăn được dọn lên bàn xong xuôi, bác An cười nói, “Diệp Thảo à, cháu lên tầng gọi chị Nhã xuống ăn cơm.”

“Dạ.” Diệp Thảo chạy lên phòng Phong Nhã gõ cửa gọi to, “Chị Nhã ơi, xuống ăn cơm, cả nhà đang đợi.” Nói xong Diệp Thảo lấy điện thoại ra gọi điện về nhà, “Alô! Di Lan à, trưa nay cháu sẽ ở nhà bác cả ăn cơm, dì cứ ăn cơm đi ạ.”

Trong phòng ăn tiếng nói cười vui vẻ. Diệp Thảo liền xin phép cho Phong Nhã đến nhà mình, “Hai bác cho chị Phong Nhã đến nhà cháu ở mấy hôm nhé, cháu ở nhà một mình chẳng ai chơi cùng.”

Bác An gật đầu, “Được, Phong Nhã ở nhà một mình cũng chán, cứ để nó ở nhà cháu bác cũng yên tâm.” Bác An gấp cho Diệp Thảo miếng sườn xào, “Cháu ăn đi, món cháu thích đó, cháu phải ăn nhiều vào, bác thấy cháu gầy quá.”

“Vâng. Bác cũng ăn đi ạ.”

Bữa trưa cả nhà ăn vui vẻ, ăn xong Diệp Thảo cùng Phong Nhã dọn dẹp bát đĩa. Diệp Thảo chuẩn bị sẵn tay áo lên rửa bát thì lại bị Phong Nhã ngăn lại, “Thôi em ra ngoài ăn trái cây đi, để chị rửa bát cho, em mà rửa thì chắc nhà chị phải lấy bộ bát mới ra ăn mất.”

Diệp Thảo gãi đầu cười ngây ngốc rồi đi ra phòng khách ăn trái cây. Một lúc sau thì Phong Nhã cũng ra ăn trái cây, “Diệp Thảo này, em ăn xong lấy đồ của chị mà thay, cứ mặc đồng phục thể này khó chịu lắm.”

“Vâng. Em biết rồi.”

“Ăn xong hai đứa đi ngủ trưa đi, không được thức đầu nghe chưa, ngủ trưa rất tốt cho sức khỏe. Ta mà lên phòng các con mà thấy hai con không ngủ là ta cầm roi đánh đòn đó.” Mẹ Phong Nhã vừa gọt hoa quả vừa nhắc nhở hai đứa.

Phong Nhã nghe thấy mẹ nói thế thì cười, “Dạ, chúng con biết rồi.”

Ăn xong Diệp Thảo lên phòng Phong Nhã lấy quần áo đi thay, sau đó trèo lên giường ngồi, thấy Phong Nhã vào thì cô cười nói, “Chị Nhã, đến đây em có chuyện muốn nói.”

Phong Nhã đến giường ngồi xuống, “Chuyện gì? Em nói đi?”

“Tôi nay chị ở nhà em, chúng ta trèo tường trốn đi chơi đi.”

Phong Nhã nhún mày, “Sao phải trèo tường trốn đi chơi?”

“Chị ngốc thật hay ngốc giả vậy? Em lúc nào chẳng có vệ sĩ bám sau theo đuôi như hình với bóng, bây giờ họ còn đang ở quanh đâu đó ở nhà chị kia, có họ theo sau mất hết cả tự do.”

“Thế trốn bằng cách nào?” Phong Nhã hỏi một cách mơ hồ, “Bọn họ như thế thì làm sao trốn được?”

Diệp Thảo trở nên hứng thú, “Cách này em thử một lần rồi, chẳng ai phát hiện ra, chỉ không may bị anh Sơn nhìn thấy. Nhưng em biết, anh ấy sẽ không nói với ai đâu.”

“Ừ. Chị nghe theo em vậy.”

“Thật không? Chị đồng ý với em...um...” Diệp Thảo vui sướng nhảy lên hô to, Phong Nhã thấy cô em họ có vẻ kích động quá liền bật dậy bịt miệng Diệp Thảo, “Xuyt!! em muốn cả nhà biết được chuyện này à?”

Diệp Thảo gãi đầu cười. Sau đó cả hai đều nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa thì nhìn nhau rồi nhìn ra phía cửa. Hai người không ai nói với ai câu nào nằm vội xuống giường nhắm mắt lại. Cửa phòng được mở ra, bà An thấy hai đứa đang ngủ say thì mỉm cười khẽ đóng cửa lại.

Diệp Thảo khẽ hé mi mắt, không thấy ai, cô bật dậy vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm, “Chị à, bác đi rồi, không phải giả vờ nữa đâu. Trời ơi! Tí nữa là chết.”

“Mà mẹ chị cũng hay thật đấy, chúng ta lớn rồi có phải trẻ con nữa đâu mà cầm roi lên tận phòng xem chúng ta đã ngủ hay chưa, may mà thánh giác em tốt không thì đã bị đánh đòn oan rồi. Haizz!!”

“Mẹ chỉ lo cho chúng ta thôi mà.” Phong Nhã từ từ ngồi dậy.

“Ngồi trong phòng thế này thì chán chết, mà em có bao giờ ngủ trưa đâu, làm sao bây giờ ngủ được.”

Phong Nhã nhún vai, “Thôi, em cố nhắm mắt vào ngủ đi, chiều dậy là có thể đi chơi thoải mái rồi.”

Diệp Thảo ỉu xù nằm xuống giường, “Đành vậy thôi chứ biết làm thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trèo tường đi chơi

Em sẽ mãi thuộc về anh!

Thời tiết tháng 10 se lạnh. Diệp Thảo cùng Phong Nhã lấy sách vở rồi đi đến nhà Diệp Thảo. Về đến nhà, Diệp Thảo cầm sách vở về phòng của Phong Nhã cất.

Phong Nhã thường xuyên đến đây ở, nên ở nhà Diệp Thảo cũng có phòng của cô. Phòng của Diệp Thảo ngay bên cạnh phòng Phong Nhã. Vì phòng hai người cạnh nhau nên Diệp Thảo xin bố cho làm cái cửa thông qua nhau cho tiện, thế là bố cô cũng chiều theo ý con gái.

Đi xuống bếp, Phong Nhã thấy dì Lan đang trong bếp, “Cháu chào dì.”

“Ừ. Cháu đến chơi à.” Dì Lan cười đáp.

Diệp Thảo cười đáp, “Dì Lan à, chị Nhã sẽ ở lại đây mấy hôm.”

“À! Vậy thì tối nay dì sẽ làm món cháu thích, cháu nhất định phải ăn nhiều vào đó nhé, Phong Nhã?”

“Vâng. Có gì ăn không ạ?” Phong Nhã nhìn dì Lan cười.

“Cháu hãy lên phòng của Diệp Thảo, ở đó có nhiều đồ ăn vặt lắm.”

“Dạ.” Phong Nhã chạy lên phòng của cô em họ lấy đồ ăn vặt xuống nhà vừa ăn vừa xem tivi.

Tối đến Phong Nhã và Diệp Thảo ăn cơm rồi lên phòng chuẩn bị kế hoạch tẩu thoát. Trang bị đầy đủ mọi thứ, hai người ra sân sau nhà. Ở sau nhà, đặc có một chiếc thang ngay cạnh tường. Diệp Thảo lấy dây thừng từ trong ba lô ra, buộc vào một gốc cây gần đó rồi vắt dây qua tường. Làm xong cô bấm ngón tay, “Xong, giờ có thể trèo được rồi. Em trèo trước, khi nào em trèo ra rồi thì chị trèo lên nhé.”

“Ừ.” Phong Nhã gật đầu.

Sau một hồi loay hoay, hai người cuối cùng cũng ra được bên ngoài. Diệp Thảo hưng phấn kéo tay Phong Nhã đi. Đi được một đoạn, Diệp Thảo bắt một chiếc taxi. Đến lúc trả tiền thì tiêu đời, hai người họ chỉ lo việc trốn thoát ra ngoài mà quên mang theo tiền. Khuôn mặt Phong Nhã và Diệp Thảo như đưa đám khi nghe bác tài xế nhắc.

Bác tài về mặt giận dữ, “Đã không có tiền thì đừng có mà lên xe, nói cho tôi biết nhà hai người ở đâu để tôi đưa hai người về.”

“Cháu chỉ quên không mang theo tiền thôi, có định không trả tiền cho bác đâu, bác cứ lái xe như lời cháu chỉ là được.” Diệp Thảo không nhịn được lên tiếng. Nói xong cô lấy điện thoại ra gọi điện cho Bạch Nguyệt, “Alô. Bạch Nguyệt à. Giờ tao đang đến nhà mày, mày thay quần áo đi chúng ta đi chơi, nhớ mang theo tiền nữa nhé, tao quên không mang theo tiền.”

Một lúc sau, xe đã dừng lại trước cổng nhà Bạch Nguyệt. Diệp Thảo xuống xe thấy con bạn vẫn chưa ra, lại lúi điện thoại ra gọi, “Bạch Nguyệt à, tao đứng trước cổng nhà mày rồi này, mày xuống nhanh lên.”

Bên kia vang lên tiếng của Bạch Nguyệt, “Ừ!! Tao biết rồi, xuống ngay đây.”

Trong vài phút, Bạch Nguyệt đã xuất hiện ở cổng, “Mày rủ đi chơi đúng lúc thật, tao ở nhà chán chết này, đúng là bạn tao có khác.”

“Mày mang theo tiền không? Tao quên không mang theo tiền nên không trả được tiền xe. Nếu về nhà lấy tiền thì lại phải trèo vào, phiền phức, đến nhà mày tiện hơn.”

Bạch Nguyệt giả bộ khóc, “Đau lòng, tưởng mày có lòng tốt rủ tao đi chơi chứ?”

“Không phải tao sang rủ mày đi chơi luôn sao, đi thôi, chẳng sắp đêm rồi.” Diệp Thảo kéo cô bạn lên xe.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ba người đi dạo phố hết chỗ này đến chỗ nọ cũng cảm thấy mệt. Đi qua một quán bar nọ, ba người nói chuyện vui vẻ thì có hai người đàn ông say khướt đi trên đường, hai người đàn ông đó đi về phía Diệp Thảo.

Hai người đàn ông kia thấy ba người đẹp, liền đi đến, “Ê, người đẹp, các em đi đâu đấy, đi chơi cùng bọn anh cho vui.” Một người đi lên phía trước nắm lấy tay Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt hất mạnh tay của người đó ra, Diệp Thảo thấy thế tức giận nói, “Nếu không muốn chết thì biến mau, không các người đừng trách vì sao tôi ác.”

“Cô em làm gì mà nóng tính thế, tui anh chỉ muốn các em đi chơi cùng thôi mà, càng nóng tính thì tui này càng thích.” Người đó quay sang bên cạnh người còn lại, “Phải không mày?” nói xong người đàn ông giơ tay định vuốt mặt Diệp Thảo.

Diệp Thảo phản ứng nhanh, né tránh được bàn tay của người đàn ông kia sau đó cô lấy chân đạp một phát vào bụng của người đó.

Người đàn ông đó ôm bụng tức giận quát, “Con nhỏ đáng ghét, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt. Được lắm! hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là nhục nhã.” Rồi quay sang người bên cạnh, “Từ, mày gọi mấy đứa đến đây, cho chúng nó chơi với bọn này.”

Tên Từ đó chạy đi chỉ còn lại người đàn ông bị Diệp Thảo đá, tên đó cười quý dì, “Dám đánh bọn thiếu gia, coi như hôm nay tui em chết chắc rồi.”

Bạch Nguyệt cùng Phong Nhã nghe thấy lời nói của người đàn ông kia thì mặt xanh tái. Diệp Thảo bình tĩnh, nếu có một mình cô thì không sao, có cách giải quyết bọn họ, nhưng ở đây lại có chị họ và cả đứa bạn thân nhất thì không thể để họ bị thương được. Trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Diệp Thảo hô to, “Chạy.” Thế là cả ba người đều chạy thục mạng.

Người đàn ông thấy thế ôm bụng chạy theo, “Này, lúc này còn mạnh mẽ lắm mà, sao lại chạy rồi, bọn thiếu gia sẽ không để các em chạy dễ thế đâu.”

Diệp Thảo quay đầu lại thì thấy người kia sắp đuổi kịp và cả tên Từ đó còn dẫn theo mấy tên nữa ở phía sau. Diệp Thảo thấy tình hình này có vẻ không ổn, liền lên tiếng, “Hai người cứ chạy tìm người giúp đi, để em cản đường họ lại.”

Vừa chạy Bạch Nguyệt vừa gật đầu, “Được.”

“Em phải cẩn thận đó, chị sẽ tìm người giúp nhanh thôi.”

Thế là Diệp Thảo đứng lại, xoay người đá người đàn ông kia, người đàn ông đã phản ứng kịp tránh cú đá của Diệp Thảo.

Bạch Nguyệt và Phong Nhã đi ra đường lớn. Từ phía xa, có một chiếc ô tô hạng sang sắp đi ngang qua họ, Bạch Nguyệt lao ra đường gõ cửa xe, “Làm ơn giúp tôi với.” nhưng chiếc xe không dừng lại mà vẫn chạy về phía trước.

Ở trong xe Nam Vũ nhủ thầm, “Đó chẳng phải là bạn của hotgirl trường mình sao?”

Hạo Minh quay người ra phía sau, “Bác tài, quay xe lại.”

Bạch Nguyệt vẻ mặt buồn buồn, thì thấy chiếc xe quay lại, ánh mắt sáng bừng lên tia vui mừng. Chiếc xe dừng trước mặt cô. Phong Nhã thấy thế cũng lao ra đường gõ vào cửa, “Xin hãy cứu em tôi.”

Cửa xe mở ra, Nam Vũ và Hạo Minh xuống xe đến chỗ của hai người kia, “Có chuyện gì thế?”

Bạch Nguyệt và Phong Nhã đứng hình khi nhìn thấy hai hotboy của trường mình. Nhưng Phong Nhã nhanh chóng trở lại bình thường nói, “Xin hai cậu giúp bọn mình, ở trong ngõ đằng kia Diệp Thảo đang gặp nguy hiểm.”

Nói xong, bốn người chạy đến cái ngõ kia, thấy Diệp Thảo đang đánh với chục tên con trai. Hạo Minh thấy thế liền chạy đến giúp, Vũ cũng định đến giúp thì bị Hạo Minh ngăn lại, “Cậu ở đây bảo vệ hai người họ, để mình ra giúp cô ấy.”

“Vậy cậu phải cẩn thận đó.” Nam Vũ gật đầu.

Một lúc sau, bọn người kia nằm la liệt trên mặt đất. Diệp Thảo lấy chân đạp một phát lên cái sản sinh con cái của một người đàn ông trong số đó. Người đó đau quá kêu to, “Á.....”

Diệp Thảo không thèm để ý, đạp thêm phát nữa, “Nếu không muốn trở thành ‘tàn phế’ như tên này thì trong vòng mười giây rút hết cho tôi.” Bọn đàn ông dưới đất nghe thấy thế thì chạy biến nhanh như tia chớp.

Nam Vũ nhìn thấy hành động của Diệp Thảo thì trợn mắt nuốt nước bọt, “Trời ơi, nữ thần trong lòng tôi khi tức giận đáng sợ quá!!!” Nói xong câu này, anh có cảm giác mình bị gì đó liền quay sang nhìn hai cô gái bên cạnh thì thấy họ nhìn mình không chớp mắt. Nam Vũ gãi đầu cười cười.

Diệp Thảo nhìn mấy người đàn ông kia chạy biến dạng, cô quay sang người đã giúp mình, “Cảm ơn cậu, Hạo Minh. Mà sao cậu lại ở đây?”

Hạo Minh cười nói, “À, đang đi trên đường thì hai người bạn của cậu nhờ giúp. Nhưng sao cậu lại biết tên mình?”

“Tên cậu không chỉ có mình biết đâu mà cả trường đều biết mà. Mà cũng trùng hợp thật, không ngờ cậu lại là người giúp mình.” Diệp Thảo cười rồi chạy đến chỗ Phong Nhã.

“Mày không sao chứ?”

“Em không sao chứ?”

Phong Nhã cùng Bạch Nguyệt đồng thanh nói nắm lấy tay Diệp Thảo.

Diệp Thảo lắc đầu cười, “Em không sao mọi người đừng lo lắng quá.”

“Không ngờ mỹ nữ của trường mình lại đánh Taekwondo giỏi thế nha!” Nam Vũ lên tiếng.

Diệp Thảo quay sang nhìn Nam Vũ cười nói, “Mình chỉ biết sơ sơ thôi.”

“Sơ sơ? Mình thấy cậu đánh thế này là giỏi lắm rồi, mà cậu lên đai gì vậy?”

Nghe thấy Nam Vũ hỏi thế, Diệp Thảo lại càng ngại hơn ngập ngừng nói, “Đai đen.”

“Ặc..ặc... Đai đen? Lên đến đai đen rồi mà cậu nói là biết sơ sơ. Cậu đúng là khiêm tốn quá.”

Từ sau khi cô bị bắt cóc, Diệp Thảo đã xin bố mẹ cho đi học võ, khi có trường hợp khẩn cấp thì có thể bảo vệ được chính mình. Thế là bố cô đồng ý cho đi học, đến nay đã được 11 năm rồi.

Diệp Thảo nhìn Nam Vũ và Minh Hạo, “Cũng muộn rồi, chúng mình phải về nhà, cảm ơn hai cậu đã giúp đỡ bọn mình.”

“Không có gì đâu. À, hay là để bọn mình đưa các cậu về.” Nam Vũ vui vẻ nói.

“Được.”

“Được.”

Diệp Thảo chưa kịp từ chối thì Bạch Nguyệt cùng Phong Nhã vui vẻ gật đầu đồng ý. Diệp Thảo dờ khóc dờ cười cố nói ra hai tiếng, “Không được.”

Diệp Thảo vừa dứt lời thì đã bị hai đôi mắt bốc lửa của Phong Nhã và Bạch Nguyệt đang nhìn mình chăm chăm như muốn ăn thịt cô vậy. Cô vội vàng ghé vào tai Phong Nhã nói nhỏ, “Chị quên là chị em mình treo tường trốn đi chơi à?”

Phong Nhã gật đầu, “Em không nhắc là chị quên mất.”

“Ồ đây cũng gần nhà mình, hay các cậu đưa Bạch Nguyệt về giúp mình, mình và chị Phong Nhã đi bộ về cũng được.” Diệp Thảo quay sang Hạo Minh và Nam Vũ cười từ chối.

Nam Vũ về mặt nghi hoặc, “Cậu và Phong Nhã ở chung một nhà à?”

Diệp Thảo gật đầu, “Ừm, nhờ cậu giúp mình đưa Bạch Nguyệt nhé. Tạm biệt.” cô vẫy tay chào họ rồi kéo tay Phong Nhã đi.

Sau khi đưa Bạch Nguyệt về nhà. Hạo Minh trầm tĩnh cất tiếng, “Vũ này, tao thấy thân phận của Diệp Thảo không hề đơn giản.”

“Sao mày lại nghĩ vậy?” Nam Vũ quay sang thẳng bạn hỏi.

“Có nghe thấy Phong Nhã gọi Diệp Thảo là gì không? Họ là chị em và họ còn ở chung một nhà nữa. Phong Nhã là con một, bố của cô ấy là anh trai của chủ tập đoàn Sunshine. Theo tao suy đoán thì có lẽ Diệp Thảo là đứa con gái bí ẩn của nhà họ Hoàng.”

“Ế, sao mày biết nhiều về Phong Nhã vậy, hay là mày có ý với cô ấy từ trước rồi?”

“Vớ vẩn. Thực ra bố của tao và bố của Phong Nhã là đối tác làm ăn lâu năm, nên có chút quen biết. Tao đang nghiêm túc nói chuyện với mày đó.” Hạo Minh bình tĩnh giải thích nhưng ánh mắt lại toả ra tia giận dữ.

Nam Vũ vuốt cằm, “Kể cũng lạ, nếu Diệp Thảo nhà giàu thế chẳng lẽ lại không đóng được học phí mà phải đi nhận học bổng.”

“Tao cũng cảm thấy lạ vì vấn đề này.”

Tại biệt thự nhà Diệp Thảo, cô cùng Phong Nhã đã treo được vào nhà. Lên đến phòng, Diệp Thảo nằm xuống giường, “Trời! mệt quá!”

Phong Nhã lắc đầu, “Em dậy đi tắm đi, xong thì ngủ. Chị về phòng của chị đây.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trung tâm mua sắm

Sáng hôm sau Diệp Thảo thức dậy sớm hơn mọi ngày, vệ sinh cá nhân xong cô xuống nhà ăn sáng với mọi người. Khi xuống nhà ăn thì đã thấy anh trai cùng Phong Nhã đã ngồi ở bàn ăn đang ăn sáng, “chào buổi sáng cả nhà.”

Di Lan thấy Diệp Thảo xuống thì gọi, “Lại đây ăn sáng đi cháu.”

Diệp Thảo chạy đến ngồi vào chỗ của mình, cô nhìn anh trai, “Anh, biết hôm nay là ngày gì không?”

Lục Sơn nhướn mày, “Sao em lại hỏi vậy? Thì hôm nay là ngày anh đi làm chứ là ngày gì.”

Diệp Thảo nghe câu trả lời của anh trai tức giận, “Anh quên rồi à? Hôm nay là ngày anh làm bạn trai em đó.”

“Ừm, anh nhớ rồi, tối nay anh sẽ đến trường cùng em.” Lục Sơn bắt đầu nhớ ra gật gật đầu.

“Anh nhớ nhé, không được nuốt lời?”

“Anh nhớ rồi, sẽ không nuốt lời. Chúng ta mau ăn cơm thôi, ăn xong anh sẽ đưa em và chị Nhã đi học.”

Ăn xong Lục Sơn cầm chìa khóa xe đưa hai người đi học. Đến cổng trường, Diệp Thảo mở cửa xe đi ra, đến chỗ tay lái, “Anh phải nhớ lời hứa của mình đó.”

“Anh biết rồi, em đi vào lớp đi không là bị muộn đó.”

“Tạm biệt!” Diệp Thảo vẫy tay chào anh trai rồi kéo tay Phong Nhã đi lên lớp học.

Lục Sơn nhìn em gái cười sau đó quay xe đến nhà hàng.

Ở phía xa, Nam Vũ nhìn thấy cảnh Lục Sơn đưa Phong Nhã và Diệp Thảo thì nghi hoặc, cậu nhìn theo xe Lục Sơn cho tới lúc khuất dần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Buổi chiều Phong Nhã cùng Diệp Thảo đi đến trường thì đã thấy Bạch Nguyệt đứng đợi ở cổng trường. Ba người đi xe của nhà Bạch Nguyệt. Ở trên xe, Bạch Nguyệt hỏi, “Chúng ta bây giờ đi đâu?”

Diệp Thảo suy nghĩ, “Mình không biết.” cô quay sang Phong Nhã, “Chị Nhã, chị muốn đi đâu?”

“Uh... Hay là chúng ta đến trung tâm mua sắm Tú Đạt đi, hôm chị đi ngang qua đó thấy có mấy bộ váy dự tiệc rất đẹp.”

“Được vậy chúng ta đến đó đi” Bạch Nguyệt vui sướng, “Sắp có thêm vài cái nữa trong bộ sưu tập rồi.”

Diệp Thảo nghe con bạn nói thế thì cười trừ, “Haizz!! Mà lúc nào cũng túi xách, không túi thì quần áo, giày dép. Số đó ở nhà mà chưa đủ hay sao? Tao thấy số đó có thể mang ra bán rẻ cũng được nhiều tiền phết.”

Bạch Nguyệt thấy Diệp Thảo nói thế liền biện minh cho mình, “Mỗi người một sở thích khác nhau, tao cũng như mày thôi, cái đồ thấy tiền là sáng mắt.”

Phong Nhã thấy thế cũng hòa theo, “Ngoài tiền ra, Diệp Thảo nhà ta còn ham ngủ nữa. Có nhớ hồi Diệp Thảo 10 tuổi không, hồi đó vì ngủ mà bị muộn học nên bị cô giáo phạt đứng xó lớp...ha...ha...”

Diệp Thảo xấu hổ, mặt đỏ như trái gấc chín, “Đó là lần duy nhất, về sau có thể nữa đâu.”

Ba người nói chuyện rôm rả làm cho bầu không khí trong xe tràn ngập tiếng cười. Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa trung tâm mua sắm, ba người dắt tay nhau vào trong.

Bạch Nguyệt và Phong Nhã đi chọn trang phục cho buổi hội vào buổi tối của trường, còn Diệp Thảo ngồi sofa đọc báo. Hai người chọn hết bộ này đến bộ nọ mà chẳng có cái nào vừa ý, Bạch Nguyệt thấy Diệp Thảo không có ý định chọn đồ thì hỏi, “Diệp Thảo, sao mày không chọn đồ?”

Diệp Thảo chán nản lắc đầu, “Tao không có hứng chọn.” sau đó cười vui vẻ nói, “Chọn làm gì, phiền phức, tao biết là tao mặc gì cũng đẹp mà.”

T/G: chị lại bắt đầu tự sướng rồi!

Bạch Nguyệt nghe câu nói của con bạn thì giả vờ té xỉu, “Trời ơi!! Sao tao lại có đứa bạn như mày chứ, mày yêu bản thân nó vừa vừa thôi, đúng là cái đồ tự luyện.” Bạch Nguyệt đứng dậy chọn trang phục tiếp.

“Bản thân tao đương nhiên là yêu rồi, không yêu mình thì ai yêu mình?”

Phong Nhã yên lặng chọn đồ, mắt bỗng nhiên sáng rực, “Diệp Thảo cái váy này đẹp quá, chị thấy rất hợp với em đó, em vào phòng thay đồ thử đi.” Cô giờ chiếc váy ra trước mặt Diệp Thảo.

“Em không thử đâu, nếu đẹp thì chị thử đi sao lại bảo em?”

Phong Nhã vẻ hơi nổi giận, “Này! Em rủ bọn chị đi chơi hay bọn chị rủ em đi chơi hả? Em vào thay nhanh lên.”

“Tao thấy mày hợp với cái váy này đó.” Bạch Nguyệt chỉ vào cái váy, “Mà cái váy này màu xanh dương, mày thích màu này mà.” Bạch Nguyệt kéo Diệp Thảo vào phòng thay đồ, “Mau thử đi.” Cô đẩy Diệp Thảo vào phòng thay đồ rồi đóng cửa lại.

Diệp Thảo bắt đầu đi mặc chiếc váy vào. Khi cô bước ra, hai mắt của Phong Nhã và Bạch Nguyệt loé sáng, quá là đẹp, đẹp đến mê người!

Bộ váy dài đến chân, màu của bộ váy làm tôn lên làn da trắng ngần của Diệp Thảo. Cô như là một nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích vậy.

“OMG!! Tuyệt vời!! Chị không ngờ em mặc cái này đẹp đến như vậy đó!” Phong Nhã không khỏi phát ra tiếng thán phục.

Bạch Nguyệt cũng mở miệng tán thưởng, “Cái váy này như là thiết kế riêng cho mày vậy. Hôm nay tao hào phóng, sẽ mua tặng mày cái này.”

Diệp Thảo nghe hai người không ngừng khen mình thì hai má ửng hồng nhìn chiếc váy, “Công nhận cũng đẹp thật, nhưng không đẹp như hai người nói đâu.” Cô quay người sang Bạch Nguyệt, “Nếu như mày có lòng tốt như vậy thì tao xin nhận vậy.” Diệp Thảo cười đi vào thay đồ lại.

Diệp Thảo thay xong đi đến sofa ngồi đợi Bạch Nguyệt và Phong Nhã chọn đồ tiếp. một lúc sau có người đi ngang qua cô nói vang lên, “Em muốn mua cái này.” Nói xong cô ta kéo tay người đàn ông đi đến lấy chiếc váy bên cạnh Diệp Thảo. Cô ta nhìn Diệp Thảo, trên môi nở nụ cười thách thức.

Diệp Thảo thấy thế thì tức điên người, cô đưa tay ra lấy lại chiếc váy thì có bàn tay nhanh hơn lấy lại.

Phong Nhã cầm chiếc váy, “Này! Ngọc Hương, cậu đừng tưởng mình muốn làn gì thì làm nhé, cái này Diệp Thảo chọn nó trước rồi, thế nên cậu đừng mơ lấy lại được.” Phong Nhã kéo em gái đến tình tiền.

“Cái này Diệp Thảo chọn rồi sao? Sợ cậu ta không có tiền để mua đâu.” Ngọc Hương nhìn Diệp Thảo cười khinh bỉ.

Bạch Nguyệt có vẻ không hiểu gì khi nghe những lời Ngọc Hương nói, “Cậu nói gì cơ? Đang đùa chúng tôi đấy?”

Ngọc Hương thấy biểu hiện trên khuôn mặt Bạch Nguyệt và Phong Nhã thì đắc chí, “A! Chuyện là thế này: Mấy hôm trước Nhật Thiên cùng tôi đến nhà hàng Lục Sơn dùng bữa. Các cậu biết tôi nhìn thấy ai không? Người đó chính là hotgirl của trường chúng ta, tôi cũng không ngờ Diệp Thảo lại làm phục vụ trong nhà hàng Lục Sơn đó.” Ngọc Hương cười quỷ dị nhìn Diệp Thảo, “Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi Diệp Thảo à. Coi như tôi tiếc kiệm tiền lương một tháng cho cậu.”

Ngọc Hương giờ tay định lấy lại chiếc váy, nhưng Bạch Nguyệt đã nhanh hơn lùi lại phía sau.

Phong Nhã càng nghe những lời Ngọc Hương nói thì càng không hiểu, quay sang nhìn em họ, “Làm phục vụ ở nhà hàng Lục Sơn?”

“Chẳng lẽ các cậu không biết sao? Hay là Diệp Thảo cố tình muốn giấu các cậu?” Ngọc Hương vui sướng vì sắp có kịch hay để xem.

Làm sao mà biết được? Đường đường là em gái của chủ nhà hàng đó, lại đi làm phục vụ. Thử hỏi xem chuyện này có ai tin không?

“Ai nói Diệp Thảo sẽ mua cái này, tôi sẽ mua nó tặng cho cô ấy.” Tuy Bạch Nguyệt cũng chẳng hiểu Ngọc Hương đang nói gì nữa. Nhưng cô cũng chẳng để cho Ngọc Hương đắc ý. Kéo tay Diệp Thảo đến tình tiền.

Nhật Thiên đứng đó không nói gì, vẻ mặt trầm tư, nhìn theo cánh tay của Diệp Thảo.

Trên cổ tay của Diệp Thảo có một chiếc vòng tay được thiết kế rất đặc biệt, chất liệu quý giá, xung quanh viền có đính kim cương. Nhìn qua là biết chiếc vòng này có giá không hề rẻ chút nào.

Ngọc Hương thấy thế thì tức điên lên, “Bạch Nguyệt tôi cho cậu một lời khuyên, đừng nên chơi với loại người như Diệp Thảo, không biết chừng lại bị cậu ta lừa đó.”

Phong Nhã tức giận nhìn Ngọc Hương, “Loại người như Diệp Thảo thì thế nào? Em ấy còn tốt hơn gấp hàng ngàn hàng vạn loại người như cậu.”

Bạch Nguyệt xoay người lại, “Chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm.”

Những lời Ngọc Hương nói từ nãy đến giờ Diệp Thảo đã cố nhịn, nhưng giờ không nhịn được nữa, cô mỉm cười sảo quyết đến chỗ Ngọc Hương, “Loại người như tôi thì sao nào? Chẳng lẽ lại đi chơi với loại người tự cao, tự phụ như cậu. Là con người phải biết tự trọng một chút. Cậu về nhà hãy lấy gương ra soi lại bản thân mình đi, đúng là đồ không biết tự trọng.”

Ngọc Hương rất tức giận, “Sao mày dám?” Cô ta túm lấy cổ Diệp Thảo, “Loại người ở tầng lớp thấp kém như mày có tư cách gì mà dạy đời tao.” Cô ta đẩy Diệp Thảo ngã xuống đất.

Không nhanh không chậm, Diệp Thảo đứng dậy tát cho Ngọc Hương một bạt tai, “Đừng tưởng tôi không làm gì mà được nước lấn tới, từ bây giờ trở đi, tôi sẽ không nhìn cậu nữa đâu.”

Ngọc Hương tức đến cực điểm, cô ta chuẩn bị đánh Diệp Thảo thì lại bị tay của Nhật Thiên giữ chặt.

Diệp Thảo xoay người sang nhìn Nhật Thiên, “Này, Nhật Thiên, cậu muốn đưa bạn gái của mình đi đâu thì đi nhưng phải trông coi cẩn thận vào, đừng để đi ra đường cắn người lung tung.”

“Sao mày dám, ý mày nói tao là chó.” Ngọc Hương nhìn Diệp Thảo với ánh mắt hình viên đạn.

Diệp Thảo nhếch mép, nở nụ cười vô (số) tội, “Tôi không nói cậu là chó nha, là chính miệng cậu tự nói đó.” Cô quay người, khoác tay Bạch Nguyệt và Phong Nhã đến quầy thanh toán.

Ngọc Hương nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta cố thoát khỏi bàn tay Nhật Thiên, “Anh buông tay em ra, để hôm nay em nhất định phải dạy cho con nhỏ này một bài học.”

Nhật Thiên mặt lạnh, khuôn mặt tỏ vẻ giận dữ nhìn Ngọc Hương vẻ chán ghét, “Đủ rồi, chúng ta chia tay.” Nói xong Nhật Thiên bỏ tay Ngọc Hương ra xoay người bước đi.

Ngọc Hương cứng đờ người ập a ập ứng, “Tại sao? Chúng ta chưa... chưa được bao lâu mà?”

Nhật Thiên xoay người lại, khuôn mặt vẫn như cũ, “Tự nhìn lại bản thân mình đi.” Anh dứt tay vào túi quần, đi thẳng phía ngoài cửa.

“Diệp Thảo, tất cả là tại mày, thù này không trả tao không phải Ngọc Hương.” Cô ta nhìn theo bóng Nhật Thiên khuất dần, bàn tay nắm chặt lại.

Ở trên xe, Bạch Nguyệt về khó hiểu, “Diệp Thảo à, sao Ngọc Hương nó bảo mày làm phục vụ ở nhà hàng Lục Sơn?”

“À! Hi..hi...cũng chẳng có gì, chỉ là giao dịch với anh trai thôi.”

“Em nói là chuyện bạn trai phải không?” Phong Nhã không chắc chắn lắm, buổi sáng cô nghe đến chuyện Lục Sơn phải làm bạn trai cho Diệp Thảo nên cô hỏi xem là có phải không.

“Vâng.” Diệp Thảo gật đầu.

Bạch Nguyệt nghe hai người nói thì càng không hiểu, “Cái gì mà giao dịch, mà bạn trai sao lại lòi vào đây? Diệp Thảo, mày có thể nói rõ hơn không?”

“Mày còn nhớ có một nam sinh đến tỏ tình với tao không?”

“Có!”

“Tao bảo với cậu ta là hôm nay sẽ dẫn bạn trai tới, đúng không?”

“Ừ!”

“Chuyện là thế này: Sáng hôm sau, tao đến chỗ của anh trai nhờ anh ấy đóng giả làm bạn trai của tao, mà đúng hôm ấy nhà hàng thiếu người làm nên tao làm luôn, sau đó lại không may gặp được con Ngọc Hương đó. Đúng là đen mà.”

“Này, con Ngọc Hương đó có gây khó dễ cho mày không?”

Diệp Thảo gãi đầu cười, “Hi...hi... có một chút nhưng tao đã trả thù rồi.”

Xe dừng lại trước cửa nhà Diệp Thảo, “Đến nhà tao rồi, tao vào nhà nhé, tối nay gặp lại!”

“Ừ!!” Bạch Nguyệt cười nhìn con bạn.

Ba người chào nhau rồi Diệp Thảo và Phong Nhã bước vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiệc ở trường

Tối đến, Diệp Thảo mặc chiếc váy mà chiều nay mới mua. Phong Nhã nhìn Diệp Thảo cười, kéo Diệp Thảo ngồi xuống bàn trang điểm, “Hôm nay chị sẽ biến em thành một tiên nữ giáng trần.”

Phong Nhã uốn mái tóc mượt của cô, cùng với sự trang điểm nhàn nhạt. Bây giờ, Diệp Thảo quả là đẹp đến mê người.

Sau đó Phong Nhã cùng Diệp Thảo đi đến hội trường dạ hội, khi đi đến cửa hai người chọn một cái mặt nạ đeo vào.

Diệp Thảo bước vào hội trường, gương mặt như thiên sứ, dáng người quyến rũ, đi từ từ trong bóng đèn mờ ảo, trên môi nở nụ cười mê người cùng chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt càng làm cho cô đẹp gấp vạn lần.

Cô cùng Phong Nhã đi tới chỗ của Bạch Nguyệt. Ba cô gái nói chuyện cười vui vẻ. Khiến cho các ánh mắt của nam sinh trong trường nhìn với ánh mắt thêm ngưỡng mộ, còn nữ sinh thì ngưỡng mộ ghen tỵ.

Phía bên trái, ba cô gái thu hút nhiều ánh mắt nóng như lửa đốt của đám nam sinh. Còn phía bên phải, ba chàng trai đẹp đến yêu nghiệt đã khiến cho tất cả các nữ sinh đều muốn có được.

Nam Vũ nhìn về phía Diệp Thảo, “Tao thấy Diệp Thảo là đứa con gái của chủ tịch tập đoàn Sunshine kia là cái chắc. Bọn mày biết sáng nay tao đi học đã nhìn thấy gì không? Tao nhìn thấy giám đốc nhà hàng Lục Sơn đưa Phong Nhã và Diệp Thảo đi học đó.”

Hạo Minh nhìn về phía Diệp Thảo, “Nhật Thiên, nếu cô ấy là người có hôn ước của mày thì thế nào?”

“Không thể nào, sau khi biết chuyện tao có hôn ước, tao đã cố tình đưa Ngọc Hương tới dùng cơm ở nhà hàng Lục Sơn mấy lần để cho anh trai hoặc bố của cô gái đó nhìn thấy nhưng vô ích. Lần cuối đến đó thì tao thấy cô ta...” Nhật Thiên chỉ tay vào phía Diệp Thảo, “Cô ta làm phục vụ ở đó.” Im lặng suy nghĩ trong vòng vài phút, “Mà hôm nay Ngọc Hương kéo tao đi đến trung tâm mua sắm cùng cô ta, tao thấy người ngồi cùng bàn với tao, trên cổ tay cô ta có đeo một chiếc vòng tay trị giá khoảng 100 nghìn đô. Nếu đã giàu vậy thì sao phải làm phục vụ?”

Diệp Thảo đang nói chuyện vui vẻ với Bạch Nguyệt và Phong Nhã thì người nam sinh mà hôm tỏ tình với Diệp Thảo đến trước mặt cô.

“Này, Diệp Thảo, bạn trai cậu chưa đến sao?”

Diệp Thảo có vẻ sốt ruột. Tên Lục Sơn đáng ghét, sao giờ này vẫn chưa đến hả? Không lẽ quên rồi sao? Nhưng khuôn mặt Diệp Thảo vẫn cố nở ra nụ cười, “Có. Bạn trai mình sắp đến rồi, chắc tại anh ấy bị kẹt xe nên đến muộn một chút.”

Người con trai thấy biểu hiện trên khuôn mặt Diệp Thảo thì đắc ý cười, “Cậu nói thật đi, hay là cậu không hề có bạn trai?”

“Tôi thật sự có bạn trai.” Diệp Thảo nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói với người con trai kia. Trong lòng cô giờ đang tức giận, lòng thầm rủa tên anh trai đáng ghét kia.

Đúng lúc này, tất cả ánh mắt của các nữ sinh nhìn về phía sau lưng cô, cả người con trai kia cũng vậy.

Diệp Thảo tò mò định quay lại nhìn xem là ai thì có một bàn tay ôm cô từ phía sau, ghé sát vào tai cô, “Bé cưng của anh, xin lỗi em vì anh đã đến muộn.”

Ặc...Ặc... anh trai à, có phải anh diễn quá lố rồi không? Anh diễn như này thì mai sau anh bảo em sao lấy được chồng?

Diệp Thảo xoay người lại nhìn thấy anh trai đang cười nhìn mình. Một tay quàng lên cổ anh trai, miệng ghé sát vào tai Lục Sơn cười tà mị, “Cũng may cho anh đến đúng lúc, không thì anh chết chắc.” Diệp Thảo thì thảo với anh trai, bàn tay còn lại di chuyển đến eo Lục Sơn nhéo một cái thật đau.

Lục Sơn bị em gái nhéo đến đau điếng người, nụ cười trên môi anh trở lên cứng ngắt.

Diệp Thảo vẫn cười khoác tay anh trai nhìn người con trai kia, “Đây là bạn trai mình, anh ấy là Hoàng Lục Sơn.”

Lục Sơn cũng mỉm cười nhìn chàng trai kia, “Nghe nói anh đã tỏ tình với bạn gái của tôi? Nhưng rất tiếc phải nói với anh cô ấy là hoa đã có chủ.”

Lời giới thiệu của Diệp Thảo cùng với lời thừa nhận của Lục Sơn khiến cho các nam sinh thất vọng, còn các nữ sinh không ngừng nhìn về phía Diệp Thảo với ánh mắt hâm mộ.

“Hoàng Lục Sơn, anh ấy không phải là giám đốc nhà hàng Lục Sơn và điều hành chuỗi khách sạn từ Bắc vào sao?” “OA~~ Trên tạp chí nhìn đã thấy đẹp rồi, giờ nhìn ngoài đời thực còn đẹp hơn.”

Mọi người không ngừng bàn tán về Lục Sơn. Người đàn ông hoàng kim trong thị trường kinh tế, là người trong mộng của các cô gái. Vừa tài giỏi lại vừa đẹp trai, tuổi trẻ tài cao, bản thân anh đã tự mình quản lý nhà hàng và chuỗi khách sạn vươn lên top 3 trong nước và top 10 trong khu vực.

Bản nhạc đầu tiên vang lên, Lục Sơn cùng em gái ra sân nhảy. Nhảy được một nửa, Diệp Thảo cảm thấy chân hơi đau. Vì từ nhỏ cô không quen đi giày cao gót, tối nay lại đi lâu như vậy cảm thấy chân hơi khó chịu. Lục Sơn nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của em gái thì hiểu ý, không khiêu vũ nữa mà đưa em gái đến chỗ ngồi.

Ở góc nọ có ba chàng trai không ngừng nhìn hành động của Lục Sơn đối với Diệp Thảo.

Nam Vũ chán nản lắc đầu, “Không ngờ người ta lại có bạn trai ưu tú như vậy. Ông trời ơi! Sao người lại bắt công với con như vậy?”

Hạo Minh cau mày, “Ê,, mày thôi cái kiểu đó đi nha, một ngày mày thay mấy em chân dài, bắt công cái khi gì. Mà đã biết bạn trai Diệp Thảo là ai rồi mọi chuyện cũng được giải đáp.” Nam Vũ vuốt cằm dù không có râu, “Diệp Thảo gọi Phong Nhã là chị thì cũng đúng thôi vì anh Lục Sơn là em họ của Phong Nhã mà, dù chưa kết hôn nhưng chuyện này cũng là bình thường. Còn cái vòng tay khoảng 100 nghìn đô gì đó thì có thể Diệp Thảo được bạn trai tặng, đối với anh ta một triệu đô cũng được nữa là.”

Nhật Thiên không nói gì, chỉ nhìn Lục Sơn và Diệp Thảo.

“Thiên này, mày nói Diệp Thảo làm phục vụ trong nhà hàng Lục Sơn, đây đúng là mối tình giữa ông chủ và nhân viên nha, chắc là cũng rất lãng mạn đó. À mà chắc Diệp Thảo cũng biết được cô gái có hôn ước với mày đấy.” Nam Vũ cười đến nổi híp cả hai mắt, bật tay một cái, “Hay là tối mai chúng mình tới đó ăn đi, tiện thể hỏi chuyện về cô gái đó luôn.”

“Với tình trạng hiện giờ, tao phải gặp cô gái đó càng sớm càng tốt, phải tìm cách gặp bằng được cô ta trước tối mai. Mai là chủ nhật hay là đến đó vào buổi sáng đi.” Nhật Thiên về trầm tư suy nghĩ.

“Sao lại phải gấp như vậy? Thiên, có chuyện gì sao?” Hạo Minh có vẻ không hiểu lắm, vì cậu chưa bao giờ thấy Nhật Thiên lại có vẻ gấp rút như vậy.

“Là vì tối mai tao và bố sẽ đi gặp anh trai và bố của cô gái đó bàn chuyện đính hôn. Muốn gặp cô ta càng sớm càng tốt để hủy hôn ước.”

Nam Vũ cười vui vẻ, “Vậy thì sáng mai đến nhà hàng Lục Sơn ăn nhé, hỏi Diệp Thảo về cô gái này luôn, mà còn được Diệp Thảo phục vụ nữa...ha...ha...Đúng là một mũi tên trúng hai đích.”

T/G: Anh ơi! Đừng mừng quá sớm. Bật mí một chút, mũi tên của anh này chẳng trúng đích nào đâu.

Diệp Thảo cảm thấy trong người có vẻ không ổn, cười nói với anh trai, “Xin lỗi, em phải vào nhà vệ sinh một lát.” Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh, Diệp Thảo lấy thuốc từ trong túi xách ra uống. Con đau đầu nhanh chóng trôi qua, cô lấy nước rửa mặt mình cho tỉnh táo hơn.

Sau lưng Diệp Thảo có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và bịt khẩu trang che kín khuôn mặt. Khi Diệp Thảo ngẩng mặt lên thì có một chiếc khăn bịt miệng cô lại.

Trong đầu Diệp Thảo giờ phút này đang nghĩ đến cảnh trong tivi và khi cô còn nhỏ. Trong trường hợp này thì không ai có thể giúp được cô, chỉ tự mình phải cứu mình thôi.

Nhưng điều nghi vấn ở đây là cô không nghĩ ra được ai có ý định bắt cóc mình, mình đã gây thù oán với ai sao?

Cô nín thở lại, cố gắng rửa để thoát khỏi bàn tay của người đàn ông kia nhưng vô ích, Diệp Thảo từ từ nhắm mắt lại. Người đàn ông thấy Diệp Thảo đã ngất, liền rút điện thoại ra gọi, “Tôi đã làm xong rồi, giờ sẽ đưa cô ta đến chỗ của cô ngay.”

“Tốt!” Đầu dây bên kia có giọng nói của một người phụ nữ vẻ vui sướng, “Đưa cô ta tới đây rồi anh sẽ nhận được số tiền còn lại.”

Diệp Thảo nằm dưới đất nghe được hết cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi. Cô nhếch mép cười, ‘Hừ!! Muốn bắt cóc Diệp Thảo này sao? Đâu có dễ đến thế. May mà mình nín thở được lâu, không thì giờ đã chết rồi.’

Người đàn ông kia cúp điện thoại trong vui vẻ, chưa kịp cất điện thoại vào thì đã bị đá một cú vào chỗ hiểm, “A~~” Rồi ngã lăn xuống đất.

Diệp Thảo đứng dậy, lấy gót giày đạp lên ngực người đàn ông kia, “Nói, ai sai anh làm chuyện này?”

Tiếng kêu thất thanh của người kia đã làm cho mọi người hướng mắt về phía khu vực nhà vệ sinh. Người đàn ông chưa kịp trả lời thì cửa phòng vệ sinh nữ bị một bàn chân đạp ra. Lục Sơn hốt hoảng chạy vào, đến chỗ của Diệp Thảo, “Hắn không làm gì em chứ? Có bị thương chỗ nào không?”

Diệp Thảo ngu ngơ nhìn bao ánh mắt ngoài phòng vệ sinh đang nhìn mình, cô lắc đầu nhìn anh trai, “Em không sao...”

Nghe thấy câu trả lời của Diệp Thảo, Lục Sơn cũng yên tâm. Anh xoay sang nhìn người đàn ông đang nằm dưới đất, ánh mắt đó khiến cho người đàn ông kia không rét mà run, anh túm lấy cổ người đó, tay liên tục đánh vào mặt hắn ta khiến cho máu ở miệng người đàn ông kia dính hết trên tay anh.

“Sao mày dám, mày chán sống rồi phải không?”

Diệp Thảo thấy thế vô cùng hoảng hốt, kéo tay anh trai ra, “Anh, nếu anh đánh anh ta như vậy thì sẽ có án mạng xảy ra đó.”

Lục Sơn hất tay em gái ra, “Em tránh ra, hôm nay anh sẽ dạy cho tên khốn này một bài học.”

T/G: Mọi người đừng cảm thấy hành động của Lục Sơn là thái quá nha. Vì đây là phòng vệ sinh nữ, tất cả mọi người và Lục Sơn đều sẽ hiểu sự việc vừa diễn ra theo cách đen tối...

Bảo vệ chạy vào ngăn Lục Sơn lại. Lúc này Lục Sơn mới chịu đứng dậy để cho bảo vệ đưa người đàn ông kia đi.

Người đàn ông kia có bộ dạng vô cùng thảm hại. Có lẽ hắn ta rất hối hận vì việc mình đã làm. Chắc có lẽ chết cũng không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Diệp Thảo một lần nữa.

Nhìn mọi việc vừa diễn ra, Nam Vũ cười vui vẻ nhìn Nhật Thiên, “Có vẻ như anh Lục Sơn này rất yêu bạn gái mình thì phải. Mà nếu anh ta mà biết mày dám phũ em gái anh ta thì không biết anh ta làm gì mày đây? Mà Thiên này, nếu như cô gái đó không muốn hủy hôn ước thì sẽ có thể mày phải gọi Diệp Thảo một tiếng chị rồi. Ha...ha... Không biết lúc đó sẽ...thế...” Chưa nói hết câu, Nam Vũ bị Nhật Thiên nhìn với ánh mắt sắc lạnh thì cái miệng của Nam Vũ trở nên im bất.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đến nhầm nhà

Lục Sơn về tức giận, kéo tay Diệp Thảo ra ngoài. Do anh kéo tay Diệp Thảo mạnh quá nên Diệp Thảo đã bị trượt chân, ngã nhào xuống đất, “A...”

Tay Diệp Thảo bị tuột khỏi tay anh trai, cô nhắm mắt chịu đau. Khi ngã xuống đất cô cảm thấy là lạ, sao lại không có cảm giác đau nh? Ngã mà như lao vào đệm vậy!

Bên tai cô vang lên giọng nói, “Này, còn không mau đứng dậy, sắp đè chết tôi rồi!”

Diệp Thảo nghe giọng nói quen quen, Nhật Thiên? Cô mở to mắt to ra, nhìn chăm chăm vào Nhật Thiên.

“Cô còn không mau đứng dậy.” Nhật Thiên nhướn mày.

Diệp Thảo đứng bật dậy nhưng chưa kịp đứng thẳng người lại bị ngã lần nữa.

Nhật Thiên bị Diệp Thảo ngã vào lần thứ hai thì có vẻ tức giận, “Này, sao mà hậu đậu thế hả? Có đứng lên thôi cũng không được.”

Lục Sơn đỡ Diệp Thảo đứng lên, anh lờn Nhật Thiên một cái, rồi anh cõng em gái ra xe đi về. Phong Nhã chạy theo sau Lục Sơn lên xe đi về.

Về đến nhà, Lục Sơn cõng em gái vào nhà, anh quay sang Phong Nhã, “Chị Nhã, chị vào phòng y tế lấy cho em lọ thuốc và túi đá. Lục Sơn nhìn em gái, cởi giày của Diệp Thảo ra, “Từ giờ trở đi em đừng đi giày cao gót nữa, em xem chân em này, sưng đỏ lên rồi này.”

Bôi thuốc xong, Lục Sơn bế Diệp Thảo lên phòng, đặt cô em gái lên giường, đắp chăn cho cô, “Muộn rồi, em nghỉ sớm đi.” Nói xong anh đóng cửa đi về phòng của mình.

Một ngày lại trôi qua, một ngày mới lại bắt đầu.

Trong tiếng nhạc du dương, Nhật Thiên, Hạo Minh và Nam Vũ đẩy cửa bước vào nhà hàng Lục Sơn. Những nữ nhân viên trong nhà hàng nhìn ba chàng trai với ánh mắt hình trái tim to đùng.

“Oa! Đẹp trai quá đi!”

“Đây là hoàng tử của đời mình, anh ấy đã xuất hiện rồi.” Một người nhân viên nữ nhìn ba chàng trai vẻ đắm đuối.

Người đồng nghiệp thấy cô bạn mình có vẻ đang hoang tưởng thái quá, “Này, tỉnh mộng đi, người ta đẹp thế chắc chắn là có bạn gái rồi.”

“Dù có bạn gái đi chăng nữa tôi chấp nhận làm kẻ thứ ba.” Cô ta vui vẻ chạy đến chỗ ba người ngồi, ánh mắt quuyến rũ, giọng ngọt sớt, “Xin hỏi, ba anh muốn dùng gì ạ?”

Nam Vũ nở nụ cười mê hoặc nhìn người phục vụ kia, “Tạm thời cho chúng tôi ba ly cà phê nhé. À mà cô ơi cho tôi hỏi một chút, ở đây có nhân viên nào tên là Diệp Thảo không?”

Cô nhân viên kia cười híp mắt, nhẹ nhàng nói, “Anh muốn tìm cô Diệp Thảo hả? Nhưng giờ này không phải là giờ làm của cô ấy.”

“Vậy khi nào thì cô ấy đến đây?”

“Chắc là lúc nữa cô ấy sẽ đến, mà anh tìm cô ấy có việc gì không?”

Nam Vũ lắc đầu cười, “Cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ muốn gặp cô ấy muốn hỏi chút chuyện thôi.”

Người nhân viên phục vụ nữ cười tủm tỉm đi lấy cà phê. Mấy người nhân viên nữ thấy cô bạn đồng nghiệp nói chuyện vui vẻ với anh đẹp trai kia thì chạy đến nhao nhao hỏi, “Này, anh chàng có khuôn mặt baby kia nói gì với cậu vậy?”

Cô gái kia cười nói, “Cũng chẳng có gì.”

Nhìn biểu hiện của cô đồng nghiệp này cười nói vui vẻ như vậy thì chẳng ai tin, “Cậu lừa ai vậy, mình thấy anh ta cười nói với cậu suốt, không có chuyện gì mà hai người cười nói với nhau lâu như vậy. Khai ra mau, rốt cuộc là hai người nói chuyện gì?”

“Thật sự là không có chuyện gì mà, anh ấy chỉ hỏi về cô Diệp Thảo.”

“Tìm cô Diệp Thảo sao? Ba người đẹp trai kia có quan hệ gì với cô ấy nhỉ? Mình cũng muốn làm người quét dọn vệ sinh để ba anh ấy tới tận chỗ làm tìm. Mà ba anh ấy tìm cô quét dọn vệ sinh làm gì nhỉ?”

“Ai mà biết được, hình như là có chuyện gì muốn hỏi.”

Mấy người nhân viên nữ kia không ngừng nhìn về phía ba người kia bàn tán sôi nổi.

“Thôi, mình phải mang cà phê đến cho bọn họ nữa.” Cô phục vụ hí hửng đặt trước mặt ba người, “Mời ba anh dùng.” Thấy ba người không nói gì với mình, cô phục vụ buồn rầu xoay người bước đi, nhưng chưa bước được bước thứ hai thì cô lại nghe thấy tiếng của một người con trai.

“Này, cô gì ơi, đợi một chút, tôi còn chuyện muốn nói với cô.” Nam Vũ lên tiếng gọi cô phục vụ lại.

Người nhân viên sáng mắt, trong lòng thì đang sung sướng vô cùng, quay người lại, nở nụ cười e ấp, “Anh muốn nói chuyện gì thì nói đi.”

Nam Vũ gãi đầu cười, “Làm phiền cô lúc nào Diệp Thảo đến thì cô bảo cho chúng tôi biết nhé.”

Nụ cười của cô phục vụ trở nên cứng ngắc, “Anh không có chuyện gì muốn nói nữa sao?”

Nam Vũ hiểu được ý của cô nhân viên, trên môi vẫn nở nụ cười tao nhã, “Tôi không làm mất thời gian của cô chứ? Nếu có thì xin lỗi cô vì đã làm phiền.”

T/G: Anh này đánh trống lảng giỏi ghê.

Cô phục vụ đã đi, Nam Vũ tắt luôn nụ cười, quay sang hai thằng bạn, “Này, hai bọn mày thấy lạ không? Diệp Thảo đang đi học, nếu làm việc ở đây thì sẽ ảnh hưởng đến việc học, mà cô ấy có bạn trai giàu thế để làm gì. Nhìn biểu hiện của anh Lục Sơn đối tốt như vậy với cô ấy kiểu gì sau khi ra trường cũng tiến tới hôn nhân.”

Minh Hạo lườm thằng bạn, “Sao mày quan tâm đến người ta thế, nên nhớ người ta có bạn trai rồi đấy.”

Nhật Thiên trưng cái vẻ mặt lạnh tanh, khế nhếch mép, “Sớm muộn gì Lục Sơn cũng là chồng của cô ta thôi, quan tâm thế cơ mà. Không biết bị bỏ bùa mê thuốc lú gì? Người ngoài nhìn vào là biết ngay là Lục Sơn đang bị lợi dụng, cô ta chỉ muốn tiền của anh ấy thôi.”

“Mày thôi cái kiểu lý sự cùn đó đi, nữ thần trong lòng tao ngậy thơ trong sáng, tao thấy cô ấy đâu có như mày nghĩ, tuy có bạn trai giàu như vậy mà cô ấy vẫn đi làm thêm để kiếm tiền, không muốn nhờ vả vào bạn trai! Đúng là thần tượng của tao.”

Hạo Minh ngao ngán lắc đầu.

Tại một căn biệt thự nọ, cửa phòng vang lên tiếng cộc... cộc... liên tục và có cả tiếng nói của người giúp việc, “Cô chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, mời cô xuống ăn sáng.”

Ngọc Hương trong con tức giận, tay cầm bình hoa ném về phía cửa, “Đừng làm phiền tôi, cắt hết cho tôi, một lần nữa còn làm phiền tôi thì chị chuẩn bị hành lý cắt khỏi ngôi nhà này đi. Đúng là một lũ ngu ngốc!”

Cô ta lấy điện thoại ra gọi, “Mày tìm người kiểu gì thế hả? Tìm một thằng vô dụng, giờ kế hoạch đã thất bại rồi. Tao nói cho mày biết, nếu không bắt được con Diệp Thảo thì đừng mong nhận được một xu nào từ tao, đúng là vô dụng.” Ngọc Hương cúp điện thoại vút lên giường.

Ba chàng trai ngồi đợi ở nhà hàng đến tận trưa mà vẫn không thấy bóng dáng Diệp Thảo đâu. Nhật Thiên có vẻ mất kiên nhẫn nhìn Nam Vũ, “Sao giờ này cô ta vẫn chưa đến?”

“Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai? Chúng ta ngồi cùng nhau từ sáng đến giờ, để tao đi hỏi thử xem sao?”

Nam Vũ đứng dậy, đi đến hỏi một nam nhân viên cách đó không xa, “Anh ơi! Cho tôi hỏi một chút, có một người làm tên Diệp Thảo, cô ấy vẫn chưa đi làm sao?”

“À, nhà hàng vừa có một thông báo là cô ấy hôm nay xin nghỉ.”

Nam Vũ lăm bắm một mình, “Sao? Nghỉ phép? Chẳng lẽ chân cô ấy vẫn còn đau?” Nam Vũ lại nhìn người nhân viên kia, “Vậy anh có địa chỉ nhà cô ấy không? Nếu anh có thì cho tôi xin địa chỉ đi, tôi có việc rất quan trọng muốn gặp cô ấy.”

Người nhân viên nhìn Nam Vũ vẻ nghi hoặc, “Tôi là hàng xóm của cô ấy nhưng chưa thấy cậu bao giờ, cậu có quan hệ gì với cô ấy sao?”

Làm gì có quan hệ gì, chẳng qua là có quen biết chút chút, miễn cưỡng cũng có thể được coi là bạn bè, nhưng ngu gì mà anh nói ra điều này, “Làm ơn, giúp tôi đi, chuyện này rất quan trọng, có liên quan đến một đời người đó!”

Người nhân viên nhìn vẻ thành khẩn trên mặt của Nam Vũ thấy chuyện này rất quan trọng, liền lấy giấy bút ra ghi địa chỉ nhà rồi đưa cho Nam Vũ. Nam Vũ nhận lấy, nói cảm ơn rồi đến chỗ Nhật Thiên.

Hạo Minh thấy thằng bạn đến thì nói, “Sao mày đi hỏi thôi mà lâu vậy, mà mày nói gì với người nhân viên kia mà lâu thế?”

Không trả lời câu hỏi của, Vũ kéo hai thằng bạn đứng dậy, “Bây giờ chúng ta phải đến nhà Diệp Thảo, vì cô ấy hôm nay xin nghỉ phép, chắc là đau chân vẫn chưa khỏi?” “Mày nói sao?” Nhật Thiên nhủ mày lại.

“Đi thôi! Nghĩ ngợi gì nữa, tao đã tốn bao nhiêu là nước bọt để xin địa chỉ nhà cô ấy đó.”

Ba người cùng nhau đi đến địa chỉ mà người nhân viên kia đưa cho.

Nhật Thiên, Hạo Minh và Nam Vũ đang đứng trước cổng cái địa chỉ mà người nhân viên kia đưa cho. Nam Vũ thờ không ra hơi, “Trời ơi! Sao mà nhà Diệp Thảo lại khó tìm vậy chứ, đi bộ từ ngoài kia vào đây mệt muốn chết. Minh Hạo mau bấm chuông đi, để được vào trong ngồi một lát, mệt quá!”

Hạo Minh hừ một tiếng, giơ tay lên bấm chuông. Một lúc sau, có một người phụ nữ trung niên ra mở cửa với vẻ nghi hoặc, “Các cậu là...?”

Nam Vũ nhìn người phụ nữ này, đây chắc là mẹ của Diệp Thảo, anh đứng thẳng người, chen lên trước Hạo Minh, môi nở nụ cười lịch thiệp, lễ phép cúi chào, “Cháu chào bác, bọn cháu là bạn của con gái bác, chúng cháu tới đây là có chuyện muốn hỏi cô ấy ạ.”

Người phụ nữ nhìn thấy vậy tươi cười nhìn bọn họ, “Con bé nhà bác vừa ra ngoài mua ít đồ ăn, lát nữa sẽ về, các cháu vào nhà chờ con bé một chút, chắc nó cũng sắp về rồi đó.”

“Dạ!” Nam Vũ tươi cười đáp.

Nam Vũ hí hửng đi vào nhà, Nhật Thiên Và Hạo Minh bước vào sau.

Căn nhà tuy nhỏ nhưng rất ngăn nắp và gọn gàng, đem lại cho ta cảm giác ấm áp của một gia đình.

“Mời các cháu uống nước.”

“Dạ, hôm nay chúng cháu tới đây có mang chút quà biếu bác.” Nam Vũ cầm giỏ hoa quả đưa cho người phụ nữ kia.

Người phụ nữ nhận lấy, tươi cười, “Từ giờ đến chơi các cháu không phải mang quà cáp gì đâu. Các cháu uống nước đi.”

Trong căn phòng nhỏ, không khí yên lặng một lúc, người phụ nữ nói, “Con bé nhà bác rất ít bạn bè, đây là lần đầu tiên bác thấy có bạn tới tìm đó, nó cũng chẳng có chị em gì, suốt ngày chỉ cắm đầu vào học. Mà con bé nhà bác ở trên lớp nó có hoà đồng với các bạn không vậy?”

“Dạ có ạ, cậu ấy có một người bạn rất thân tên là Bạch Nguyệt ạ, mà cậu ấy không nói bác biết sao?”

“Bác chưa nghe nó kể về chuyện nó có bạn thân bao giờ.”

Ngoài cổng chợt vang lên tiếng nói, “Mẹ ơi! Con về rồi!”

“Con gái bác về rồi đó.” Nói xong bà đi ra ngoài cửa, “Con đưa mẹ cầm cho, có bạn con tới tìm kìa, đang ngồi đợi con trong nhà đó.”

Cô gái nhưống mày, “Bạn con tới tìm sao?”

“Ừ! Mau vào nhà đi chẳng bạn con chờ lâu.”

Cô gái chạy vào nhà thì thấy ba người đàn ông lạ mặt. Đây đâu phải bạn của cô! Cô chỉ tay vào ba người trên ghế, “Các anh là ai?”

“Đây không phải nhà Diệp Thảo sao?” Nam Vũ nhưống mày.

Cô gái vẫn ngu ngơ không hiểu chuyện gì đang diễn ra, “Các anh đến đây tìm mẹ tôi? Mẹ của tôi tên là Diệp Thảo.” Vũ, “...” Hạo Minh, “...”

Nhật Thiên, “...”

Cả ba đều im lặng khi nghe cô gái kia nói thế, trong đầu của ba người có vẻ như đang có cùng một suy nghĩ đến nhầm nhà?

“Mẹ của cô cũng làm việc ở nhà hàng Lục Sơn?” Nam Vũ không chấp nhận được là mình đã tìm nhầm nhà.

“Đúng, mẹ của tôi làm nhân viên ở đó.” Cô gái gật đầu.

Nam Vũ bày ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, “Rất xin lỗi, chúng tôi đến nhầm nhà.” Sau đó anh chạy rất nhanh ra ngoài.

Chạy ra ngoài cửa lại gặp phải mẹ của cô gái, “Cháu đi đâu mà gấp thế?”

Nam Vũ đứng lại, “Cháu xin lỗi vì đã làm phiền tới bác, chúng cháu đến nhầm địa chỉ ạ.” Chuẩn bị chạy nhưng Nam Vũ lại nhớ ra điều gì đó liền hỏi, “Bác cho cháu hỏi chút, ở nhà hàng Lục Sơn có một cô gái 17 tuổi tên Diệp Thảo làm ở đó bác biết không ạ?”

Người phụ nữ suy nghĩ một lúc rồi nói, “Không có, nhân viên ở Lục Sơn rất nhiều nhưng bác chắc chắn với cháu là không có cô gái nào như cháu nói, mà nhà hàng này sẽ không nhận trẻ vị thành niên đến làm việc đâu.”

Nam Vũ lễ phép trả lời, “Cháu cảm ơn bác rất nhiều, cháu xin phép về trước ạ.” Nam Vũ chạy như ma đuổi ra ngoài.

Nhật Thiên mặt tối sầm lại, “Nam Vũ, mày đứng lại cho tao!” Nam Vũ đứng lại, chấp tay, vẻ mặt rất đáng thương, “Nhật Thiên à, tao không có cố ý làm tổn thời gian của mày đâu, lúc nào mày hết giận thì tao sẽ trở lại, tạm biệt!” Vũ nói xong chạy như bị ma đuổi. Nhật Thiên cùng Hạo Minh tức đen mặt, xin lỗi mẹ con nhà kia rồi đi về.

Ánh sáng của buổi chiều chiếu vào ba cô gái đang dạo trên đường phố, trên môi nở nụ cười toả nắng khiến cho lũ đàn ông đang đi cũng phải ngoái đầu lại.

Diệp Thảo vui vẻ nói, “Hôm nay hai người đã mua tặng mình rất nhiều đồ, để cảm tạ lòng tốt của hai người mình sẽ mời hai người ăn con tối, nói cho mình biết hai người thích ăn món gì?”

“Chân giò hầm thuốc bắc, sườn xào chua ngọt, tôm hùm chiên giòn.” Bạch Nguyệt thấy con bạn đã mời ăn thì không khách sáo, nói những món mình thích ăn nhất.

Phong Nhã cũng không vừa, nói một tràng dài, “sườn kho nước cốt dừa, xôi dừa hạt sen, thịt lợn xào cải thảo, gà xé hầm mật ong.”

Diệp Thảo suy nghĩ, “Haizz! Nhiều món như vậy mình không làm được, mỗi người chỉ được chọn duy nhất một món thôi.”

Diệp Thảo từ nhỏ tới lớn không cần phải làm gì, cô cứ hể làm việc gì thì hỏng việc đó, nhưng riêng về chuyện nấu ăn thì cô là một thiên tài hiếm có, món ăn nào mà không biết làm thì chỉ cần lên mạng tra công thức thôi là cô có thể nấu được và rất ngon. Tuy nấu ăn ngon như vậy nhưng Diệp Thảo rất ít khi nấu cho mọi người ăn, số lần vào bếp nấu của cô có thể tính được trên đầu ngón tay.

Cách đây hai năm về trước Phong Nhã và Bạch Nguyệt đã vô tình được nếm thử tài nghệ nấu nướng của Diệp Thảo, nhưng đó là thời gian rất lâu rồi. Hai người cho đến nay vẫn không quên được cái mùi vị của món ăn mà Diệp Thảo làm.

“Chân giò hầm thuốc bắc.”

“Sườn kho nước cốt dừa.”

Nghe thấy Diệp Thảo nói là tự tay vào bếp làm cho bọn họ ăn. Bạch Nguyệt và Phong Nhã hai mắt sáng rực, đồng thanh nói.

“Nhưng có một điều kiện, hai người phải làm phụ bếp nhé, còn mình chỉ nấu thôi.”

“Được.”

“Được.”

Diệp Thảo lấy chiếc thẻ trong túi ra, lắc qua lắc lại, “Vậy đến nhà hàng Lục Sơn đi, đến ủng hộ cho anh trai mình, ở đó có sẵn nguyên liệu.”

T/G: Ủng hộ gì, lỗ vốn anh trai thì có

Chiếc thẻ mà Diệp Thảo đang cầm trong tay là thẻ thành viên. Thẻ này chỉ có hai cái, ngoài Diệp Thảo có ra thì chỉ còn lại Lục Sơn. Mang thẻ này đi đến các nhà hàng và khách sạn do Lục Sơn điều hành thì đều không cần phải trả tiền.

Diệp Thảo đến nhà hàng Lục Sơn, rồi vào phòng quản lý, đưa tấm thẻ ra cho người quản lý xem, sau đó cô vào phòng thay đồ rồi bước vào bếp.

Nhìn các món ăn được bày lên đĩa, Diệp Thảo vô cùng thoả mãn khi thấy thành quả của mình, “Cuối cùng cũng xong, mình nấu hơi nhiều, cố mà ăn cho hết nhé!”

Bạch Nguyệt té xiu nhìn vào món ăn trên bàn, “Số này mà nhiều gì, mười lần như này cũng chẳng đủ hưởng chi là bấy nhiêu.”

“Số đồ ăn này quá ít!” Phong Nhã khẳng định một câu.

Diệp Thảo nhìn hai người kia như nhìn người ngoài hành tinh rơi xuống trái đất, vẻ rất là ngạc nhiên, “Từ khi nào mà hai người ăn lắm vậy? Bình thường có ăn nhiều thế đâu?”

“Không ăn hết thì có thể mang về ăn dần.” Bạch Nguyệt trả lời.

Diệp Thảo đã hiểu ra là vì sao, cô cười vui vẻ, “Tao biết là tao nấu ngon rồi! Không cần phải thái quá vậy đâu! Vì hôm nay tâm trạng cực kì tốt nên có chiều đãi đặc biệt, chủ nhật tuần sau hai người muốn ăn gì cứ nói, mình sẽ nấu cho hai người ăn. Hiện tại mình đã cảm thấy rất đói, chúng ta đi ăn thôi.”

Hạo Minh đi ngang qua nhà hàng Lục Sơn thì thấy Diệp Thảo mặc bộ đồ đầu bếp của nhà hàng, cô đang đẩy xe có món ăn và cười nói chuyện với Bạch Nguyệt và Phong Nhã. Hàng mi Hạo Minh nhú chặt, anh mở cửa bước vào bên trong. Đi đến gần Diệp Thảo thì thấy cô đứng lại anh cũng đứng lại theo.

Đi qua một căn phòng, Diệp Thảo thoáng nhìn thấy bố của cô và anh trai đang ở bên trong, cô dừng lại để nhìn kĩ hơn.

Khi nhân viên của nhà hàng mang thức ăn vào, khi đi ra thì đóng cửa không được chặt nên từ bên ngoài có thể nhìn thấy một phía trong căn phòng.

Diệp Thảo đứng nhìn bố cô và anh trai. Sao bố cô về từ khi nào mà cô lại không biết vậy? Có chuyện gì mà lại khiến cho ông ấy vui đến vậy? Ngược lại, sao nụ cười của anh trai cứ ngỡ như là bị ép buộc phải cười? Mà người đối diện bố và anh trai là ai vậy?

Trong căn phòng vang lên tiếng nói, “Tôi thấy chúng nó tuổi còn nhỏ, hãy để chúng nó đính hôn trước, còn chuyện kết hôn thì khi nào chúng nó đủ tuổi thì tính sau. Tôi nói thế có đúng không, ông Văn?”

“Tôi cũng nghĩ vậy đó!” Hoàng Nhất Văn gật đầu cười nói.

“Tôi nghĩ khi chúng nó đính hôn rồi thì sẽ cho tụi nó ở riêng. Tôi đã chuẩn bị sẵn một căn biệt thự, ở đó có người giúp việc hết rồi, cho hai đứa đến đó ở mỗi đứa một phòng.” Giọng nói của người đàn ông lại vang lên một lần nữa.

Bố Diệp Thảo suy nghĩ một lúc, “Tôi thấy chuyện này có vẻ không được ổn cho lắm.”

“Có gì mà không ổn đâu, chuyện này cũng bình thường thôi mà. Cho chúng nó ở chung một căn nhà để chúng nó hiểu nhau hơn chứ sao. Mà hai đứa nó ở khác phòng hơn nữa có người giúp việc ở đó ông lo lắng cái gì chứ!”

Hoàng Nhất Văn thấy lời nói của ông bạn cũng có lí, liền gật đầu cười, “Được cứ như vậy đi!”

Diệp Thảo đứng ngoài hí hửng, cô nghĩ đây chắc chắn là chuyện có liên quan đến việc hôn nhân đại sự của anh trai mình. Cô biết nghe lén là không nên nhưng hiện giờ cô rất muốn biết người con gái sắp đính hôn với ai. Diệp Thảo quay sang Phong Nhã và Bạch Nguyệt nói nhỏ, “Không biết chị dâu tương lai của mình có đáng về như thế nào nhỉ, ở đây thêm một lúc nữa đi.”

“Ông Văn này, tôi thấy cuối tháng này có ngày tốt, hay là tổ chức lễ đính hôn cho tụi trẻ luôn đi, ông nghĩ sao?” Người đàn ông trong phòng lên tiếng nói.

“Mọi việc cứ để ông quyết định, tuy có hơi nhanh nhưng không sao, tôi sẽ thông báo cho con bé nhà tôi biết.” Bố Diệp Thảo gấp thức ăn cho người kia, “Ăn thôi, không bàn về chuyện này nữa, thức ăn nguội hết rồi.”

Nghe lời nói cuối cùng của bố nói, nụ cười trên môi Diệp Thảo trở nên cứng nhắc, đầu óc trở nên bối rối, từng lời nói trong căn phòng đều hiện dần lên trong đầu của cô.

Đính hôn! Ở chung một mái nhà! Lễ đính hôn tổ chức vào cuối tháng này! Những chuyện này không phải là chuyện của anh trai cô mà không ai khác nó lại có liên quan đến cô.

Tại sao quyết định chuyện quan trọng như vậy mà không ai cho cô biết? Tại sao người bố và người anh trai thương yêu cô nhất lại giấu cô chuyện này? Nếu mà cô không vô tình đi qua đây chẳng phải họ sẽ giấu cô đến tận tới lễ đính hôn không? Diệp Thảo đứng bất động tại chỗ, giọt nước mắt trên khóe mắt từ từ trào ra.

Nhật Thiên xin phép ra ngoài, khi mở cửa thì thấy Phong Nhã, Bạch Nguyệt và Diệp Thảo. Kì lạ hơn nữa là khi anh nhìn thấy Diệp Thảo trong bộ dạng mặc đồng phục đầu bếp của nhà hàng và nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt, Nhật Thiên khẽ nhíu mày, “Sao cô lại ở đây? Cô Là đầu bếp ở đây sao?”

Diệp Thảo không nói gì vẫn đứng bất động tại chỗ, nhìn vào Nhật Thiên lắc lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống, “Đây không phải sự thật, chỉ là mình đang mơ thôi!” Diệp Thảo quay sang nắm lấy tay Phong Nhã, “Chị hãy nói cho em biết đây chỉ là mơ thôi, những lời nói trong căn phòng kia mà em nghe được chỉ là mơ, khi nào tỉnh lại sẽ không có gì hết.” cô lắc mạnh tay Phong Nhã, “Trả lời em đi, đây không phải là sự thật... không phải là sự thật...” không thấy Phong Nhã trả lời, cô từ từ lùi lại về phía sau.

Lục Sơn nhìn thấy em gái ngoài cửa thì anh liền chạy đến ôm lấy Diệp Thảo, “Diệp Thảo, em đừng có như vậy mà, lúc này em phải bình tĩnh lại, đừng làm ảnh hưởng không tốt đến tâm trạng.”

Diệp Thảo ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lục Sơn, “Anh cũng biết quan tâm đến tâm trạng hiện giờ của em sao? Nếu quan tâm đến em thì chuyện vừa rồi anh đã không giấu em rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bắt cóc

Diệp Thảo đẩy Lục Sơn ra, nhưng Lục Sơn ôm cô lại càng chặt hơn, vẻ mặt anh lúc này rất bi thương, “Không phải anh muốn giấu em chuyện này, là bố không cho anh nói, bố cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi.”

Nghe Lục Sơn nói vậy, Diệp Thảo có vẻ đã nguôi bớt cơn giận trong lòng, “Nhưng mọi người cũng không nên giấu em chuyện này, dù gì việc này cũng có liên quan đến em mà.”

Bạch Nguyệt thấy vậy cũng đến bên cạnh Diệp Thảo khuyên, “Mọi chuyện cũng có nguyên nhân của nó, cậu đừng nên trách anh ấy nữa.”

Phong Nhã cũng lên tiếng, “Đúng đó, Diệp Thảo, mọi người không có ý giấu em đâu, khi nào mà đến thời cơ thích hợp thì sẽ nói cho em biết.”

Nghe những lời Bạch Nguyệt và Phong Nhã nói, Diệp Thảo đẩy Lục Sơn ra. Thấy em gái có vẻ bớt giận, Lục Sơn cũng buông tay ra, nhưng nào ngờ Diệp Thảo lại càng tức giận hơn.

“Hai người đã biết chuyện này trước rồi?”

Phong Nhã, “...”

Bạch Nguyệt, “...”

Thấy hai người không trả lời câu hỏi của mình, Diệp Thảo đã biết rồi, hoá ra tất cả mọi người đều biết, trừ cô ra. Diệp Thảo cười lạnh, chuyện này có liên quan tới cô mà cô lại là người biết cuối cùng, đúng là nực cười, tay lau sạch giọt nước mắt đọng lại trên khuôn mặt, “Không ngờ mọi người đều biết, chỉ có con ngốc như tôi lại chẳng biết gì cả, thật nực cười!” cô xoay người bỏ đi.

Thấy em gái mình tức giận hơn lúc trước, Lục Sơn hoảng sợ, anh sợ Diệp Thảo sẽ lâm vào tình trạng lúc năm tuổi, anh đưa tay ôm lấy Diệp Thảo từ phía sau, “Diệp thảo, em đừng như vậy, em hãy bình tĩnh lại đi, có chuyện gì từ từ nói, đừng kích động!”

Diệp Thảo nhếch mép cười, “anh buông tay em ra!”

“Lục Sơn! Buông tay con bé ra. Diệp Thảo, con đi theo bố.” Hoàng Nhất Văn đến chỗ Lục Sơn rồi ông đi vào một căn phòng gần đó.

Diệp Thảo đi vào trong phòng đóng cửa lại, ngồi đối diện với bố của cô. Cô chẳng nói gì, cúi gằm mặt xuống đất.

“Diệp Thảo à! Bố biết chuyện hôn ước của con không nên giấu con, nhưng bố cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi và bố cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của ông nội con để lại, coi như vì ông nội, con hãy chấp nhận hôn ước này đi.”

Diệp Thảo ngẩng mặt lên, “Ông nội con? Bố đừng có lôi ông nội vào việc này.”

“Ông nội con ngày trước có một người bạn rất thân, đó là ông nội của Nhật Thiên. Hồi con được một tuổi, ông con suýt chút nữa bị mất mạng may mà có ông nội của Nhật Thiên cứu. Khi đó hai người đã hứa hôn cho con và Nhật Thiên. Chiếc dây chuyền mà ông nội tặng cho con thực ra còn có một nửa. Con có một nửa, Nhật Thiên có một nửa.”

“Vậy sao bố lại giấu con, không cho anh trai nói cho con biết chuyện này?”

“Không phải bố không muốn cho con biết, bố muốn tự mình nói cho con biết.”

“Cho con thời gian suy nghĩ.” Nói xong Diệp Thảo chạy ra ngoài.

Diệp Thảo chạy nhanh ra ngoài, cô muốn thoát khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, nhưng vì chạy nhanh quá cô đụng trúng Nhật Thiên. Diệp Thảo ngã xuống đất, lọ thuốc trong túi áo văng ra ngoài, cô nhìn những viên thuốc rồi đứng dậy chạy.

Lục Sơn nắm lấy tay em gái, “Thuốc của em”

“Em không bị sao, không cần phải uống thuốc.” Diệp Thảo rút tay anh trai nhưng không được, sắc mặt hiện giờ lạnh như băng, “Anh có thể giữ tay em được mãi sao?”

“Lục Sơn, hãy bỏ tay Diệp Thảo ra đi, em ấy cần yên tĩnh một mình.” Phong Nhã hoảng hốt kéo tay Lục Sơn.

Lục Sơn thả lỏng bàn tay, Diệp Thảo chạy đi không quay đầu lại. Cô bắt một chiếc taxi, đưa cho tài xế một số tiền lớn, bảo người tài xế đi đâu cũng được, người tài xế thấy lạ nhưng vẫn làm theo.

Trong xe yên tĩnh, Diệp Thảo hướng tầm nhìn ra ngoài cửa xe, trời tối, một màu đen phủ ngập trời, thời tiết lạnh lẽo làm cho con người ta cảm giác trống trải và cô độc.

Một lúc sau, người tài xế có vẻ run run, “Cháu gái, cháu đã đắc tội với người nào sao? Có chiếc xe đen đi theo từ nãy đến giờ, xin cháu hãy xuống xe, ở nhà ta còn con nhỏ và vợ.”

Diệp Thảo nghe vậy chẳng hiểu gì, cô xoay người lại nhìn về phía sau, thấy một chiếc xe đang đi theo xe của cô thật. Diệp Thảo xin lỗi bác tài rồi xuống xe đến chỗ của chiếc xe đó, “Từ giờ trở đi, các người không cần phải đi theo tôi nữa đâu.”

“Tiểu thư, chúng tôi chỉ làm theo mệnh lệnh của ông chủ.” Một người trong xe đi ra nói với Diệp Thảo.

Lấy điện thoại ra, Diệp Thảo bấm một dãy số quen thuộc, “Bố, giờ con đã lớn rồi, không cần phải có vệ sĩ đi theo nữa và con cũng tự bảo vệ được bản thân mình.”

Đầu giây bên kia vang lên tiếng nói, “Bố cũng chỉ muốn tốt cho con thôi Diệp Thảo à!”

“Con không cần, nếu bố không bảo họ đi thì bố có tin ngay bây giờ con sẽ đến ở cùng ông bà nội cho vui không? Con nói là sẽ làm.”

“Diệp Thảo con đừng có nghĩ lung tung, được bố sẽ bảo họ đi ngay.” Hoàng Nhất Văn hoảng hốt khi nghe Diệp Thảo nói vậy.

Một lúc sau, đám vệ sĩ cũng bỏ đi. Một mình Diệp Thảo đi lang thang trên đường, cô dừng chân lại trước một khu vui chơi, Diệp Thảo lặng lẽ đi vào trong, cô đứng trước chiếc vòng đu quay, hồi ức đẹp đẽ khi cô còn nhỏ lại ùa về.

“Ông nội, bà nội, cháu thích chơi vòng đu quay.” Cô bé kéo tay ông bà mình.

Người ông cười lớn với đứa cháu, “cháu gái ngoan của ông, cháu muốn chơi gì cũng được.”

“Dạ! Ông bà chơi cùng cháu đi!” Diệp Thảo lắc lắc tay ông nội.

Bà nội của cô vuốt mái tóc của cô, “Cháu cung của bà, ông bà lớn tuổi rồi, không chơi những thứ này được.”

“Ông bà chơi cùng cháu đi mà, chơi cùng cháu đi! Nếu không chơi cùng cháu thì cháu... thì cháu...” Diệp Thảo liền bật khóc thật to.

Ông bà thấy vậy mỉm cười, “Thôi, cháu đừng khóc nữa, ông bà sẽ chơi cùng cháu. Khóc là hư, mà Diệp Thảo của bà có muốn làm một đứa bé hư không nào?”

Cô liền im bật, tay lau nước mắt trên khuôn mặt, cười vui vẻ, “Cháu sẽ không khóc nữa, vậy chúng ta đi chơi thôi!”

Diệp Thảo bước chậm chậm đến chỗ đu quay, cô mỉm cười nhìn những đứa trẻ được bố mẹ dẫn đi chơi. Hồi còn nhỏ, cô năm nào cũng ước được bố mẹ dắt đi chơi một lần, nhưng họ lúc nào cũng bận, không có thời gian đưa cô đi chơi, nhớ lại những quá khứ này, nước mắt cô lăn dài trên khoé mắt. Bỗng có một vật đập mạnh vào gáy Diệp Thảo, cô không có phản ứng gì, giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, từ từ ngã xuống đất.

Hạo Minh đi theo Diệp Thảo từ nhà hàng đến khu vui chơi. Thấy Diệp Thảo bị một đám người bắt đi, anh liền bảo bác tài xế đuổi theo chiếc xe kia.

Đi ra đến đường lớn, chiếc xe bắt cóc Diệp Thảo đã phát hiện có chiếc xe bám theo sau xe mình, bọn họ liền tăng tốc độ.

“Bác Trung, chạy nhanh hơn nữa, đừng để mất giầu bọn chúng.” Chiếc xe của Hạo Minh cũng tăng tốc theo.

Hai chiếc xe phóng như bay trên đường, tiếng ma sát của hai chiếc xe khiến cho ai đi ngang qua cũng phải phát sợ, tiếng còi vang lên khắp đường cao tốc, tiếng chửi bới cũng không ít.

Nhưng đến cuối cùng, chiếc xe của Hạo Minh phải phanh gấp để tránh khỏi chiếc xe tải nên đã làm mất dấu chiếc xe kia.

Hạo Minh không biết làm gì lúc này, cần phải thông báo cho người nhà Diệp Thảo biết nhưng anh lại không có cách nào liên lạc được. bỗng trong đầu nhớ đến một người, Hạo Minh lấy điện thoại ra, gọi cho Nhật Thiên, “Thiên, tao biết mọi chuyện của mày rồi, giờ vị hôn thê của mày đang gặp nguy hiểm, cô ấy bị một nhóm người bắt cóc, hình như là đang đi ra vùng ngoại thành, tình hình rất khẩn cấp, mày mau thông báo cho người nhà cô ấy biết đi.”

“Ừ! Tao biết rồi, tao sẽ đến đó ngay, ở đó đợi tao.”

Nhật Thiên bảo bác tài lái xe đi đến chỗ Hạo Minh, không lâu sau anh cũng đến được chỗ Hạo Minh, đi đến chỗ thẳng bạn, khuôn mặt không tỏ vẻ gì là lo lắng nhưng trong lòng thì cảm thấy bất an, “Chiếc xe đó đi về hướng nào?”

“Hướng này là ra vùng ngoại thành, chắc là bọn chúng đưa cô ấy ra khỏi thành phố này!”

Nhật Thiên vội vàng lên xe, bảo bác tài lái xe theo hướng mà Hạo Minh chỉ. Nhật Thiên lấy điện thoại gọi cho Lục Sơn, “Em gái anh hiện giờ bị người ta bắt cóc, có lẽ bọn chúng đưa cô ấy ra vùng ngoại thành. Bọn tôi đuổi theo nhưng bị mất dấu, giờ tôi và cậu ấy đang đi ra vùng ngoại ô tìm, tôi gọi điện để thông báo cho anh biết điều này!”

Đầu dây bên kia có tiếng gầm lớn của Lục Sơn, “Cậu nói sao? Diệp Thảo bị bắt cóc? Cậu hãy đợi điện thoại của tôi trong vòng hai phút, tôi sẽ báo cho cậu biết địa điểm của con bé.” Lục Sơn mở máy tính lên, tìm vị trí của Diệp Thảo.

Khi sinh nhật lần thứ 17 tuổi của Diệp Thảo, đề phòng có việc xảy ra ngoài ý muốn và anh cũng không muốn chuyện cô bị bắt cóc làm con tin xảy ra một lần nữa nên Lục Sơn đã tặng cho cô một chiếc vòng tay có gắn hệ thống định vị ở bên trong, không ngờ lại có thể dùng đến nó. Việc này chỉ có mình Lục Sơn biết, nếu mà để Diệp Thảo biết được chuyện này thì nhất định cô sẽ không đeo vào.

Lục Sơn đã tìm được vị trí của em gái, về mặt của Lục Sơn lúc này không giống với về mặt thiên thần như về ngoài của anh nữa, mà giống như một ác quỷ khiến cho người ai nhìn cũng phải phát run, trên môi nở nụ cười quỷ dị, “Bắt cóc ai không bắt lại đi bắt cóc em gái của Lục Sơn này, xem ra chúng mày chán sống rồi!”

Lục Sơn gọi điện thông báo cho Nhật Thiên biết. Anh thông báo cho đàn em đến chỗ của Diệp Thảo rồi lái xe phóng như bay đến chỗ của em gái.

Trong một căn nhà hoang, Diệp Thảo bị trói chặt vào một cái ghế. Khi cô tỉnh lại thì không thấy một tia sáng nào, Diệp Thảo sợ hãi, cố vùng vẫy để thoát khỏi nơi tối tăm này.

Có một giọng nói vang lên trong không gian đen tối, “Đại ca, cô ta đã tỉnh lại rồi, giờ chúng ta phải làm gì ạ?”

Tên đại ca sai người lấy điện thoại, anh ta bấm một dãy số, đầu giây bên kia vang lên giọng nói của một người con gái, “Các anh bắt được cô ta chưa?”

“Tôi đã bắt được rồi! Chúng tôi phải làm gì?”

“Ha...ha...tốt, các anh làm tốt lắm, số tiền còn lại sẽ được chuyển vào tài khoản của các anh sau 5 phút nữa. Hãy làm cho con khốn đó phải sống dờ chết dờ, không dám ra đường nhìn mặt ai nữa, các anh hiểu ý của tôi rồi đúng không? Tôi muốn thấy chất lượng hình ảnh phải thật rõ nét, phải nhìn được rõ khuôn mặt của nó, biết chưa?” Ngọc Hương cực kì vui vẻ khi nhận được tin tốt.

“Tôi biết rồi!” Người đàn ông mỉm cười vui vẻ, hắn bảo một thằng em bật đèn lên, “Lấy máy quay ra, nhớ là phải quay rõ khuôn mặt của nó nhé!” Tên đại ca cười gian manh, dần dần đi tới chỗ Diệp Thảo, “Để tao chơi nó trước.”

Căn phòng sáng rực, Diệp Thảo đã lấy lại được ý thức, cô biết mình sắp xảy ra chuyện gì, cô cố vùng vẫy, chân đá loạn xạ, “Các người cắt hết cho tôi, một lũ cặn bã của xã hội, lũ đê tiện...có ai không, cứu tôi với...”

“Bốp!!” tên đại ca nghe vậy liền tát cho Diệp Thảo một bạt tai, “Mày nghĩ mày là ai mà lớn tiếng ở đây, dù mày có mang loa lên gào cũng không ai nghe thấy mày nói đâu, tốt nhất là câm miệng vào!”

“Ai thuê các người, người đó cho các người bao nhiêu, tôi có thể cho các người gấp ba lần số đó, xin hãy thả tôi ra!” Diệp Thảo đã bình tĩnh lại, muốn thoát khỏi ra chỗ này thì chỉ còn cách thương lượng với bọn chúng.

Tên đại ca nhẹ nhàng vuốt má Diệp Thảo, bàn tay từ từ trượt xuống cằm, tên đó nâng cằm Diệp Thảo lên, nở nụ cười nửa miệng, “Cô em, đừng sợ, tôi nay để anh đây cho em biết thế nào là cảm giác sung sướng. Mà để anh nói cho em biết một điều, nghề như bọn anh đây thứ nhất phải biết giữ chữ tín, dù em có đưa cho bọn anh giá gấp mười lần thì tội anh cũng không cần.”

Bàn tay kia từ từ trượt xuống cúc áo thứ nhất, Diệp Thảo lấy chân đạp hấn ta nhưng chân cô không thể nào cử động được, vì chân của cô lúc này đã bị một người đàn ông khác nắm chặt rồi anh ta lấy dây thừng buộc lại. Cô thật sự hoảng hốt, nhỏ nước bọt vào mặt người đàn ông kia, “Đồ súc vật, các người có biết tôi là ai không hả? Các người mà làm gì tôi, anh tôi mà biết thì các người chỉ có một con đường đó là đi gặp Diêm Vương mà uống trà đi!”

Tên đại ca đen mặt lại, tát cho Diệp Thảo vài cái, sau đó hấn túm tóc cô kéo ra đằng sau, “Mày nghĩ mày nói thế thì tao sẽ sợ mày chắc, những câu nói này tao nghe quen tai lắm rồi, còn câu nào mới mẻ hơn không?” Tên kia lại tát cho Diệp Thảo cái nữa, “Mày nghĩ mày là ai, hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là nhục nhã!”

Diệp Thảo cố vùng vẫy để thoát khỏi tên kia thì lại bị đánh cho vài phát nữa. Đầu óc cô đau điếng, mắt cô cứ nhắm chặt lại không thể mở ra được. Bên tai cô nghe được có một tiếng động lớn, Diệp Thảo cố mở mắt ra xem chuyện gì đang diễn ra, nhưng chỉ nhìn thấy hình dáng mờ mờ của người đang ở trước cửa xông tới, rồi dần dần ngã lịm đi.

Nhật Thiên và Hạo Minh đập cửa đi vào, hai người điên cuồng đánh bọn đàn em kia, lũ đàn em từng đứa, từng đứa ngã lăn xuống đất.

Tên đại ca kia thấy vậy liền rút dao ra, kè sát vào cổ Diệp Thảo, “Tất cả dừng tay, nếu không cô ta sẽ chết!”

Nhật Thiên và Hạo Minh nhìn về phía phát ra tiếng nói. Nhật Thiên bình tĩnh từ từ tiếp cận tên đại ca kia, hai tay giơ về phía trước, “Anh đừng mạnh động, có gì từ từ nói!”

“Ha...ha...từ từ nói sao? Nực cười cho hai tên ngu ngốc.” Tên kia đắc ý cười lớn.

Nhật Thiên nói thế là muốn phân tán đi sự chú ý của người đàn ông kia, không ngờ người đàn ông kia lại mất cảnh giác như vậy, trên môi Nhật Thiên nở nụ cười tà mị. Nhanh như tia chớp, Nhật Thiên chạy đến chỗ của tên đang cầm dao kè vào cổ Diệp Thảo, nắm lấy tay hấn ta, bẻ một cái.

Tên đó đau quá, buông con dao ra làm con dao rơi xuống đất kêu một tiếng sắc nhọn. sau đó lại bị Nhật Thiên đánh đến nỗi không thể đứng dậy được nữa nằm liệt trên mặt đất.

Nhật Thiên nhanh chóng cõng trói cho Diệp Thảo, cõng cô đi, “Hạo Minh, chỗ này mày xử lí nhé, tao đưa cô ấy ra ngoài trước.”

Khi công Diệp Thảo, tên đại ca bị Nhật Thiên đánh nằm dưới đất đang cố gắng với lấy con dao, đứng dậy, lấy dao đâm vào sau lưng Diệp Thảo.

“Nhật Thiên, cẩn thận!” Hạo Minh hét to lên.

Nhật Thiên cố tránh khỏi con dao nhưng không kịp, anh lo lắng nhìn Diệp Thảo nhưng thấy cô không có phản ứng liền hoảng hốt, quay sang người kia với vẻ như quỷ satan. Nhật Thiên rất tức giận, đánh cho người đàn ông kia tàn phế luôn cả chân, sau đó liền ôm Diệp Thảo đi ra ngoài.

Một lúc sau, Lục Sơn cũng đến nơi, trói hết tất cả những tên bắt cóc Diệp Thảo lại về để tra hỏi.

Nhật Thiên đưa Diệp Thảo đến bệnh viện. Ở bệnh viện, Diệp Thảo đang nằm trong phòng cấp cứu. Nhật Thiên đứng ngoài cửa, lo lắng nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt lại.

Từ lúc Diệp Thảo ngất lịm trong ngôi nhà hoang kia, Nhật Thiên có chút rung động khi nhìn thấy cảnh này, cảm giác này anh chưa từng có từ trước đến nay, một cảm giác sợ hãi.

Bạch Nguyệt và Phong Nhã nghe được tin Diệp Thảo phải vào bệnh viện, hai người lập tức chạy đến bệnh viện. trước cổng bệnh viện, họ gặp Hạo Minh, nói chuyện vài câu rồi ba người nhanh chóng hỏi thăm y tá, sau đó chạy nhanh đến phòng cấp cứu.

Phong Nhã chạy đến chỗ Nhật Thiên, “Nhật Thiên, cậu nói cho tôi biết, tại sao mọi chuyện lại nghiêm trọng thế này, em ấy có bị nặng lắm không?”

Nhật Thiên bình tĩnh nói, “Tôi không biết, giờ cô ấy đang trong phòng cấp cứu.”

Bạch Nguyệt tức giận, chạy đến túm lấy cổ Nhật Thiên, “Có phải cậu là người hại Diệp Thảo không? Cậu không muốn đính hôn với bạn tôi nên cậu cố làm hại cậu ấy đúng không?”

Hạo Minh thấy vậy liền kéo tay Bạch Nguyệt lại, “Không phải đâu, Nhật Thiên là người đưa Diệp Thảo đến bệnh viện và cũng là người đến cứu cô ấy.”

Nghe Hạo Minh nói vậy, Bạch Nguyệt sững sờ nhìn Nhật Thiên, cô không nói được từ nào, cúi đầu xuống nói xin lỗi.

Cửa phòng cấp cứu được mở ra, bốn người chạy đến vây xung quanh bác sĩ, Nhật Thiên giọng nói có phần khẩn cấp, “Bác sĩ, tình hình của cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, “Bệnh nhân đã không sao rồi, vết thương không sâu lắm nhưng cũng phải cẩn thận tránh làm vết thương bị nhiễm trùng. Bệnh nhân đã được chuyển đến phòng bệnh thường, giờ mọi người có thể lên thăm bệnh nhân. Không có chuyện gì nữa tôi xin phép đi trước.”

Phong Nhã thở phào nhẹ nhõm, “Dạ! Cảm ơn bác sĩ!”

Đang đi trên hành lang, tiếng chuông điện thoại của Phong Nhã vang lên, cô lấy ra nghe, “Alô!”

“Chị Nhã, em hiện giờ không thể đến bệnh viện được, mà Diệp Thảo sao rồi? Có nguy hiểm gì không?”

“Bác sĩ nói, em ấy không sao cả, em đừng có lo lắng quá!”

“Chị Nhã, chị thử khuyên con bé ở lại bệnh viện, điều đó tốt cho con bé hơn.”

“Em nói sao? Em biết là Diệp Thảo sẽ không chịu ở lại bệnh viện mà, chỉ sợ không khuyên được nó đâu.”

“Chị cứ thử lần này thôi, biết đâu nó lại chịu nghe.”

“Thôi, được rồi, chị thử lần này vậy!”

Nhật Thiên nghe những lời của Phong Nhã nói khi nghe điện thoại. Trong suy nghĩ của anh lúc này xuất hiện rất nhiều câu hỏi. Vì sao Diệp Thảo lại ghét bệnh viện đến thế? Có nguyên nhân gì đáng sợ sao? Mà cuộc đối thoại trong nhà hàng cũng rất kì? Mà Lục Sơn sao lại biết chỗ của Diệp Thảo?...

Trong phòng bệnh, Diệp Thảo đang nằm trên giường, Nhật Thiên đứng bên cửa sổ nhìn về phía giường. Phong Nhã và Bạch Nguyệt ngồi hai bên, hai người chẳng nói chuyện gì chỉ nhìn vào Diệp Thảo đang nằm trên giường bệnh.

Diệp Thảo gập ác mộng, nhưng cô không thể cử động chân tay được, cô cố cử động ngón tay. Bạch Nguyệt vui mừng, “Cậu tỉnh lại rồi, cậu cảm thấy thế nào rồi? cảm thấy đau ở đâu không? Cậu có nhận ra mình là ai không?”

Trời!! Hỏi vậy cũng hỏi được, Diệp Thảo bị thương ở lưng chứ có bị thương ở não đâu, hỏi thừa.

Diệp Thảo từ từ mở mắt ra, nhìn Bạch Nguyệt, giọng nói nhe nhè, “Mình không sao, cậu đừng lo lắng quá.”

Phong Nhã bấm nút trên đầu giường gọi bác sĩ đến, sau đó cô nắm tay Diệp Thảo vẻ mặt buồn nói, “Diệp Thảo à! Cho bọn chị xin lỗi em nhé vì đã giấu chuyện hôn ước của em.”

Diệp Thảo đang cười nghe thấy Phong Nhã nói vậy, một cảm xúc buồn dâng lên, nhưng cô nhanh chóng kìm nén lại, cố gượng ra nụ cười yếu ớt, “Em đã quên chuyện này rồi, chỉ đừng lo lắng quá, cả Nguyệt nữa, hiện tại mình không sao rồi.”

Bác sĩ bước vào phòng, khám cho Diệp Thảo, “Bệnh nhân không có vấn đề gì, mọi người đừng lo lắng quá, chỉ cần cho cô bé nghỉ ngơi nhiều là không sao, không được cho cô bé cử động nhiều, điều này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ hồi phục của vết thương.” Sau đó bác sĩ cầm bệnh án đi ra ngoài.

Bác sĩ đã đi ra ngoài, Diệp Thảo quay sang Phong Nhã, “Chị Nhã, em muốn xuất viện.”

Bạch Nguyệt nghe con bạn nói vậy thì tức giận, “Mày nói gì thế, mày có bị điên không vậy? Mày xem hiện giờ như nào rồi mà còn đòi xuất viện hả?”

“Đương nhiên là biết rồi, mày không nghe câu: bệnh của bản thân mình không ai có thể hiểu hơn mình sao? Mà bác sĩ nói là tao không sao mà, tao thấy nghỉ ngơi ở nhà cũng tốt, không nơi nào có thể tốt bằng nhà mình được.”

Phong Nhã cố gắng khuyên Diệp Thảo ở lại bệnh viện, “Diệp Thảo, em nên ở lại đây vài ngày, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì có thể kịp thời cứu chữa. Ở đây chị thấy tốt cho em hơn.”

Diệp Thảo nhếch mép cười, “Chị nghĩ ở lại cái bệnh viện này thì tốt cho em à? Nhưng em nghĩ nó lại không tốt cho em chút nào.”

Phong Nhã và Bạch Nguyệt nghe Diệp Thảo nói vậy thì cứng họng chẳng nói được câu nào. Nhật Thiên đứng trong phòng bệnh thấy có vẻ tình hình căng thẳng lên tiếng, “Hai người họ cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi, sao cô lại cư xử như vậy?”

Nghe giọng nói ở phía cửa sổ, Diệp Thảo ngoảnh mặt lại, trước mắt cô là Nhật Thiên, cô không tin vào mắt của mình lấy tay nhéo vào má mình một cái đau điếng.

Đau chứng tỏ là cô không nhìn nhầm. Sao anh ta lại ở đây nhỉ? Hay là anh ta là người đã cứu mình? Trước khi ngất đi hình như mình đã nhìn thấy ai đó, hay là Nhật Thiên đã cứu mình?

Diệp Thảo lắc đầu mạnh, xua tan đi những ý nghĩ trong đầu, cho dù cậu ta có cứu cô đi nữa thì cũng không làm thay đổi ý kiến của cô được, “Tốt cho tôi sao? Dù điều đó có tốt cho tôi đi nữa thì cũng không cần cậu phải quan tâm. Người cậu phải quan tâm là cô bạn gái Ngọc Hương kiều căng kia kìa. Không biết chừng, chuyện tôi bị như này lại có liên quan đến cô ta cũng nên?”

Nhật Thiên bình thản nói, “Tôi và cô ta chia tay nhau rồi, giờ chẳng có liên quan gì với cô ta cả.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tôi và cô không có liên quan gì?

Nhật Thiên bình thản nói, “Tôi và cô ta chia tay nhau rồi, giờ chẳng có liên quan gì với cô ta cả.”

Diệp Thảo cười lớn, “Ha...ha...ha..., nực cười, cậu với cô ta chia tay thì liên quan gì đến tôi.”

Nhật Thiên từ từ tiến lại gần Diệp Thảo, cúi người xuống, khuôn mặt anh gần chạm vào mặt Diệp Thảo, hai tay đặt lên hai bên giường, trên môi nở nụ cười tà mị, tư thế này nhìn cực kì mờ ám, “Thật sao? Tôi và cô không có liên quan gì?”

Diệp Thảo sực nhớ ra điều gì đó, chẳng biết nên nói gì lúc này, sau một hồi suy nghĩ, ánh mắt cô loé lên một tia sáng, nở nụ cười nửa miệng, “Đúng! Hiện tại tôi và cậu không có quan hệ gì.”

Nhật Thiên nghe câu trả lời của Diệp Thảo thì tức đến phát điên, giọng nói có chút bức tức, “Này! Cô bị thương ở lưng hay ở não vậy? Hay cô giả vờ mất trí? Không liên quan? Nên nhớ, chúng ta cuối tháng này sẽ đính hôn đấy và cũng rất có thể cô sẽ là vợ tương lai của tôi.”

Diệp Thảo gật đầu cười, “Đúng! Những lời mà cậu nói đều rất đúng! Nhưng có điều, chuyện chúng ta có đính hôn vào cuối tháng này là chuyện của tương lai, còn hiện tại chúng ta chẳng có liên quan. À mà nói trước cho cậu biết, gì mà vợ tương lai chứ, là vợ tương lai này sẽ đích thân hủy bỏ hôn ước.” Diệp Thảo nói xong, nhắm mắt lại, “Ở đây cậu cũng chẳng có việc gì, tôi không làm mất thời gian của cậu nữa, cậu có thể về, xin lỗi vì không thể tiễn.”

Nhật Thiên tức đến xanh mặt, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng thấy có một người con gái nào dám nói với anh như vậy, anh thừa nhận những lời Diệp Thảo nói đều đúng cả, nhưng anh sẽ không chịu thua, anh sẽ không để Diệp Thảo tự đắc được, “Cô cứ đợi đấy, để xem cô còn mạnh miệng được đến khi nào!” Nhật Thiên xoay người bỏ đi luôn.

Nhật Thiên đi được một lúc, Diệp Thảo mở mắt ra, mỉm cười vui vẻ, “Hừ!! muốn chơi tôi sao? Đâu có dễ thế. Muốn đấu lại với tôi thì e phải về tu thêm

vài kiếp nữa đi.” Diệp Thảo quay sang Phong Nhã và Bạch Nguyệt, “Hai người có việc gì thì làm đi, không cần phải ở lại đây đâu, mình muốn nghỉ ngơi một lát, sau đó...” cô chưa nói hết câu thì đã bị Bạch Nguyệt ngắt lời.

“Đúng đó, cậu cần phải nghỉ ngơi thật nhiều, ở đây vài ngày sẽ tốt hơn.” Bạch Nguyệt kéo vội Phong Nhã, cô sợ nếu chậm sẽ làm cho Diệp Thảo đổi ý.

“Sau khi mình tỉnh dậy, mình muốn các cậu làm xong thủ tục xuất viện.”

Diệp Thảo vừa dứt lời, Bạch Nguyệt và Phong Nhã như là có một gáo nước lạnh tạt vào người, hai người ủ rũ bước ra khỏi phòng bệnh.

Phong Nhã lấy điện thoại ra gọi cho Lục Sơn, “Lục Sơn à, Diệp Thảo không chịu ở lại bệnh viện đâu. Nó cứ khăng khăng đòi xuất viện.”

“Được rồi, con bé nó muốn xuất viện thì chị cứ đi làm thủ tục xuất viện cho nó đi. Bố em có chuyện muốn nói với em rồi, em cúp máy trước đây.”

Khi Diệp Thảo thức dậy thì trời đã là sáng hôm sau. Cô được Phong Nhã và Bạch Nguyệt cùng với một cô y tá trẻ tuổi đỡ ngồi vào xe lăn.

Đi ra đến cửa Diệp Thảo trở mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhật Thiên đang đứng ở trước cửa phòng bệnh, tay chỉ vào Nhật Thiên lắp ba lắp bắp nói, “Sao...sao cậu lại ở đây?”

Nhật Thiên tiến lại gần Diệp Thảo cúi đầu xuống và kèm theo điệu cười đều không thể tả được, “Đương nhiên là đến đón cô về rồi. ‘Vợ tương lai’ muốn về thì ‘Chồng tương lai’ phải có trách nhiệm đưa ‘Vợ tương lai’ về nơi an nghỉ...à về nhà an toàn rồi.”

Diệp Thảo tức điên lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cậu có vấn đề gì ở não không vậy? Tôi hôm qua những lời tôi nói cậu không nghe thấy à? Hay là tai cậu có vấn đề gì? Đúng là cái đồ mặt dày, không biết xấu hổ, đồ...”

Nói chưa hết câu, Diệp Thảo không nói nữa, tay run run nắm chặt vào xe lăn, mặt biến sắc, cô nhắm chặt mắt lại.”

“Mau gọi bác sĩ, bệnh nhân mất quá nhiều máu do bị trúng đạn.” Một y tá hấp tấp chạy vào gọi bác sĩ.

Nhật Thiên cau mày khi nhìn thấy hành động kì lạ của Diệp Thảo. Phong Nhã nắm chặt lấy tay Diệp Thảo, “Không sao, chúng ta sắp ra khỏi đây rồi.” Sau đó Phong Nhã đẩy xe lăn chạy thật nhanh.

Trên đường về nhà, Diệp Thảo thấy đường có vẻ khác hơn so với mọi khi, cô đang định hỏi thì chiếc xe đã dừng lại. Phong Nhã và Bạch Nguyệt đỡ Diệp Thảo ra ngoài.

Khung cảnh bên ngoài khác so với nhà của cô ở, Diệp Thảo ngơ ngác nhìn căn nhà trước mặt, “Nhà này đâu phải là nhà của mình?” cô quay vào trong xe nói với bác tài xế, “Bác ơi đây không phải nhà của cháu, chẳng lẽ bác quên đường về nhà cháu rồi à?”

Bác lái xe cười nói với Diệp Thảo, “Tôi không đi nhầm đâu, đúng là nhà này mà, ông chủ đã dặn như vậy.”

Bạch Nguyệt vội vàng nói lời từ biệt, “Diệp Thảo, mình có việc phải đi trước, sáng nay vì cậu mà mình phải nghỉ học, giờ phải đi mượn vở chép bài đây. Tạm biệt!” Bạch Nguyệt nhanh chân trèo vội lên xe.

“Chị cũng vậy, từ giờ em sẽ ở lại ngôi nhà này.” Phong Nhã quay sang Nhật Thiên, “Còn Nhật Thiên, cậu phải chăm sóc tốt cho Diệp Thảo đó, lén phét thì cứ liệu hồn.” Phong Nhã lấy tay kí hiệu cắt cổ rồi phóng nhanh lên xe bảo bác tài cho xe chạy.

Diệp Thảo ngây ngốc chẳng hiểu gì, nhìn theo chiếc xe chạy ngày một xa. Chẳng lẽ lại có chuyện gì hay sao?

Nhật Thiên lên tiếng nói với chị y tá, “Chị hãy đưa cô ấy vào trong nhà đi, ở ngoài lạnh không tốt cho sức khỏe.” Anh đẩy cánh cổng rồi đi vào trong.

Diệp Thảo được chị y tá đưa vào trong, từ ngoài cổng đi vào hai bên đều ngập tràn hoa, mỗi loài hoa đều mang vẻ đẹp của riêng mình. Khi đi vào căn nhà, Diệp Thảo nhìn mọi thứ xung quanh rồi nhìn Nhật Thiên đang ngồi ở ghế sofa.

“Này! Nói cho tôi biết, chuyện này là thế nào?”

Nhật Thiên dựa người lên sofa vẻ lười nhác, “Như cô đã thấy.”

Diệp Thảo tức đến nổi muốn thổ huyết, cô làm gì thấy gì chứ? “Tôi nhìn thấy cái gì? Từ lúc bước chân vào cái ngôi nhà không phải là nhà của mình tôi chỉ nhìn thấy mọi vật xung quanh ngôi nhà này thôi. Làm phiền cậu trả lời cho đoàng hoàng chút.” Diệp Thảo nghiêng răng nói từng tiếng.

Nhật Thiên vẫn dửng dưng như cũ, “Vì cô bị như này, nên lễ đính hôn của chúng ta vào cuối tháng này sẽ bị hủy bỏ. nhưng thay vào đó nó sẽ được tiến hành nhanh hơn, không mời ai cả, chỉ có hai nhà ngồi ăn một bữa cơm vào thứ hai tuần sau.”

Nghe những lời Nhật Thiên nói mà tức đến phát điên. Vì sao chuyện quan trọng có liên quan đến cô mà cô lại là người biết cuối cùng chứ? Thật là tức chết mà.

Diệp Thảo bị thương, không tìm được thứ gì để xả giận, cô nhớ ra cái điện thoại. Cô nhờ chị y tá lấy chiếc điện thoại trong túi xách, Diệp Thảo cầm điện thoại gọi cho Lục Sơn.

“Anh trai, anh có chuyện gì muốn nói với em không?” Diệp Thảo cố nói nhẹ nhàng hết mức có thể.

“Diệp Thảo, anh chỉ là vừa biết được chuyện của em, định gọi cho em thì em đã gọi cho em trước rồi.” Lục Sơn thấy em gái gọi điện tới thì biết ngay lại có chuyện gì.

“Anh... anh còn dám nói nữa à, nếu em không gọi điện tới thì anh cũng chẳng muốn mất ít tiền gọi điện cho người em gái này đâu? Em nói đúng không? Mà ai là người bảo bác tài đưa em đến đây? Không phải là anh sao?”

“Em đừng nghĩ như vậy! Thực sự là anh chỉ vừa biết thôi! Lúc em ở trong bệnh viện, không hiểu sao bác Đặng biết được em nằm viện, thế là bác ấy đêm hôm lặn lội đường xa đến nhà mình quyết định chuyện này luôn, anh chỉ làm theo lời của bố là bác tài...”

Diệp Thảo gào vào trong điện thoại, “Khi nào vết thương của em khỏi, anh sẽ biết tay em, anh đợi đó!” Diệp Thảo cúp điện thoại.

Hai con mắt hình tên lửa chiếu thẳng vào Nhật Thiên. Nếu cô mà không bị thương thì cô sẽ chạy đến bóp chết cái tên ngồi lười nhác trên ghế kia rồi.

“Tất cả là do cậu đúng không?”

Nhật Thiên nhún vai, “Tùy, cô muốn nghĩ như nào thì nó là như vậy!”

“Cậu... đúng là cái đồ bại hoại, đồ... đồ...” Diệp Thảo tức quá, câu từ cũng chẳng rõ ràng, cô lấy cái gối gần đó ném vào Nhật Thiên, nhưng không may chạm vào vết thương, cô nhắm mắt lại chịu đau.

Nhật Thiên thấy vậy liền bảo chị y tá, “Chị mau đưa cô ấy lên phòng đi, cô ấy cần phải nghỉ ngơi.”

Diệp Thảo nằm ở trong căn phòng lạ, từ lúc cô nằm trên giường không nói một lời nào. Cô muốn yên tĩnh một mình nên bảo chị y tá ra ngoài và nhờ chị nói với những người giúp việc kia nữa.

Lục Sơn nhanh chóng tìm được người đứng sau vụ việc của Diệp Thảo. Tất cả là do con gái của chủ tịch công ty thời trang Duy Khánh.

Lục Sơn nói với người quản lý, “Anh tìm cho tôi toàn bộ tài liệu có liên quan tới Duy Khánh, càng nhanh càng tốt.”

Người quản lý gật đầu rồi đi ra ngoài. Một lúc sau mang tài liệu tới cho Lục Sơn, “Công ty thời trang Duy Khánh gần đây rất ổn định, không có vấn đề gì.” Người quản lý đưa tài liệu cho Lục Sơn, “Đây là tài liệu mà giám đốc cần.”

Lục Sơn bảo người quản lý ra ngoài rồi cầm tài liệu lên xem. Công ty thời trang Duy Khánh sắp có một buổi kí hợp đồng lớn với tập đoàn Bảo Thiện, cổ phiếu thì ngày một tăng. Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn theo nhịp điệu. Cầm chiếc điện thoại bấm số gọi, “Bảo Phong, mình có chút việc muốn nhờ cậu.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười nham nhở, “Cậu đừng đùa mình chứ, một nhân vật nhỏ bé như mình thì làm sao mà giúp cậu được.”

Gì mà nhân vật nhỏ bé chứ, ai mà tin lời của Bảo Phong thì là ngốc. Ngoài miệng thì lúc nào cũng cười cười nói nói, nhưng trong bụng thì chẹp chẹp...

Lục Sơn không kiên nhẫn, “Thế có chịu giúp không?”

Bảo Phong vẻ mặt nghiêm chỉnh lại, “Có chuyện gì, giúp được mình nhất định sẽ giúp cậu.”

“Nghe nói cậu sắp kí một hợp đồng với công ty thời trang Duy Khánh?”

“Ừ, mình đang xem hợp đồng này.”

“Thế hợp đồng đó có lợi với tập đoàn của cậu như thế nào?”

“Hợp đồng này đối với tập đoàn là nhỏ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng đối với công ty thời trang Duy Khánh thì lại là lớn. Lợi thì công ty Duy Khánh có lợi hơn, tập đoàn của mình chỉ cần nhận tiền hoa hồng thôi. Mà tại sao cậu lại hỏi về chuyện này?”

“Mình muốn cậu không kí với hợp đồng với Duy Khánh, về số tiền mà Duy Khánh đưa mình sẽ đưa cho cậu không thiếu một xu.”

Bảo Phong nhíu mày, “Tại sao không đầu cậu lại làm như vậy? Chẳng lẽ họ đắc tội với cậu sao?”

“Ừ! Mình muốn thu mua lại công ty đó.”

“Này! Mình thấy vô lí nha, không biết ai đắc tội với cậu mà cậu lại làm cho người ta phá sản?”

“Hừ! Cậu có đồng ý không?”

“Được, mình giúp cậu.”

“Vây thôi nhé! Tạm biệt!” Nghe được lời nói đồng ý của Bảo Phong, không để cho Bảo Phong lải nhải thêm câu nào, Lục Sơn cúp máy luôn.

Còn về Bảo Phong, nhìn chiếc điện thoại đã tắt, “Đúng là đồ không có nhân tính, nhờ người ta xong là trở mặt luôn. Bạn với chẳng bè.”

Đến giờ ăn tối, Nhật Thiên bảo cô giúp việc mang đồ ăn lên cho Diệp Thảo, nhưng cô giúp việc mang lên rồi lại phải mang xuống vì Diệp Thảo không muốn ăn.

Nhật Thiên thấy vậy, không nói gì, cầm khay thức ăn mang lên phòng Diệp Thảo. Mở cửa bước vào phòng.

Diệp Thảo nghe thấy tiếng cửa mở, vẻ mặt không vui, “Đừng làm phiền cháu, cháu muốn yên tĩnh một mình, cô ra ngoài đi, cháu không muốn ăn đâu.” Diệp Thảo vẫn nghe thấy tiếng bước chân về phía mình, cô không nói gì nữa, cứ coi như là không khí, nhắm mắt vào ngủ tiếp.

Nhật Thiên đặt thức ăn lên bàn, “Cô dậy ăn đi, tôi không muốn ở ngôi nhà này có một xác chết vì đói.”

Nhật Thiên? Sao cậu ta lại mang thức ăn lên cho cô? Mà từ khi nào mà cậu ta lại biết quan tâm đến người khác như vậy? Diệp Thảo nghĩ lung tung, xong cô lắc đầu xua tan những suy nghĩ, xoay người lại nhìn Nhật Thiên, “Tôi có chết thật thì cũng không cần cậu phải bận tâm.”

“Tôi cũng không muốn bận tâm lắm chứ, nhưng nếu như cô chết rồi thì mọi tội danh đều đổ hết lên đầu tôi, vì không cho cô ăn.”

“Cậu ra ngoài đi, tôi sẽ ăn.”

Ăn xong Diệp Thảo không thể ngủ được nữa, lấy điện thoại ra nghe nhạc, chơi game. Được vài tiếng, cô cảm thấy có hơi buồn ngủ, không chơi nữa nằm xuống ngủ.

Nhật Thiên tỉnh dậy uống nước nhưng nước trong phòng đã hết anh mở cửa đi xuống nhà bếp. Đi ngang qua phòng Diệp Thảo thấy phòng cô vẫn bật đèn, tưởng là cô vẫn còn thức liền đẩy cửa bước vào. Trong căn phòng sáng như ban ngày, Diệp Thảo thì đang ngủ say ở trên giường, Nhật Thiên đến đầu giường tắt đèn đi, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Diệp Thảo mở mắt ra, đập vào mắt cô là bóng tối bao trùm, cô lấy điện thoại ở cạnh gối mở lên, nhìn vào công tắc điện, thấy cái công tắc đã bị ngắt, Diệp Thảo cố gắng ngồi dậy bật điện. Ngồi trên giường, Diệp Thảo lại nhớ về quá khứ, nước mắt rơi xuống, cô cố lắc đầu để không nhớ lại chuyện đó nữa nhưng vô dụng, trùm chăn lại kín đầu, cố gắng bình tĩnh lại nhưng toàn thân cô lại càng run lấy bầy.

Nhật Thiên bước lên phòng, thấy phòng Diệp Thảo vẫn sáng, anh nghi hoặc mở cửa lần nữa. Khi mở cửa ra, anh thấy Diệp Thảo ngồi trên giường không ngừng run rẩy, Nhật Thiên lo lắng đến ngồi bên cạnh Diệp Thảo, kéo chăn ra, “Cô sao vậy?”

Diệp Thảo không dám nhìn vào Nhật Thiên, cúi mặt xuống giường, cô không muốn ai nhìn thấy vẻ yếu đuối nhất của mình.

Trong tâm cô luôn tự nhủ rằng, cô không muốn ai phải lo lắng cho cô, tự mình kiên cường vượt qua khỏi những kí ức đáng sợ của quá khứ, cô không muốn vì mình mà khiến cho những người khác phiền lòng.

Diệp Thảo bình tĩnh trở lại, “Tôi không sao, cậu về phòng ngủ đi.”

Đèn trong phòng lại tắt một lần nữa, Diệp Thảo vừa bình tĩnh được một chút giờ lại càng hoảng sợ hơn, bàn tay mò chiếc điện thoại nhưng vì khuya mạnh quá nên chiếc điện thoại bị văng xuống đất. Diệp Thảo nắm chặt chăn lại, thân thể lại càng run hơn, cô không để cho mình phát ra tiếng động nào.

Nhật Thiên vẫn ngồi trên giường thấy lạ, anh giơ tay đặt lên vai Diệp Thảo, “Cô không sao thật chứ?”

Tay chân Diệp Thảo vùng lên loạn xạ, “Tránh xa tôi ra... các người rút đi... tránh ra...”

Nhật Thiên thấy hành động của Diệp Thảo anh cố giữ lấy cô.

Diệp Thảo thấy đối phương cố giữ lấy mình, cô lại nhớ đến kẻ bắt cóc năm xưa, hấn lấy một sợi dây thừng trói cô lại, lúc đó cô còn là trẻ con dù có cố gắng vùng vẫy cỡ nào thì cũng không thoát khỏi tay người lớn, cô có gào khóc bao nhiêu thì cũng chẳng ai đến, lúc đó cô cảm thấy mình vô dụng và bất lực biết bao, nước mắt nhọt nhòa làm ướt đầm một mảng chăn.

“Đừng sợ! có tôi ở đây!” Nhật Thiên ôm chặt lấy Diệp Thảo, giọng nói nhẹ nhàng cố gắng an ủi Diệp Thảo.

Ôm chặt cổ Nhật Thiên, Diệp Thảo khóc to hơn. Một lúc sau, cô đã bình tĩnh được phần nào, giọng khàn khàn vì vừa khóc xong, “Làm ơn bật điện lên đi.”

Nhật Thiên không biết vì sao Diệp Thảo lại sợ khi không có ánh sáng, nhưng anh cũng không làm gì được khi bị cắt điện, “Hình như là bị cắt điện rồi.”

“Điện thoại bị rơi xuống đất, cậu có thể nhặt lên không?”

Gỡ tay Diệp Thảo ra, Nhật Thiên xuống đất mò điện thoại. Khi cầm điện thoại lên thì không sao mở được máy, nhìn về phía giường.

Không thấy động tĩnh gì trong căn phòng, Diệp Thảo giọng run run, “Nhật Thiên, cậu còn ở đây không?”

“Ừ! Tôi đây! Điện thoại không bật được nữa, để tôi đi lấy điện thoại của mình.” Chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài, thì anh lại nghe thấy tiếng của Diệp Thảo.

“Đừng! Xin cậu đừng để tôi lại một mình, đừng bỏ tôi, cho tôi đi cùng cậu có được không?”

Nhật Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống giường, tay lau nước mắt cho Diệp Thảo, “Tôi sẽ không để cô một mình đâu!” Anh nhẹ nhàng bế Diệp Thảo sang phòng của mình.

Nhật Thiên đặt Diệp Thảo trên giường của mình, một tay nắm chặt tay Diệp Thảo tay còn lại lấy điện thoại, mở điện thoại lên, ánh sáng mờ mờ bao phủ căn phòng rộng lớn.

Diệp Thảo cảm nhận được ánh sáng, từ từ mở mắt ra nhìn Nhật Thiên, cô nở nụ cười yếu ớt nhìn Nhật Thiên.

Cả hai không nói với nhau câu nào, không gian yên tĩnh có thể nghe được tiếng của một chiếc kim roi. Diệp Thảo cảm thấy mệt, cô nhắm mắt nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhật Thiên nằm bên cạnh Diệp Thảo, cứ mỗi lần cô gặp ác mộng là anh lại tỉnh giấc, nắm tay Diệp Thảo, “Không sao! Hãy ngủ tiếp đi! Có tôi ở đây rồi!” Rồi vuốt nhẹ những sợi tóc ẩm mồ hôi trên trán Diệp Thảo sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Người đẹp thì có quyền!

Mặt trời lặn sau tán lá, Diệp Thảo từ từ mở mắt, cảm thấy tay mình tê cứng lại, quay sang bên cạnh thì thấy Nhật Thiên đang nắm chặt tay cô ngủ. Đây là lần đầu tiên Diệp Thảo thấy Nhật Thiên trong lúc ngủ, đột nhiên trong lòng cô chột lóc lên một tia rung động lạ thường. Bình thường, Nhật Thiên đã đẹp rồi nhưng khi ngủ anh lại đẹp hơn. Lúc ngủ, anh như trở thành một con người khác, bình thường lúc nào mặt mày cũng cau có, lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ xung quanh. Nhất là ánh mắt, thường thì không sao nhưng khi nổi giận ánh mắt đó làm cho người khác phải phát sợ. Còn lúc ngủ, anh vô cùng dịu dàng làm mê hoặc lòng người.

Diệp Thảo nhìn Nhật Thiên không rời mắt, bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt của anh.

“Tôi biết là mình đẹp rồi, không phải chăm chú nhìn như vậy nữa đâu, sau này gương mặt của tôi chỉ để mình cô ngắm thôi, lúc đó thì nhìn đừng có than chán.” Nhật Thiên đã tỉnh từ lâu, anh thấy Diệp Thảo tỉnh lại liền nhắm mắt lại thử xem khi cô tỉnh lại sẽ có phản ứng như thế nào. Khi biết được kết quả thì trong lòng anh cảm thấy vui vui.

Diệp Thảo vẫn lặng thinh, cô rất muốn phản bác lại Nhật Thiên nhưng cổ họng cô vừa đau vừa khô, sau lưng thuốc tê đã hết tác dụng và còn tối qua dùng lực quá mạnh giờ lưng đau vô cùng, đầu choáng váng, toàn thân bất động, cô rất muốn cử động nhưng không thể cử động được. Lúc này, Diệp Thảo muốn nhắm mắt lại để quên đi cơn đau.

Không thấy Diệp Thảo có bất kì phản ứng nào, Nhật Thiên mở mắt ra, nụ cười trên môi tắt ngấm, “Này, cô không sao chứ?” Diệp Thảo vẫn nằm như cũ, Nhật Thiên ngồi bật dậy, “Diệp Thảo, mở mắt ra đi, cô bị làm sao vậy?” giọng Nhật Thiên lo lắng, “Y tá, y tá đâu rồi, mau lên đây! Nhanh lên!” Vừa nói Nhật Thiên nắm chặt tay Diệp Thảo.

Nghe thấy giọng của Nhật Thiên, chị Quỳnh nhanh chóng chạy lên, chị rất kinh ngạc khi nhìn thấy Diệp Thảo đang nằm trên giường của Nhật Thiên.

Nhật Thiên tức giận khi thấy chị y tá đứng bất động ở ngoài cửa, “Chị còn đứng đó làm gì? Còn không mau lại đây xem cô ấy thế nào rồi?”

Chị Quỳnh chạy vội đến chỗ Diệp Thảo, lấy tay đặt lên trán của Diệp Thảo rồi chạy xuống dưới nhà lấy nhiệt kế. Đo nhiệt độ cho Diệp Thảo, thấy tình trạng của Diệp Thảo không ổn và cả nhiệt độ cơ thể rất cao, chị y tá nói hoảng hốt, “Mau, đưa em ấy đến bệnh viện, tình trạng của con bé hiện giờ không được khả quan cho lắm!”

Ở ngoài phòng cấp cứu, Nhật Thiên lo lắng đứng ngồi không yên, nhìn chăm chăm vào cửa phòng. Hoang mang, lo lắng, bất an... Những cảm xúc này xuất hiện với anh kể từ khi anh chứng kiến cảnh Diệp Thảo bị đâm, người đâm máu, từ từ được chuyển vào phòng cấp cứu.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi ra, Nhật Thiên vội vã hỏi, “Bác sĩ, hiện giờ cô ấy sao rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, nhìn Nhật Thiên rồi nói, “Bệnh nhân đã hạ sốt, nhưng...” Bác sĩ có vẻ ngập ngừng, “Cậu là người nhà của bệnh nhân?”

Nhật Thiên gật đầu, “Vâng!”

“Vây cậu hãy khuyên cô bé đến gặp bác sĩ tâm lý đi, tinh thần của cô bé không được ổn định, lúc trong phòng cấp cứu cô bé đã thấy gì đó chắc là rất đáng sợ, tôi đã tiến một mũi thuốc an thần cho bệnh nhân rồi, chắc là một tiếng nữa sẽ tỉnh lại. Mà hồi nhỏ cô bé đã trải qua một việc gì đáng sợ lắm sao?”

Nhật Thiên chẳng hiểu được chuyện gì đang xảy ra với Diệp Thảo, nhưng anh không trả lời bác sĩ, mà chỉ cười, “Dạ! Cháu hiểu rồi! Cảm ơn bác sĩ!”

Nhật Thiên biết Diệp Thảo không thích bệnh viện nên anh đã đi làm thủ tục xuất viện, khi cô tỉnh lại có thể xuất viện về nhà.

Nhật Thiên lên xem tình hình của Diệp Thảo, nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại.

Tại một quán cà phê nọ, không gian chìm trong tiếng nhạc du dương. Phong Nhã đẩy cửa bước vào bên trong, đi đến chỗ Nhật Thiên ngồi xuống, “Cậu hẹn tôi ra đây có việc gì không?”

Một nhân viên phục vụ đến bàn của Phong Nhã ngồi, “Quý khách muốn dùng gì ạ?”

Phong Nhã mỉm cười với người phục vụ, “Cho tôi một ly nước cam. Cảm ơn!”

Đội người phục vụ mang nước cho Phong Nhã. Lúc này Nhật Thiên lên tiếng, “Tôi hẹn cậu ra đây là muốn hỏi cậu về chuyện của Diệp Thảo.”

Phong Nhã ngồi yên lặng một lúc, sau đó giọng nói có chút buồn và đau lòng, “Chuyện này tôi cũng chỉ vô tình nghe được từ bố mẹ của tôi thôi. Khi Diệp Thảo 6 tuổi, em ấy bị bắt cóc làm con tin. Lúc đó ông nội và chú của tôi mang tiền đến chuộc nhưng họ lại không giữ lời hứa cầm súng bắn Diệp Thảo. Ông nội chạy tới đỡ đạn cho con bé, khi đến bệnh viện thì đã không qua khỏi, còn bà nội khi nghe tin chồng mình mất, con đau tim của bà lại tái phát, lúc thím tôi đưa bà đến bệnh viện thì đã không kịp nữa rồi.” Nói đến đây, nước mắt của Phong Nhã tuôn rơi, Phong Nhã nghẹn ngào nói tiếp, “Công việc của chú thím tôi rất bận rộn nên không có thời gian ở cùng con cái của mình, ông bà nội là hai người mà Diệp Thảo yêu thương hơn cả bố mẹ ruột. Cậu thử tưởng tượng xem, một đứa bé gái mới 5 tuổi toàn thân toàn là máu, khi tỉnh dậy lại biết được tin ông bà mà mình yêu thương nhất từ biệt cõi trần thì sẽ thế nào?” Ngừng một lát, Phong Nhã mới kể tiếp sự việc, “Sau lần đó, Diệp Thảo không nói chuyện với ai trong vòng một năm, hôm nào cũng như hôm nào cứ đi học là lên phòng khoá cửa lại, không những thế, mỗi khi thời tiết biến đổi thất thường thì con bé hay bị ốm. Vào một năm sau, đúng vào ngày giỗ đầu của ông bà tôi, một mình con bé chạy ra nghĩa trang không biết là nó làm gì ở đó. Ngày hôm đó lại có một trận mưa rất lớn, chú thím của tôi không thấy con bé ở trong phòng, thông báo cho những người thân xem nó có ở đó không nhưng cũng không có bất kì thông tin gì. Mọi người thử ra nghĩa trang nơi mà chôn cất ông bà thì thấy Diệp Thảo mặt mũi tím ngắt, chân tay run rẩy bầy, người thì ướt sũng. Khi đến bệnh viện, không những bệnh của Diệp Thảo không khỏi mà còn nặng hơn. Không biết bác sĩ đã nói gì với bố mẹ Diệp Thảo mà con bé được đưa về nhà. Khi con bé được đưa về nhà thì hai tuần sau con bé đã có chuyển biến tốt, sau đó nhanh chóng khỏi bệnh và nó cũng cư xử như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Nhật Thiên yên lặng nghe Phong Nhã, một cảm xúc mới lạ dâng trào, là xót thương, là đau lòng, nhẹ nhàng lên tiếng, “Thế còn những tên bắt cóc kia thì sao? Họ không bị bắt à?”

“Có! Những tên kia đều bị tống vào tù hết rồi, nhưng họ sắp được thả ra rồi. Nhật Thiên này!! Cậu phải hứa với tôi là phải bảo vệ tốt cho Diệp Thảo nhé, nó không như vẻ bề ngoài đâu, con bé che giấu tâm trạng rất giỏi.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ thật tốt cô ấy.”

Nhật Thiên ngồi cạnh giường, tay khẽ vuốt gương mặt Diệp Thảo. Đột nhiên Diệp Thảo nhú mày, Nhật Thiên rút vội tay về.

Diệp Thảo khẽ mở mắt ra, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt khiến cô phải nhắm mắt lại, một lúc sau, cô từ từ quen dần với ánh sáng trong phòng. Nhìn xung quanh, cô thấy Nhật Thiên và căn phòng toàn màu trắng thì biết ngay là mình đang ở đâu, cô nhìn vào Nhật Thiên, “Tôi muốn xuất viện, tôi không muốn ở lại nơi này.”

Nhật Thiên không nói gì, anh ra ngoài báo y tá vào đỡ cô lên xe lăn rồi đi về nhà.

Về đến nhà, Nhật Thiên bế ngang Diệp Thảo lên phòng của cô. Hành động của Nhật Thiên khiến cho mọi người trong biệt thự phải ngạc nhiên nhưng không chỉ có họ, người ngạc nhiên nhất chính là Diệp Thảo, nhưng lúc này cô rất buồn ngủ vì cô vừa được tiên thêm thuốc an thần.

Nhật Thiên đặt Diệp Thảo lên giường, lấy chăn đắp cho cô, anh ngồi bên cạnh giường của Diệp Thảo nhìn cô ngủ. Trong lúc ngủ, Diệp Thảo gập ác mộng, cô vô thức nắm tay của Nhật Thiên.

Khi Diệp Thảo tỉnh dậy, thấy Nhật Thiên cứ nhìn chăm chăm vào mình nhưng đầu óc thì cứ đờ trên mây. Diệp Thảo cười nhẹ vì cô sắp trả thù được Nhật Thiên, “Tôi biết mình đẹp rồi, không phải nhìn chăm chú thế đâu, sau này gương mặt...” Định nói nguyên câu của Nhật Thiên hồi sáng, nhưng cô không có mặt dày như vậy. Cô im thin thút không nói được lời nào nữa.

Nhật Thiên không nói gì, vẫn nhìn Diệp Thảo như cũ, “Đói chưa? Muốn ăn gì không?”

Diệp Thảo thấy rất lạ khi Nhật Thiên không phản bác lại lời nói của cô. Diệp Thảo gật đầu, “Ừ! Cũng thấy hơi đói.”

“Để tôi báo cô giúp việc hâm nóng lại cháo.” Nhật Thiên đứng dậy, đi ra ngoài.

“Đặng Nhật Thiên!” Diệp Thảo nhìn bóng lưng của Nhật Thiên ra đến cửa cô liền lên tiếng gọi.

Nhật Thiên quay đầu lại, “Có chuyện gì sao?” Diệp Thảo cười lắc đầu, “Không có gì!” nhìn thấy Nhật Thiên có ý định đi, cô vội nói, “Cảm ơn cậu!” sau đó Diệp Thảo quay mặt ra ngoài cửa sổ. Nhật Thiên đứng yên lặng ở cửa khi nghe thấy câu nói của Diệp Thảo, trên môi xuất hiện ý cười nhạt đi xuống nhà bếp.

Thời gian trôi qua trong sóng yên biển lặng, vết thương của Diệp Thảo cũng đã hồi phục rất nhiều. Nhật Thiên và Diệp Thảo ở chung một ngôi nhà cũng đã được gần một tháng, tuy nhiều lúc có hay đấu võ mồm nhưng giữa họ lại có một thứ gì đó rất gần gũi.

Buổi đầu tiên đi học sau khi hồi phục vết thương ở lưng, Diệp Thảo có vẻ rất hưng phấn. Lúc xuống xe, cô đứng nhìn ngôi trường một lúc, cười vui vẻ. Khi còn ở nhà, suốt ngày cô chỉ có việc ăn và ngủ, chán sắp muốn chết. Giờ đi học, cô đã thoát khỏi cái cảnh rảnh rỗi sinh nhàm chán, đi học dù sao cũng tốt hơn là ở nhà.

Nhật Thiên xuống xe, anh đi đến chỗ Diệp Thảo dìu cô đi lên lớp nhưng lại bị cô đẩy ra, “Này! Cậu làm gì vậy ở đây là trường học đấy, mà tôi có phải là người tàn tật đâu!”

“Vết thương của vợ tương lai vừa khỏi, chồng tương lai phải có trách nhiệm đảm bảo cho vết thương không tái phát lại.”

Không hiểu vì sao, Nhật Thiên khác hoàn toàn so với một tháng trước. Từ cái ngày hai người đính hôn, cứ mở miệng ra là Nhật Thiên là câu vợ tương lai, hai câu là chồng tương lai. Diệp Thảo đã nói bao nhiêu lần rồi nhưng mặt cứ dày ra, hết nói nổi!!

Diệp Thảo trừng mắt nhìn Nhật Thiên, “Tôi cấm cậu, không được nói vợ tương lai hay chồng tương lai gì đó ở đây, nghe chưa. Cậu mà nói thì cứ liệu hồn.” Diệp Thảo nói xong không đợi Nhật Thiên đi nhanh lên lớp.

Nhật Thiên chạy đuổi theo Diệp Thảo, “Vợ tương lai...”. Diệp Thảo xoay người lại, “Cậu dám?”

“Được rồi, được rồi! ở trường sẽ không xưng hô như vậy nữa! Diệp Thảo, anh cùng em đi lên lớp học.”

Diệp Thảo tức điên lên quát lớn, “Cậu có bị thiếu năng không vậy?”

Mọi người đi qua đều bắn ánh mắt nhìn về phía Diệp Thảo, Nhật Thiên thấy vậy nói lớn, “Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy ai cãi nhau với bạn gái bao giờ à?” Mọi người thấy vậy biến đi hết. Nhật Thiên quay đầu lại nhẹ nhàng nói với Diệp Thảo, “mà xưng hô như vậy có vấn đề gì đâu, anh hơn em một tuổi mà!”

Thực ra Diệp Thảo chỉ sinh sau Nhật Thiên có vài tháng nhưng năm sinh lại khác nhau.

Nhật Thiên được sinh vào ngày cuối cùng của năm nên mẹ anh bắt phải đi học muộn một năm vì vậy giờ Nhật Thiên phải học cùng lớp với Diệp Thảo nè.

Diệp Thảo nghiêng răng nghiêng lợi gầm từng tiếng, “Ai là bạn gái cậu hả?”

“Không em thì là ai? Không phải chúng ta đính hôn rồi sao?”

“Cậu...cậu...!” Diệp Thảo chỉ tay vào Nhật Thiên, cô không nói được lời nào nữa, vì những lời Nhật Thiên nói không sai. Cô tức tối, không muốn nói chuyện với Nhật Thiên nữa, đi thẳng lên lớp.

Tin tức Diệp Thảo là bạn gái của Nhật Thiên nhanh chóng lan rộng ra cả toàn trường. Diệp Thảo cũng muốn giải thích lắm nhưng những lời Nhật Thiên nói khi ở dưới sân trường thì mọi người có vẻ tin hơn. Điều này khiến cho Diệp Thảo phải gánh bao tai tiếng xấu. Người thì nói có mới nói cũ, bỏ rơi Lục Sơn cặp với Nhật Thiên; người thì nói cô là hồ ly tinh quyến rũ đàn ông; Không ai biết một sự thật là Lục Sơn là anh trai ruột của cô đổ lên đầu Diệp Thảo bao nhiêu là tội tệ hại,... Nhưng đó là những lời của mấy bọn nữ sinh, còn nam sinh trong trường thì vẫn u mê đầu óc phát biểu câu ‘NGƯỜI ĐẸP THÌ CÓ QUYỀN!’

Phong Nhã và Bạch Nguyệt rủ Diệp Thảo xuống căng tin của trường ăn, Diệp Thảo từ từ cất sách vở vào ngăn bàn rồi đi cùng bọn họ, sau lưng cô là Nhật Thiên lèo đèo theo sau.

Trên đường đi xuống căng tin Diệp Thảo bị rất nhiều ánh mắt hình hai trái lừa bắn tới nhưng cô chẳng thêm quan tâm, ngồi xuống.

Nhật Thiên rất ga lăng nha! Nhận luôn công việc đi mua đồ ăn, không quá ba phút là anh đã mang bao nhiêu là thứ về. Diệp Thảo cầm cốc nước cam uống.

Nam Vũ đến chỗ Diệp Thảo, trên môi nở nụ cười cợt nhả như mọi ngày, “Chào chị dâu!”

“Phụt...! Khụ...khụ...!” Diệp Thảo bị sặc nước khi nghe lời chào của Nam Vũ, “Cậu...cậu...tôi cấm cậu không được nhắc từ đó, nếu không thì...” Diệp Thảo bẻ ngón tay kêu rắc một tiếng, “Biết chưa?”

Nam Vũ gãi đầu cười vẻ vô (số) tội, kéo ghế ngồi bên cạnh Phong Nhã, Hạo Minh ngồi chiếc ghế còn lại bên cạnh Bạch Nguyệt. Sáu người không ai nói với ai câu nào, Nam Vũ không quen với cảnh yên tĩnh này liền phá vỡ không khí yên lặng.

“Tôi nay có ai rảnh không? Chúng mình đi xem phim đi.”

Diệp Thảo gần một tháng nay không ra ngoài chơi, nghe Nam Vũ nói vậy, cô trở lên hưng phấn, gật đầu lia lịa, “Được đó, ý kiến này rất hay. Tối nay chúng mình đi xem phim đi. Bạch Nguyệt, Phong Nhã hai người có đi không?”

Phong Nhã và Bạch Nguyệt gật đầu đồng ý. Nhật Thiên nghe thấy Diệp Thảo nói đồng ý, anh cũng đi theo luôn. Về phía Hạo Minh thấy tất cả mọi người muốn đi, cậu ngại từ chối nên cũng gật đầu muốn đi.

“Mình nói trước, mình không có tiền mua vé đâu, giờ mình nghèo rồi, ai có bao mình với?” Mọi người đồng ý hết, Diệp Thảo lên tiếng.

Nam Vũ và Hạo Minh nhìn Diệp Thảo bằng ánh mắt không thể tin được, khi cậu chưa biết Diệp Thảo thì luôn nghĩ cô không có tiền thật nhưng giờ thì khác, cậu đã biết cô là một tiểu thư con nhà giàu, tài sản mà gia đình cô có lẽ là không đếm được, mà cô là đứa con gái cưng trong nhà chẳng lẽ lại thiếu tiền, thử hỏi xem có ai tin được lời Diệp Thảo không?

Khác với ánh mắt của hai chàng trai kia, Bạch Nguyệt và Phong Nhã lắc đầu thờ dài. Diệp Thảo có cái tật đó là rất ham tiền, cứ nhìn thấy những tờ cụ Hồ là mắt cứ sáng như mắt mèo, nhưng lại rất bủn xỉn, một đồng cũng không chịu rời ra.

Sống chung với Diệp Thảo gần một tháng, không phải là một thời gian dài mà cũng chẳng là ít, Nhật Thiên cũng biết điều này, anh chỉ cười, “Tôi sẽ bao tất cả mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

7h tối, tại rạp chiếu phim.

Nhật Thiên đưa tiền cho Nam Vũ đi mua vé, anh nói thầm với Nam Vũ điều gì đó. Nam Vũ nghe xong nhìn Nhật Thiên với ánh mắt quý dị nhưng cậu vẫn đi mua vé theo lời của thằng bạn.

Khi Nam Vũ mua xong vé thì Phong Nhã và Bạch Nguyệt cũng mua xong đồ ăn vặt để phục vụ cho quá trình xem phim. Đang đi thì Bạch Nguyệt bỗng dừng chỉ vào một hướng ở góc của rạp chiếu phim, “Này, Diệp Thảo, anh trai mày đi xem phim cùng cô gái nào kia!”

Diệp Thảo nhìn theo hướng tay của Bạch Nguyệt, thấy đúng là anh trai mình đi cùng với một người con gái lạ. Nhìn người con gái đó cực kì xinh đẹp, có khuôn mặt ngây thơ. Diệp Thảo nở nụ cười tà mị, “Mọi người ở đây chờ mình chút nhé, mình muốn chào hỏi anh trai mình một chút.”

Sau đó Diệp Thảo chạy nhanh tới chỗ Lục Sơn.

Lục Sơn bên này đang vui vẻ cười nói, “Ánh Linh, em cầm thứ này đi, khi xem phim em cần những thứ này.”

Ánh Linh cầm đồ ăn vặt trong tay Lục Sơn cười vui vẻ, “Anh mua nhiều như vậy thì làm sao em ăn hết được, những đồ này ăn nhiều sẽ khiến em béo như con lợn đó, đến lúc đó anh không thích em nữa thì phải làm sao?”

Lục Sơn khẽ nheo chiếc mũi nhỏ xinh của Ánh Linh, cưng chiều nói, “Thì anh đang muốn vỗ béo em mà, trông em gầy quá, anh thích nhìn dáng vẻ đầy đặn của em hơn.”

Lục Sơn thường có rất nhiều các thiên kim tiểu thư theo đuổi nhưng anh không thèm để ý tới họ, khi bị bán đứng, anh thường nhờ cô em gái thân yêu làm bìa đỡ đạn. Nhưng lần đầu tiên gặp Ánh Linh, anh như bị trúng tiếng sét ái tình vậy.

Ánh Linh là một cô gái cực kì xinh đẹp, đôi mắt to tròn sáng long lanh như những viên ngọc trong ánh nắng ban mai, chiếc mũi cao thẳng, đôi má hồng hồng trông vô cùng đáng yêu. Rất ngây thơ, rất trong sáng, có thể ví như tiểu bạch thỏ vậy. Vì cô gái này mà Lục Sơn phải nghĩ trăm mưu ngàn kế mới có thể dụ được con thỏ con này vào hang.

T/G: Chẹp...chẹp...anh này thật gian a!

Diệp Thảo ôm trầm lấy Lục Sơn không kiêng nể gì cô gái đi cùng anh, cố ý làm ra vẻ ám muội, “Anh yêu, em nhớ anh quá!” Diệp Thảo nở nụ cười ngây thơ nhất, chớp chớp mi mắt nhìn Lục Sơn.

Lục Sơn cau mày, giọng nói có hơi hốt hoảng vì sợ đứa em gái này sẽ làm hỏng chuyện tốt của anh, “Sao em lại ở đây?”

Diệp Thảo vẫn cười, “Em đi xem phim, mà em không được tới đây sao?”

Ánh Linh thấy một người con gái xa lạ và lại còn rất thân mật với Lục Sơn, mặt bỗng biến sắc, “Lục Sơn, cô ta là ai?”

Lục Sơn nhìn Ánh Linh cười, đang định giới thiệu em gái với cô thì Diệp Thảo kéo anh ra sau cô.

Diệp Thảo đứng trước mặt Ánh Linh nở nụ cười tươi nhất có thể, “Chào chị, em tên là Diệp Thảo.” Cô quay ra đằng sau nhìn anh trai rồi lại nhìn Ánh Linh, “Em là người nhà của anh ấy!”

Diệp Thảo không để Lục Sơn lên tiếng một lời nào, nở nụ cười tà mị nhìn anh trai yêu quý, “Anh Sơn, hôm nay anh phải về nhà ngủ sớm nhé!... Em vô tình nghe được bố mẹ chúng ta nói chuyện, họ muốn sớm có cháu nội để bồi!”

T/G: Chị này thật nham hiểm!!!

Ánh Linh nghe những lời mà Diệp Thảo nói, cô cố kìm những giọt nước mắt, chỉ tay vào Lục Sơn, “Anh...anh đã có vợ rồi, tại sao lại...” Ngập ngừng không nói được nên câu, Ánh Linh cắn môi, bàn tay tát cho Lục Sơn một bạt tai, “Đồ lừa đảo!” Rồi xoay người bỏ đi.

Đám Phong Nhã nhìn và nghe thấy hết hành động kì lạ mà Diệp Thảo đã làm, họ rất ngạc nhiên không biết vì sao cô lại làm như vậy.

Còn Nhật Thiên, khi anh nhìn thấy Diệp Thảo ôm Lục Sơn một cách cực kì thân mật thì nét mặt đờ đờ sát khí muốn đi đến kéo Diệp Thảo ra thì Hạo Minh ngăn lại, nói thầm với anh, “Đó là anh trai Diệp Thảo đó, không phải cậu ghen với anh trai của cô ấy chứ!”

Nhật Thiên không nói gì chỉ lườm Hạo Minh rồi lại nhìn về phía Diệp Thảo.

Lục Sơn chạy đuổi theo Ánh Linh nhưng lại bị Diệp Thảo kéo lại, cô tỏ ra vẻ mặt tỉnh bơ như mình vừa được ăn một chiếc kẹo vậy, “Anh đi đâu vậy?”

Khuôn mặt của Lục Sơn lúc này đen xì như có ai bôi nhọ nổi vào mặt anh vậy, giọng có vẻ rất tức giận, mắng Diệp Thảo, “Em vừa làm gì vậy? Có biết là anh mất bao nhiêu công sức mới có thể mời cô ấy đi xem phim không hả? Chuyện trọng đại của anh bị em làm hỏng hết rồi.”

Diệp Thảo tỏ ra vẻ hoảng hốt, bộ mặt vẻ vô (số) tội nhưng trong lòng thì đang khua chiêng gõ trống tung bừng khói lửa, “Em xin lỗi, em không biết là anh yêu chị ấy thật lòng. Em cứ tưởng chị ấy giống những cô gái khác, cứ bám theo anh dai như đĩa muối, cũng như những lần trước, em chỉ muốn giúp anh thôi mà!”

Lục Sơn không nói gì thêm, chạy nhanh đuổi theo Ánh Linh.

Diệp Thảo nhìn Lục Sơn khuất dần, ôm bụng cười, “Ha...ha...ha...anh trai, lần này chỉ là lần đầu thôi, giờ thì em biết điểm yếu của anh rồi, để sau này anh sẽ thế nào thì còn phải phụ thuộc vào thái độ vào biểu hiện của anh ra sao. Lần này coi như chúng ta hòa.”

Nhật Thiên thấy Lục Sơn đã đi, anh đến chỗ Diệp Thảo, kéo mạnh tay của cô.

Diệp Thảo thấy tay đau, giật tay ra khỏi tay của Nhật Thiên, “Cậu làm gì vậy? Bị thiếu oxy lên não hả?”

Phong Nhã cảm thấy chiến tranh sắp xảy ra, vội ngăn cản, kéo Diệp Thảo ra, “Phim sắp chiếu rồi, chúng ta vào trong xem thôi!”

Bộ phim chiếu trên màn hình, Diệp Thảo cau mày, “Sao lại là bộ phim này?”

Nam Vũ cười cười nhìn vào Nhật Thiên, “Mình thấy bộ phim này cũng hay, rất kịch tính, nên mình mua cho mọi người xem thử.”

Nam Vũ mua vé phim kinh dị, tuy Diệp Thảo cực kì ghét phim kinh dị nhưng cô vẫn ngồi xem cùng mọi người cho đến khi kết thúc bộ phim. Nói là đi xem phim nhưng Diệp Thảo không hề để tâm đến bộ phim, chỉ để tâm tới số đồ ăn vặt trong tay.

Nhật Thiên từ lúc bộ phim chiếu trên màn hình thì mặt lúc nào cũng cau có. Đã thế kế hoạch lại bị thất bại, anh tưởng Diệp Thảo sợ bóng tối nên cũng sợ phim kinh dị nhưng cô lại không sợ mà cô còn chẳng thèm để ý đến anh.

Cái cô gái bên cạnh Nhật Thiên cứ hét toáng lên, ôm chặt lấy anh không tha. Nhật Thiên tức giận đẩy cô gái đó ra mấy lần nhưng cứ một lúc sau cô ta lại làm như vậy. Nhật Thiên không thể chịu được nữa, đòi Diệp Thảo để chỗ cho mình.

Phong Nhã thì rất sợ phim kinh dị, cô ngồi bên cạnh Nam Vũ cứ nắm lấy vạt áo của anh thật chặt, nhất là cứ đến lúc có ảo giác mạnh là cô lại nép vào vai Nam Vũ. Nam Vũ thấy vậy cũng chẳng nói gì.

Khác với Phong Nhã, Bạch Nguyệt lại rất thích xem phim kinh dị, cô không hề rời mắt khỏi màn hình, đến đoạn hay, cô rú lên quay sang Hạo Minh, “Này, cậu xem đoạn này nè, hay cực kì luôn.”

Hạo Minh gật đầu, mỉm cười nhìn Bạch Nguyệt.

Khi kết thúc bộ phim, Bạch Nguyệt có vẻ rất là sáng khoái, cô cười không ngớt, “Bộ phim này mình xem mấy lần mà vẫn không thấy chán. À mà Nam Vũ này, cậu cũng thích bộ phim này sao? Thật trùng hợp, mình cũng thích bộ phim này.”

Nam Vũ không nói gì, gãi đầu cười, nhìn Phong Nhã vẫn đang bám chặt lấy mình, khuôn mặt thì tái xanh, có vẻ vẫn chưa hết sợ.

Nhật Thiên nhìn đồng hồ đeo tay, “Cũng muộn rồi, chúng tôi phải về đây. Hai cậu đưa Phong Nhã và Bạch Nguyệt về nhé!”

“Được.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Diệp Thảo đã ngủ thiếp trên xe, đã đến nhà rồi mà vẫn chưa tỉnh lại, Nhật Thiên chăm chú nhìn Diệp Thảo ngủ, thấy cô ngủ có vẻ ngon giấc nên anh không muốn đánh thức cô dậy mà nhẹ nhàng bế cô lên phòng.

Đắp chăn cẩn thận cho cô, rồi khẽ đặt một nụ hôn trên trán của cô sau đó mới ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại.

Nhật Thiên đã tỉnh dậy từ sáng sớm, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, nhìn sang phòng của Diệp Thảo thì lắc đầu chán nản, trên môi nở nụ cười nhẹ bước vào phòng cô gọi cô dậy.

Tướng ngủ của Diệp Thảo rất xấu, hai chân dang rộng sang hai bên chiếm hết cả cái giường, chân thì nửa dưới đất, nửa trên giường. Nhật Thiên mỉm cười, kéo khăn của Diệp Thảo ra, “Diệp Thảo à! Dậy đi!”

“Ra chỗ khác chơi, bản vương phi vẫn muốn ngủ, không tuân lệnh, lập tức chém đầu.” Diệp Thảo nhắm mắt nói, hình như cô đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp.

T/G: Chị này đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá đây mà!!!

Nhật Thiên ghé sát vào tai Diệp Thảo, “Vương phi của ta, nàng rất muốn ngủ tiếp?” Vừa nói, Nhật Thiên vừa lấy tay bịt chiếc mũi của Diệp Thảo.

Mũi không thở được, Diệp Thảo lại thở bằng miệng.

Nhật Thiên thấy vậy cười tà mị, lấy môi mình dán chặt vào môi của Diệp Thảo. Cách này làm cho cô tỉnh ngay lập tức.

Diệp Thảo mở to hai mắt, đẩy Nhật Thiên ra, “Này! Cậu làm trò gì vậy? Đúng là cái đồ biến thái, đồ...”

Nhật Thiên không thèm để ý những lời Diệp Thảo, “Công nhận cách này rất có hiệu quả, không cần phải tốn nhiều nước bọt mà vẫn đánh thức được em dậy. Cách này phải dùng thường xuyên mới được.”

“Cái đồ điên...cút ra khỏi phòng tôi ngay!” Diệp Thảo cầm chiếc gối ném thẳng vào Nhật Thiên, đập túi bụi.

Nhật Thiên giữ chặt tay Diệp Thảo, lấy chiếc gối đặt trên tay cô đặt lại trên giường, sau đó đi ra ngoài. Khi ra đến cửa, anh không quên nói thêm một câu, “Vương phi của ta, nàng cứ từ từ ngủ nướng như vậy thử xem!” Anh cười gian xảo, vội đóng cửa phòng lại.

Trong phòng, tiếng thét của Diệp Thảo làm rung chuyển cả trời đất, “Đặng Nhật Thiên, anh đúng là đồ thần kinh, vương phi gì chứ...A...a...a...” Diệp Thảo coi cái gối là cái bản mặt đáng ghét của Nhật Thiên đánh đến đau cả tay.

Nhật Thiên vui vẻ, tay chạm nhẹ vào môi rồi đi xuống nhà bếp ăn sáng. Một lúc sau, Diệp Thảo cũng xuống nhà ăn, khi đi ngang qua Nhật Thiên không quên lườm anh một cái. Sau đó ngồi xuống bàn ăn, ăn một cách nhanh nhất có thể rồi ra xe trước.

Xe dừng ở cổng trường, Diệp Thảo xuống xe ngay và đi thẳng lên lớp, không thèm để ý đến Nhật Thiên.

Nhật Thiên biết là Diệp Thảo vẫn còn giận mình vì chuyện hồi sáng nhưng anh không nói chi, lặng lẽ đi theo sau cô.

Đang đi trên hành lang, Diệp Thảo vô tình nghe được cuộc nói chuyện của mấy nữ sinh suốt ngày tụ tập ở hành lang.

“Nghe thấy tin tức gì chưa? Công ty thời trang Duy Khánh đã bị phá sản rồi đấy. Tháng trước công ty đó hoạt động rất tốt nhưng đến giờ lại bị phá sản rồi.”

“Đáng đời con Ngọc Hương, suốt ngày hống hách, kiêu căng, làm như mình là công chúa trong cung điện vậy, bây giờ xem cô ta còn có thể hống hách được với ai, mà mình nghĩ cô ta chẳng dám đi học đâu, đặc tội với nhiều người thế cơ mà.”

Đi vào chỗ ngồi của mình, tiếng bàn tán của tụi con gái kia vẫn thoang thoảng trong tâm trí Diệp Thảo. Cô không muốn nghĩ nhiều nữa, lắc đầu xua tan những ý nghĩ vừa rồi, Diệp Thảo lấy sách vở ra ôn bài, vì đây là tháng thi để kiểm tra kết thúc học kì một.

Đang ôn bài đột nhiên Diệp Thảo lại nghĩ ra được một ý tưởng, cô không muốn Nhật Thiên suốt ngày lèo đèo theo sau mình và xưng hô một cách sến súa, Diệp Thảo quay sang Nhật Thiên nói.

“Này! Cậu có dám cược với tôi không?”

“Như thế nào? Nói thử xem!”

“Nếu như kì thi này mà cậu vượt qua tôi thì tôi sẽ làm theo mọi yêu cầu của cậu đưa ra, nhưng nếu tôi có số điểm cao hơn thì cậu phải làm theo yêu cầu của tôi, thấy sao?” Diệp Thảo rất đắc ý, vì từ trước tới nay chưa có ai vượt qua cô.

Chương 16

Nhật Thiên mỉm cười, nụ cười này đều không thể tả được nhưng vẻ mặt lại như đang suy nghĩ có vẻ rất là nghiêm túc.

Diệp Thảo không thấy Nhật Thiên lên tiếng liền lên tiếng thách thức, “Sao? Chẳng lẽ cậu không dám?”

Nhật Thiên giả vờ tức giận, “Ai không dám chứ, cược thì cược có gì mà phải sợ!”

T/G: Ngoài mặt thì vậy thôi nhưng trong lòng thì đang khua chiêng gõ trống ăn mừng.

Diệp Thảo vui mừng, “Lần này thì cậu chuẩn bị tâm lý dần đi là vừa, vì tôi chắc chắn là thắng cậu. Ha...ha...”

Từ khi cá cược với Nhật Thiên, Diệp Thảo cày đầu vào học, bất cứ ai rủ đi chơi cô cũng từ chối. Hành động lạ này khiến cho Bạch Nguyệt và Phong Nhã rất sùng sốt, sờ trán xem Diệp Thảo có bị sốt hay không thì bị cô mắng té tát.

Thế là Phong Nhã và Bạch Nguyệt đi chơi không có mặt Diệp Thảo, hai người cũng rủ thêm Hạo Minh và Nam Vũ đi cùng. Họ cũng rủ cả Nhật Thiên đi chung nhưng bị anh từ chối, lí do chỉ có một là muốn ở bên cạnh Diệp Thảo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cuối cùng cũng có kết quả của học kì một.

Diệp Thảo chắc chắn là mình sẽ thắng Nhật Thiên, cô cười khúc khích và đang tưởng tượng cảnh Nhật Thiên làm theo lời cô sai bảo.

Cô giáo đang cười tươi ngồi trên bàn giáo viên, cứ nói thao thao bất tuyệt, cuối cùng cũng nói đúng vào trọng tâm mà Diệp Thảo mong chờ nhất.

“Kết quả của lớp chúng ta đạt được thành tích rất tốt, mong các em cố gắng phát huy. Diệp Thảo, em lên phát kết quả cho cả lớp.”

Diệp Thảo đi nhanh lên bàn giáo viên, cầm kết quả học kì I trên tay, nhìn nhanh tới tên của mình và của Nhật Thiên. Nụ cười trên môi tắt ngấm, cô không thể tin được kết quả trong tay mình lại như vậy, nhưng sự thật vẫn là sự thật không thể thay đổi được.

Nhật Thiên thấy biểu cảm trên khuôn mặt của Diệp Thảo thì cười thầm, đoán chắc là mình thắng, nhưng khi cầm kết quả trong tay nhìn đến tên anh và tên của Diệp Thảo thì dờ người, ý nghĩ trong đầu tan thành bọt biển.

Phát xong kết quả, Diệp Thảo về chỗ của mình, trong lòng thì hậm hực. Sao ông trời lại bất công với cô thế, thời gian mà cô cày đầu vào học thì Nhật Thiên ngồi chơi, thế mà người lại để cho Nhật Thiên có số điểm bằng với số điểm của cô, không cao không thấp dù chỉ là một chút.

Diệp Thảo buồn rầu, có trách ông trời cũng vô ích.

Về tới nhà, Diệp Thảo đi thẳng lên phòng, không thèm nhìn Nhật Thiên một cái. Cô khóa cửa phòng lại, đập vào mắt cô đầu tiên là chiếc gối, cô tức điên người, cầm chiếc gối đập mạnh xuống giường.

Diệp Thảo không xuống ăn trưa, Nhật Thiên biết thừa là cô đang giận vì kết quả học kì I ngang hàng với anh. Sống chung cùng Diệp Thảo, anh nhận thấy cô có rất nhiều điểm rất đặc biệt và cũng biết cô cũng rất hiếu thắng.

Nhật Thiên mang khay thức ăn lên tận phòng Diệp Thảo, một tay gõ cửa, một tay cầm khay thức ăn, “Vợ à! Mở cửa cho anh vào đi, em không thấy đói sao?”

Ở bên ngoài đã nghe thấy tiếng hét lớn của Diệp Thảo, “Ai là vợ cậu hả? Tôi không muốn bất kì ai làm phiền lúc này, để tôi yên.”

“Em không mở cửa cho anh vào là anh phá cửa vào đó!”

Diệp Thảo biết là Nhật Thiên nói là sẽ làm vì Nhật Thiên đã làm như vậy một lần rồi, cô liền đi ra mở cửa không quên đá cho Nhật Thiên một cái. Nhật Thiên đã phản ứng kịp, tránh cú đá của Diệp Thảo. Cô thấy Nhật Thiên tránh được thì cũng chẳng buồn đá tiếp nữa, có đá cũng vô ích. Cô đi thẳng xuống nhà ăn.

Tuần trước, Diệp Thảo đã đá Nhật Thiên, anh không tránh được mà ngã nhào xuống với đất mẹ, nhưng những lần sau đó thì khác, cô có đá thế nào thì Nhật Thiên cũng tránh được. Từ lúc đó cô mới biết rằng Nhật Thiên cũng biết võ, mà anh còn siêu hơn cả cô mới đầu.

Trong một ngôi biệt thự nọ, Nam Vũ nhìn hình ảnh của Phong Nhã, cậu lấy điện thoại ra gọi cho Hạo Minh, “Hạo Minh, đi chơi không? Từ ngày Nhật Thiên ở nhà mới, tao và mày chưa sang nhà nó chơi lần nào, chiều nay bọn mình sang nhà nó chơi đi, nhân tiện rủ luôn cả Phong Nhã và Bạch Nguyệt đi cùng luôn.”

“Sao tự nhiên mày lại có hứng vậy?”

“Mày thấy Phong Nhã thế nào?”

“Thế nào là sao? Sao tự nhiên lại hỏi vậy?”

“Không giấu gì mày, tao muốn theo đuổi Phong Nhã, mày thấy cô ấy có dễ thương không? Không hiểu sao cứ nhắm mắt vào là hình ảnh của cô ấy cứ hiện lên ở trong tâm trí, mà mỗi khi vô tình chạm vào cô ấy tao cứ có cảm giác tê tê, mày thấy đó có phải tiếng sét ái tình không?”

“Nhắm nhí, tao không có thời gian buôn chuyện với mày, chiều tao cũng không có việc gì, thích thì sang rủ tao?” Nói xong Hạo Minh cúp điện thoại luôn, nếu mà còn nghe Nam Vũ nói thì có cả buổi cũng chẳng hết chuyện.

Nam Vũ tức giận khi Hạo Minh cắt ngang điện thoại giữa chừng, anh gào vào điện thoại mặc dù Hạo Minh không thể nghe thấy, “Hừ! Đừng tưởng tao không biết ánh mắt của mày khi nhìn Bạch Nguyệt nhé, muốn đi quá lại còn giả bộ!”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

khi ăn xong, Diệp Thảo không thèm để ý tới Nhật Thiên, cô liền đi xem ti vi.

Nhật Thiên không thể nhìn được khi Diệp Thảo coi ảnh như không khí từ sáng đến giờ, “Diệp Thảo, anh phải làm gì thì em mới không còn giận nữa, mà kết quả học kì này có phải là lỗi tại anh đâu, mà em giận anh.”

“...”

“Được rồi! Chỉ cần em nói thì việc gì anh cũng làm”

Diệp Thảo đang xem ti vi, quay đầu nhìn Nhật Thiên, “Có thật là bảo gì cậu cũng làm? Bảo gì cậu cũng nghe theo?”

Nhật Thiên gật đầu, “Đúng, nhưng có một số việc thì không thể.”

“Được. Vậy thì đổi lại cách xưng hô của cậu đi, dù sao chúng ta cũng cùng một lớp mà.”

“Cái này thì không được, anh lớn hơn em một tuổi mà, hơn nữa ở cùng lớp xưng anh thì cũng đâu có vấn đề gì!”

Sinh trước có vài tháng mà lên mặt, điều này Diệp Thảo không thèm chấp vì cô đã nghĩ ra được một kế hoạch thú vị hơn.

“Vậy thì cậu hãy làm mọi việc trong nhà đi, còn những người giúp việc thì cho họ nghỉ ngơi vài ngày. Thấy sao? Có làm được không?”

Diệp Thảo đang tưởng tượng đến hình dáng Nhật Thiên cầm chổi lau nhà, nấu cơm, giặt quần áo,... Nghĩ tới thôi mà đã thấy vui rồi.

Nhật Thiên có vẻ do dự, không thấy anh lên tiếng, Diệp Thảo tỏ ra vẻ mặt không vui, “Thế mà miệng nói là bảo gì cũng làm, đúng là chỉ được cái miệng, không làm cũng chẳng sao, cứ như cũ là được.”

“Được... được, anh sẽ làm” Nhật Thiên nắm chặt tay, cố gắng mở miệng nói lời đồng ý.

Diệp Thảo nở nụ cười hình bán nguyệt, “Vậy thì cậu mau đi thực hiện đi, đứng đây làm gì, có rất nhiều việc nhà đó.” Cô đứng dậy làm động tác khích lệ Nhật Thiên sau đó lấy đồ ăn vặt mang ra phòng khách vừa ăn vừa xem ti vi.

Nhật Thiên mặt méo mó nhìn Diệp Thảo, đi từng bước từng bước vào phòng dụng cụ để lấy đồ ra dọn dẹp nhà.

Là cậu ấm trong một gia đình giàu có, một người từ nhỏ tới lớn chưa từng phải động chân động tay vào bất cứ việc gì trong nhà, sống một cuộc sống trong nhung lụa. Thế mà Nhật Thiên hôm nay phải cầm chổi lau nhà không khác gì một thằng ô sin. Hỏi sao mà không bày ra cái bộ dạng đó cho được. Mà chuyện này mà đồn ra ngoài thì sẽ làm trò cười cho bạn dân thiên hạ mất.

Một người giúp việc nhìn thấy hành động kì lạ của Nhật Thiên thì hoảng hốt chạy vội tới chỗ của anh, vội vàng cầm cây chổi từ tay Nhật Thiên nói.

“Cậu chủ, đây là công việc mà chúng tôi phải làm, cậu cứ đi làm việc của mình đi.”

Diệp Thảo thấy vậy liền đứng bật dậy đi tới chỗ của người giúp việc, lấy cái chổi từ tay di Mai đưa cho Nhật Thiên, “Di Mai à, việc này Nhật Thiên có

thể làm được mà.” Cô cười tươi quay sang Nhật Thiên, “Tôi nói vậy có đúng không?” Về mặt thì như kiểu đang ép người ta vậy, Nhật Thiên dám nói không sao?

Nhật Thiên nuốt nước bọt, “Đúng vậy, việc này cháu làm được.”

“Di Mai này, cháu thấy mọi người cũng làm việc ở đây lâu rồi mà chưa có lần về thăm gia đình, hay là mấy ngày này mọi người về thăm gia đình một chuyến đi. Cháu quyết định cho mọi người nghỉ phép một tuần, di Mai thông báo cho mọi người hộ cháu luôn nhé.?”

Di Mai có vẻ do dự, “Nhưng mà...”

“Di không phải lo đâu, công việc ở nhà chúng cháu có thể làm được mà.”

Di Mai gật đầu đồng ý, rồi đi thông báo cho tất cả mọi người trong căn biệt thự.

Mọi người khi ra về, ai ai cũng đều không quên cảm ơn Diệp Thảo, họ rất cảm động khi gặp được một người chủ tốt như Diệp Thảo.

Cả căn biệt thự lớn, hiện giờ chỉ còn lại hai người, Diệp Thảo đang ngồi nhả xem ti vi, còn Nhật Thiên thì hì hục lau nhà.

Tiếng chuông đột ngột vang lên, Diệp Thảo lười nhác nhìn Nhật Thiên chớp chớp mi mắt.

Thấy hành động của Diệp Thảo, Nhật Thiên hậm hực lắm nhưng không thể không không nghe theo lời cô được, anh đành phải miễn cưỡng đi ra mở cổng.

Khi cánh cổng mở ra, Nhật Thiên nhíu mày khi nhìn top 4 người cùng đứng trước cổng nhà mình, miệng thì cười toe toét, Nhật Thiên có vẻ khó chịu, “Sao mọi người lại tới đây?”

Nam Vũ nở nụ cười cợt nhả như mọi ngày, “Sao? Hỏi dở thế? Tụi này đến chơi không được à? Hay là mày có chuyện gì không muốn cho tụi này biết nên không hoan nghênh? Nhưng mà dù sao cũng tới đây rồi, không hoan nghênh tụi này cũng cứ vào.”

Nam Vũ đẩy Nhật Thiên sang một bên, tay rút túi quần rồi đi thẳng vào nhà. Phong Nhã, Bạch Nguyệt và Hạo Minh bước theo sau. Nhật Thiên thì mặt nhăn nhó đóng cổng lại rồi đi vào nhà.

Nam Vũ bước vào nhà, trước mặt anh là chiếc chổi lau nhà ngáng chân, “Những người giúp việc nhà cậu làm việc kiểu gì thế? Chổi lau nhà mà để giữa đường đi.” Cậu lấy một chân đá chiếc chổi sang một bên rồi đi đến sofa ngồi.

T/G: Nam Vũ cũng tự nhiên ghê.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Diệp Thảo không có bất kì phản ứng nào, cô vẫn ngồi xem ti vi và ăn bím bím. Nam Vũ thấy vậy thì nhưong mày nhìn Diệp Thảo, “Diệp Thảo này, khách tới nhà mà không lấy nước ra mời sao?”

Diệp Thảo nhìn Nam Vũ cười như không cười, “Muốn uống nước thì cậu tự đi mà lấy, ở trong bếp đó, cậu muốn uống nước gì thì uống.”

“Có ai như cậu không? Khác tới nhà mà bắt người ta tự đi lấy nước...” Nam Vũ định nói thêm vài câu nữa nhưng cậu lại nhìn thấy Nhật Thiên xách xô nước và cây chổi lau nhà đi cất, rồi cậu lại nhìn thấy Diệp Thảo với đồng hồ ăn trên bàn.

Không chỉ có Nam Vũ kinh ngạc mà Hạo Minh, Phong Nhã và Bạch Nguyệt đều tròn hai mắt nhìn hai người họ.

Cất xong mọi thứ, Nhật Thiên đi ra phòng khách ngồi.

Nam Vũ nhìn Nhật Thiên với vẻ khó tin, “Sao cậu lại phải làm việc này? Người giúp việc nhà cậu hết đâu rồi? Từ lúc đi vào đây mình chẳng thấy có người giúp việc nào cả.”

Nhật Thiên hậm hực nhìn Diệp Thảo, “Họ nghỉ hết rồi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tự nhiên Bạch Nguyệt nhớ ra điều gì đó, quay sang nói với Diệp Thảo, “Tối nay chúng ta ở đây ăn cơm tối đi, Diệp Thảo sẽ là người nấu ăn!”

Nghe con bạn nói thế, Diệp Thảo tắt ti vi đi, nhìn thẳng vào Bạch Nguyệt, “Tại sao lại là tao nấu, bốn tiểu thư sinh ra không phải là để nấu bữa tối cho

người khác đâu nhé!”

“Diệp Thảo à, tao còn nhớ có một lần mày nói là sẽ nấu cho tao và Phong Nhã ăn nhé! Đừng có mà nuốt lời.”

“Ồ! Đúng là nhớ dai thật, nhưng mà hôm nay có rất nhiều người.”

“Diệp Thảo à, hôm nay cũng chỉ có thêm ba người thôi mà.”

“Không, hiện tại mình không muốn động tay động chân vào bất cứ việc gì cả. Ở đây ăn tối cũng được, nhưng nếu muốn ăn thì để cho ba người đàn ông nấu, chỉ em phụ nữ chúng ta chỉ cần hưởng thụ là được rồi.”

Phong Nhã lần lượt nhìn Nhật Thiên, Nam Vũ rồi nhìn Hạo Minh lắc đầu, “E là không có khả năng đâu, nhìn là biết họ có bao giờ động tay động chân vào việc nhà chứ!”

Bạch Nguyệt liền đưa ra ý kiến của mình, “Hay là thế này đi, họ không biết nấu thì có thể lên mạng tra công thức, thử xem ai trong ba người nấu ăn ngon nhất, mọi người thấy có được không?”

“Ý tưởng hay đó, ba người thấy có được không?” Diệp Thảo hưng phấn, hỏi ba chàng trai.

Nhật Thiên, “...”

Hạo Minh, “...”

Nam Vũ, “...”

“Không trả lời tức là đồng ý!” Diệp Thảo chạy tới kéo ba chàng trai đứng dậy, “Thời gian bắt đầu, các cậu mau đi mua nguyên liệu đi.”

“Dừng, mình có một ý kiến nhỏ.” Nam Vũ nói, lúc này tất cả ánh mắt đều nhìn vào Nam Vũ. Cậu tươi cười nói tiếp, “Ý kiến của mình thế này, để thêm phần kịch tính cho cuộc thi, chúng ta hãy chia theo đội đi. Nhật Thiên và Diệp Thảo vào một đội, Hạo Minh và Bạch Nguyệt, còn mình cùng với Phong Nhã, mọi người thấy sao? Càng đông càng vui mà.”

Nhật Thiên trả lời luôn không cần phải suy nghĩ, “Tôi đồng ý!”

Hạo Minh, “...”

“Không được.”

“Không được.”

Phong Nhã và Bạch Nguyệt đồng thanh nói.

Nam Vũ thấy vậy liền hỏi, “Tại sao lại không được?”

Phong Nhã nhìn Diệp Thảo sau đó nhìn Nam Vũ, “Chắc cậu không biết đâu, Diệp Thảo nấu ăn rất giỏi, nếu em ấy ở đội Nhật Thiên thì chắc chắn đội Nhật Thiên sẽ thắng.”

Nam Vũ suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng, “Thế này đi, việc nấu ăn thì bọn mình làm, con gái các cậu chỉ cần phụ bếp là được rồi. Mọi người thấy sao?”

Tất cả đều không có ý kiến gì. Bọn họ liền đi tới siêu thị mua nguyên liệu.

Suốt chặng đường, Bạch Nguyệt, Phong Nhã, Diệp Thảo lấy điện thoại ra chụp hình và quay video để làm kỉ niệm.

Hiếm khi thấy một lúc ba hotboy của trường và là những quý tử nhà tỷ phú phải đi siêu thị mua đồ thế này, cái này mà đăng lên được đăng lên diễn đàn trường hay là một trang mạng bất kì nào đó thì hot phải biết.

Sáu người mua xong trở về nhà, những nguyên liệu cần mua đã được đặt vào trong bếp. Diệp Thảo lấy tạp dề mới mua từ trong túi ra đưa cho mỗi người một cái, những cái này là cô đặc biệt tự tay chọn cho từng người một.

Mặt ba chàng trai méo mó khi nhìn thấy chiếc tạp dề trong tay của mình. Cái tạp dề của Nam Vũ có hình bông hoa to đùng, màu sắc thì lòe loẹt. Còn Hạo Minh thì có vẻ là đỡ hơn, chiếc tạp dề đó có nhiều hình trái tim màu hồng. Có lẽ cái của Hàn Thiên là thảm bại nhất, có hình hello kitty đan xen với những trái bóng đủ loại màu sắc sặc sỡ.

Nhật Thiên giơ chiếc tạp dề lên mà đen hết cả mặt mày, hỏi Diệp Thảo, “Không có cái nào khác sao?”

Diệp Thảo cười thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt lại không có cảm xúc gì, “Không có, chỉ còn cái này thôi.”

“Vậy thì anh không đeo đâu.” Nhật Thiên quăng chiếc tạp dề sang một bên.

Diệp Thảo cầm chiếc mà Nhật Thiên vừa vứt, không để cho anh cự tuyệt, cô liền đeo vào cho Nhật Thiên, “Cũng chỉ là trò chơi thôi mà, đeo vào cũng có mất miếng thịt nào của cậu đâu, không đeo cái này thì áo của cậu bị dính bẩn đó.”

Nhật Thiên im lặng, hiện giờ anh rất vui mừng vì đây là lần đầu tiên anh thấy Diệp Thảo lại đối xử tốt với anh như vậy, đến khi Diệp Thảo đã đeo tạp dề xong, tâm trí của Nhật Thiên vẫn đang trên mây.

Đeo xong cho Nhật Thiên, Diệp Thảo chạy lên phòng lấy máy ảnh, chụp vài tấm làm kỉ niệm.

Nam Vũ nhìn Nhật Thiên thất thần thì cười cười, ghé sát vào tai Nhật Thiên, “Ê, Thiên, tình mộng đi, biểu cảm của mày có hơi thái quá rồi đó.”

Nhật Thiên lườm Nam Vũ, lấy chân đá cho thẳng bạn một cái, “Không phải việc của mày, đồ lảm chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trong phòng bếp rộn vang tiếng cười, Diệp Thảo mở chế độ quay để ghi lại khoảnh khắc hiếm có này.

Diệp Thảo không được phép động tay động chân vào việc nấu nướng, chỉ có thể động chạm vào mấy thứ rau củ trên bàn. Thịnh thoảng cắt này cắt nọ.

“Á” Diệp Thảo đang cắt củ cà rốt không may cắt trúng tay. Tuy củ cà rốt ăn rất ngon nhưng thường bị đứt tay, không thì làm vỡ cái này, hỏng cái kia,...

Nhật Thiên quay lại nhìn Diệp Thảo, “Sao lại bất cẩn thế? Có như vậy thôi mà cũng làm mình bị đứt tay.” Anh cầm lấy tay Diệp Thảo, rửa tay cô bằng nước lạnh, sau đó chạy lên phòng lấy xuống một hộp y tế rồi băng bó vết thương cho Diệp Thảo.

Tất cả mọi người kinh ngạc khi thấy hành động của Nhật Thiên nhất là Nam Vũ và Hạo Minh. Họ chưa từng thấy Nhật Thiên có biểu cảm này với bất kì ai.

Băng bó vết thương xong, Nhật Thiên nhìn Diệp Thảo nói với giọng nhẹ nhàng nhưng cũng có phần cảnh cáo, “Em ngồi yên ở đây, không được động vào thứ gì cả, có biết chưa?”

Diệp Thảo lườm Nhật Thiên, “Biết rồi.”

Nhật Thiên thấy biểu cảm của Diệp Thảo như vậy thì có vẻ buồn buồn, không nói tiếng nào nữa, chăm chú vào làm món ăn của mình.

Thấy Nhật Thiên không nhìn mình nữa, Diệp Thảo nhìn mảnh vải trắng cuốn trên tay của mình cười gượng. Trong lòng luôn thầm nhủ, có lẽ Nhật Thiên chỉ là đang thương hại mình mà thôi, Diệp Thảo à, mày đừng có mơ tưởng hão huyền.

Cuối cùng, các món ăn cũng được bày sẵn trên bàn, món nào cũng được trang trí rất đẹp, nhưng nhìn đẹp nhất có lẽ là của Hàn Thiên.

Ba cô gái từ từ thưởng thức các món ăn trên bàn.

Đầu tiên là món của Nam Vũ, Diệp Thảo nếm thử đầu tiên, cô cảm thấy rất ngon, rất vừa miệng. Bạch Nguyệt à Phong Nhã cũng cảm thấy vậy.

Anh chàng này có vẻ ngoài trông như một playboy nhưng nấu ăn rất được.

Tiếp theo là món của Hạo Minh, cách trang trí cũng rất đẹp nhưng vị lại hơi nhạt, nhưng nói chung là vẫn có thể ăn được.

Nhìn những món của Nhật Thiên làm là muốn ăn liền rồi, món ăn rất cuốn hút, cách trang trí là hạng nhất trong ba người.

“Nhật Thiên đúng là chồng chưa cưới của Diệp Thảo có khác, hai người đúng là rất hợp nhau, nhưng Diệp Thảo vẫn thua Nhật Thiên về cách trang trí rồi.” Phong Nhã cười cười trêu đùa Diệp Thảo.

“Chị Nhã, chị nói hươu nói vượn gì vậy?” Diệp Thảo tức tối, gấp miếng thịt to bỏ vào miệng, như ngay lập tức mặt mày cau lại, phản ứng tiếp theo là chạy nhanh vào phòng vệ sinh nôn ra bằng sạch thức ăn trong miệng.

Phong Nhã và Bạch Nguyệt liếc nhìn nhau, rồi nhìn đĩa thức ăn trang trí rất đẹp trên bàn, hai người đều cùng gấp một ít nếm thử.

“Phụt!...” Phong Nhã lấy vội cốc nước trên bàn uống sạch.

“Nhật Thiên, cậu cho bao nhiêu muối vào thức ăn vậy?” Bạch Nguyệt nhăn nhó mặt mày.

Diệp Thảo từ phòng vệ sinh đi ra, lờm lờm Nhật Thiên, “Cậu cho tán muối vào đồ ăn à? Hay là vị giác cậu có vấn đề? Có biết là trên đời này có bao nhiêu người không có cái để ăn không hả? Không biết nấu thì nói mẹ luôn đi lại còn này nọ...”

Nhật Thiên, “...”

Hạo Minh, “...”

Nam Vũ, “...”

Bạch Nguyệt, “...”

Phong Nhã, “...”

Tất cả mọi người đều im re khi Diệp Thảo khi Diệp Thảo đang mắng Nhật Thiên té tát. Diệp Thảo thấy mình có biểu hiện hơi quá, cô hừ một tiếng rồi thản nhiên ngồi xuống bàn ăn, “mọi người ăn đi, cũng may là có Nam Vũ là biết nấu ăn.”

Tất cả mọi người đang ăn thì tiếng chuông cửa vang lên.

Lục Sơn và Ánh Linh đang đứng trước cổng nhà Nhật Thiên. Khi Ánh Linh bị Diệp Thảo làm cho hiểu lầm, Lục Sơn giải thích với cô đến nỗi khô cả họng mà Ánh Linh vẫn còn ngờ vực. Cạn lời, Lục Sơn quyết định đưa cô đến chỗ em gái.

Đứng một lúc mà chẳng thấy có ai ra mở cửa, mất kiên nhẫn, Lục Sơn bấm chuông thêm vài lần nữa.

Khi nghe thấy tiếng chuông mọi người nhìn nhau, ánh mắt Diệp Thảo nhìn Nhật Thiên, nở nụ cười rạng rỡ nhất có thể.

Nhật Thiên không nói lời nào, anh đi ra mở cửa, “Tôi không có bị điếc, bấm chuông gì mà lắm thế.”

Cổng được mở ra, Nhật Thiên thấy bất ngờ khi thấy Lục Sơn và cô gái ở rạp chiếu phim đứng trước cửa nhà mình, không biết họ tới đây làm gì nhưng vẫn mời họ vào theo phép lịch sự.

Đi vào nhà, Lục Sơn không thấy bóng dáng em gái mình đâu liền hỏi, “Diệp Thảo đâu?”

“Cô ấy đang ăn tối trong phòng ăn.” Nhật Thiên chỉ tay vào hướng phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Diệp Thảo đang ăn thì nhìn thấy anh trai cùng với cô gái gặp được ở trong rạp chiếu phim ở phòng ăn, cô mỉm cười thật tươi, “Anh trai, con gió nào cuốn anh tới đây vậy?”

Lục Sơn miệng thì cười nhưng ánh mắt thì lại không cười chút nào nhìn đứa em gái yêu nghiệt này, “Không phải vì em sao? Khiến anh phải lặn lội đường xa tới đây!” Sau đó Lục Sơn quay sang Ánh Linh với vẻ mặt hoàn toàn khác, đối với Ánh Linh là một sự dịu dàng hơn ai hết. Anh nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ra cho Ánh Linh rồi cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Lúc tới đây anh vẫn chưa ăn gì, mọi người đang ăn bữa tối, anh có thể ăn chung không?”

“Em nói không thì anh sẽ không ăn?”

Lục Sơn nhún vai, “Sẽ không!”

Tất cả mọi người đều không có ý kiến gì, Diệp Thảo cũng chẳng thèm chấp, cô cười vô (số) tội, gắp một miếng sườn vào bát của Lục Sơn, “Ca, hình như là anh em mình có thần giao cách cảm thì phải, tối nay em lại đặc biệt làm món sườn, anh mau thử đi!”

Lục Sơn cau mày, anh rất ngạc nhiên khi hôm nay đứa em gái mình lại có vẻ nhiệt tình khác thường. Mọi lần, toàn là anh gắp thức ăn cho cô vậy mà hôm nay cô lại gắp thức ăn cho anh, chẳng lẽ lâu ngày không gặp tính tình thay đổi? “Sao em lại tốt vậy?”

“Ha...ha...em lúc nà mà chẳng tốt, anh mau ăn đi.” Diệp Thảo chớp chớp mi mắt nhìn anh trai.

Miếng sườn vừa vào miệng, Lục Sơn liền lấy vôi giấy ăn trên bàn. Mặt mày xanh mét, quát lớn, “Em đang giờ trò gì vậy? Thứ này mà ăn được sao?”

“Anh trai bớt giận, bạn gái anh đang ở đây này.”

“Em, được, coi như hôm nay em gặp may.” Lục Sơn nghiêng răng nghiêng lợi, con tức cổ kìm nén vào trong bụng, nếu không vì có Ánh Linh ở đây thì anh

đã chạy đến xé xác đứa em gái tình quái này thành trăm mảnh rồi.

Diệp Thảo cười mẫn nguyện, không thêm đề ý tới Lục Sơn nữa mà quay sang Ánh Linh, “Lần trước em gặp chị không biết chị là người bạn gái mà anh em thích nên có diễn hơn lỗ một chút, mong chị thông cảm.”

Ánh Linh khẽ lắc đầu, cười nhẹ nhàng, “Không sao đâu.”

Thật là không sao? Lục Sơn nghe vậy mà muốn đâm đầu vào tường.

“Từ giờ em sẽ gọi chị là chị dâu nhé, em thấy anh trai em rất yêu chị, chắc là không lâu nữa sẽ rước chị về đó, phải tập làm quen trước mới được.”

Lục Sơn gấp thức ăn cho Ánh Linh, nghe thấy lời em gái mình nói thì liền lên tiếng, “Anh thấy ý này hay đó, từ giờ em phải gọi như vậy cho anh.”

“Xi! Anh trai, em hỏi chị ấy chứ có phải anh đâu.” Diệp Thảo nói vậy thôi chứ vẫn định gọi Ánh Linh là chị dâu, “Vậy em sẽ gọi chị là chị dâu.”

Diệp Thảo khẽ liếc mắt qua anh trai, “Em nói chị nghe này, chị phải canh chừng anh phải cẩn thận vào, mặt mũi trông thế kia chỉ khiến xung quanh ong bướm bâu đầy. Nhưng mà nhìn cái mặt anh em thế kia chắc chẳng dám làm chuyện có lỗi với chị đâu, nhưng mà không thể không dè chừng mấy con ong bướm kia. Có người anh trai như anh em chỉ tội cho thân làm em gái như em, đi đâu cũng bị làm tia đỡ đạn. Haizz, chị thấy có đứa em gái nào mà khổ như em không?”

“E...hèm! Chẳng phải em cũng vậy sao?”

Lục Sơn cảm thấy mình có chút oan, không phải là anh đã làm tròn trách nhiệm già bạn trai của Diệp Thảo sao?

Nghe Lục Sơn nói vậy, Diệp Thảo lườm anh, “Em nhờ anh làm bạn trai duy nhất một lần, còn anh thì sao hết lần này tới lần khác đòi hỏi, được đăng chân lên đăng đầu, được nước lán tới,... nói chung là lần nào anh nói ‘chỉ lần này thôi’ vậy mà anh có giữ lời hứa đâu.” Cô quay sang Ánh Linh với vẻ mặt vô cùng đáng thương, “Chị phải đứng vào phía em, chị thấy em có bất công không, em nhờ anh đóng giả bạn trai đúng một buổi tối mà em phải làm công cụ lao động cho anh ấy, đi đi lại lại làm phục vụ suốt cả buổi trời, mệt đứt cả hơi, đúng là em đáng thương mà.”

Công cụ lao động? Hình như Diệp Thảo nói cũng hơi quá thì phải. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, rõ ràng là cô có ý năn nỉ anh, vậy mà giờ lại thành anh lợi dụng thời cơ. Điều này anh có nhảy xuống biển cũng không rửa sạch được nỗi oan này a!!!

Lục Sơn há miệng tròn mắt nhìn đứa em gái phóng đại sự việc tới tận trời xanh khiến anh không thể nói được lời nào. Trời ạ, tại sao anh lại có đứa em gái như Diệp Thảo chứ.

Tất cả mọi người nhìn sự việc diễn ra, họ đều hiểu vì sao Diệp Thảo hôm đó lại làm nhân viên phục vụ trong nhà hàng Lục Sơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Trong phòng ăn chỉ có cái miệng của Diệp Thảo là đang hoạt động, cứ thao thao bất tuyệt, có lẽ là không có ý định dừng lại. Trong khi đó, người anh trai ngồi trước mặt cô đây lại không ngừng bắt an về cái miệng của đứa em gái này. Lục Sơn sợ Diệp Thảo không cẩn thận sẽ nói ra những điều bất lợi đối với anh trước mặt Ánh Linh. Vì vậy, anh không thể để em gái mình nói nhiều nữa, chen ngang lời của Diệp Thảo, “Diệp Thảo, em không thấy đói sao? Em không đói nhưng chị dâu em thì thấy đói rồi.”

Khuôn mặt của Ánh Linh bỗng nhiên đỏ ửng lên, cô huych nhẹ tay Lục Sơn, “Ai là vợ anh hả?”

Lục Sơn chống tay lên cằm, quay sang Ánh Linh với bộ dạng như một đứa trẻ, “Hình như anh đâu có nói em là vợ của anh đâu, là em tự miệng nói chứ!”

Bộ mặt này của Lục Sơn, Diệp Thảo bỗng nhiên cảm thấy cánh tay mình đang nổi lên da gà, “Cắt! Anh trai, làm phiền anh từ giờ mà muốn nói lời thân mật với chị Ánh Linh thì hãy tìm một nơi nào riêng tư chút, anh phải biết, trong này đang có 6 người nữa đó.”

Phong Nhã nhìn Lục Sơn có vẻ muốn nói nhưng lại thôi. Lục Sơn thấy vậy liền lên tiếng, “Chị Nhã, chị có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Phong Nhã có vẻ ngập ngừng nhưng vẫn quyết định nói, “Chị nghe bố mẹ nói, em đã thu mua lại công ty thời trang Duy Khánh đúng không?”

“Đúng!” Lục Sơn gật đầu khẳng định.

Diệp Thảo nghe vậy, trở mắt nhìn anh trai, “Anh, thật không thể tin được là anh lại muốn kinh doanh thời trang. Bố mẹ đã bao nhiêu lần muốn anh tiếp quản tập đoàn mà anh không chịu, bây giờ lại bước chân vào thời trang, không biết nguyên nhân là gì mà khiến anh thay đổi như vậy?” Diệp Thảo liếc sang Ánh Linh, “Có phải là do chị Ánh Linh không?”

Lục Sơn cười nhẹ, không nói tiếng nào. Có một số chuyện, Diệp Thảo không biết sẽ tốt hơn.

“Công ty thời trang Duy Khánh, nghe tên có vẻ quen quen.” Diệp Thảo tay gõ vào đầu nghĩ ngợi

Bạch Nguyễn kinh ngạc nhìn Diệp Thảo, “Không phải chứ, công ty đó là nhà của con nhỏ Ngọc Hương đó.”

Diệp Thảo gật gật đầu, “À, nhớ ra rồi, thảo nào mà thấy tên quen thế.” Ánh mắt của Diệp Thảo đột nhiên sáng như ánh mặt trời, nhìn vào anh trai, “Anh, công ty đó hiện giờ là của anh đúng không?”

“Ừ! Hiện giờ nó là của anh, có vấn đề gì sao?” Lục Sơn vừa nói vừa tao nhã gấp đồ ăn vào bát của mình.

Diệp Thảo hưng phấn, “Vậy cái thẻ mà anh cho em ấy, nó có tác dụng khi ở đó không?”

“Có.”

Lục Sơn thờ dãi nhìn đứa em gái cứ thấy tiền là sáng cả mắt. Không biết cái tính này của Diệp Thảo được di truyền từ ai nữa.

“Vậy thì tốt quá, em sẽ thường xuyên ủng hộ anh.” Diệp Thảo vui vẻ ăn cơm nhưng thức ăn chưa tới miệng thì lại lên tiếng, “Này mọi người, cảm thấy lạ không, công ty đó nghe nói là làm ăn rất tốt, nhưng chỉ trong chưa đầy một tháng đã phá sản rồi. Trong chuyện này chắc chắn là có vấn đề.” Diệp Thảo quay sang kéo tay anh trai để anh trai nhìn vào mình, “Anh cũng cần phải cẩn thận đó, người xưa đã có câu: Thương trường như chiến trường, quả là không sai, đây rầy những cạm bẫy.” Tâm trí của Diệp Thảo lúc này như đang ở trên mây, vừa nói vừa gật đầu như rút ra một chân lý.

Lục Sơn lắc lắc đầu cười, nhéo nhẹ một bên má Diệp Thảo kéo qua kéo lại, “Đứa em ngốc của anh, có một số chuyện em không hiểu được đâu. Em chỉ cần biết, những chuyện anh làm là cũng chỉ muốn tốt cho em, không để em phải chịu áp lực.”

Diệp Thảo kéo tay anh trai ra, xoa xoa má, “Anh, em lớn rồi có phải là trẻ con nữa đâu.” Cô cau mày khi nhớ ra một điều trong câu nói của Lục Sơn, “Mà anh nói gì mà chỉ là vì em? Công ty Duy Khánh?”

Tất cả mọi người đều nhìn vào Lục Sơn, trừ Lục Sơn vẫn ung dung ngồi ăn như thường.

Lục Sơn không ngờ đứa em gái này lại nhạy cảm như vậy. Lúc cần cô đoán thì cô đoán mãi không ra, lúc không cần thì lại thông minh đột xuất. Lục Sơn vội lắc đầu, “Không...không như em nghĩ đâu.”

Diệp Thảo không tin, vẫn cố hỏi, “Vậy sao tự nhiên anh lại mua công ty đó? Có lần em nghe anh dù sống chết cũng không muốn có chút liên quan đến thời trang mà?”

“Vi cổ phiếu công ty đó xuống dốc không phanh hơn nữa anh biết em cũng rất thích thời trang nên anh thu mua công ty đó.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Ừ!” Lục Sơn gật đầu.

Nhật Thiên lúc này mới nhìn Lục Sơn với vẻ mặt đầy khó hiểu, tại sao lại không cho Diệp Thảo biết sự thật chứ? Nếu cô biết được thì có sao đâu!

Diệp Thảo vẫn không muốn buông tha, “Anh đang nói dối phải không?”

“Làm gì có, em mau ăn cơm đi, em không thấy đói sao?”

Nghe anh trai nói, Diệp Thảo cảm thấy đói nên yên lặng ngồi ăn cơm, không hỏi thêm gì nữa.

Ăn xong, tất cả mọi người ra phòng khách, trong phòng tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ.

“Diệp Thảo này, từ giờ em không cần phải đóng giả làm bạn gái của anh nữa đâu, nên bữa tiệc cuối năm em cũng không cần phải tham dự cùng anh, bây giờ anh đã có người đi cùng rồi. Từ giờ không cần đến em nữa.” Lục Sơn rất là vui vẻ vì cuối cùng anh cũng thoát được cảnh khổ.

“Anh đúng là qua cầu rút ván, có chị Ánh Linh rồi vứt em sang một bên. Được rồi, từ giờ trở đi anh đừng có mà nhờ vả em điều gì nữa, có dụ em bao nhiêu tiền em cũng không đồng ý đâu.” Diệp Thảo có vẻ đã giận, không thêm đề ý tới anh tai nữa.

Lục Sơn vẫn cười, muốn chọc tức Diệp Thảo, “Em yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Anh...đáng chết...” Diệp Thảo lấy chiếc gối ở sofa đánh Lục Sơn, “Đánh chết anh...”

Lục Sơn phản ứng nhanh, đứng bật dậy, “Em gái, tha mạng... anh biết lỗi rồi...”

Hai anh em người đuổi người chạy quanh phòng khách khiến cho căn phòng trở nên náo nhiệt hơn. Mọi người trong phòng đều cười khi thấy hai anh em họ tính tình trẻ con, nhưng Nhật Thiên lại không vậy, vẻ mặt đen xám.

Chương 22

Buổi sáng ngày hôm sau.

Diệp Thảo bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, cô ngồi một lúc ở trên giường để trấn tĩnh lại. Bình tĩnh hơn một chút, cô xuống giường rồi đi vào phòng tắm, ngâm mình trong nước ấm để tinh thần được thoải mái hơn.

Trong khi đó, tại phòng bếp tầng một, Nhật Thiên đang tỉ mỉ đọc hướng dẫn sử dụng mì ăn liền và làm theo các bước có ghi ở trên bao bì.

Cách pha mì ăn liền cũng rất đơn giản, chỉ cần cho mì và gia vị vào tô, sau đó đổ khoảng 300ml nước sôi, đậy nắp vào, đợi trong 2-3 phút rồi mở nắp ra, trộn đều lên là có thể ăn được ngay.

Nhật Thiên làm thử một gói trước, khi nếm thử, anh rất tự hào vì mình lại có thể làm ra một thứ ngon như thế này. Đây cũng là thứ mà anh nấu ngon nhất từ trước tới nay.

Diệp Thảo chuẩn bị mọi thứ để đi tới trường, đeo ba lô xuống phòng ăn thì thấy Nhật Thiên đang ăn mì gói.

Nhật Thiên nhìn thấy Diệp Thảo thì vội vàng chạy tới kéo cô xuống ghế, Diệp Thảo không có phản ứng gì vì cô đã quá quen với hành động này của Nhật Thiên rồi.

Diệp Thảo chợt nhớ ra thông tin của Bạch Nguyệt nói cách đây vài tháng trước. theo thông tin của Bạch Nguyệt thì Nhật Thiên là người ít nói, lạnh lùng. Nhưng sau khi sống chung với anh, cô lại cảm thấy điều này không đúng chút nào, nhìn có vẻ rất đáng yêu.

Sao tự dưng lại nghĩ tới Nhật Thiên thế này. Lại còn cảm thấy anh ta đáng yêu nữa chứ. Cô lắc mạnh đầu, “Dừng.”

Nhật Thiên chuẩn bị cho nước sôi vào tô thì nghe thấy Diệp Thảo bảo dừng, anh không hiểu vì sao liền lên tiếng, “Sao vậy?”

Diệp Thảo ngẩn người, nhìn Nhật Thiên lắc lắc đầu, “Không có gì.” Sau đó nhìn vào tô mì của mình, cầm mì tôm lên rồi cắn một miếng, “Ý tôi là, ăn như thế này sẽ ngon hơn nhiều.”

“Ăn sòng cũng được sao? Không bị đau bụng à?”

Diệp Thảo gật đầu, “Ừ, không bị sao đâu.” Cô cầm mảnh mì đưa lên trước mặt của Nhật Thiên, “Ăn thử đi, ngon lắm.”

Nhật Thiên giơ tay nhận lấy, cắn thử một miếng, anh gật đầu, “Đúng là ngon thật.”

Hai người ngồi ăn và nói chuyện vui vẻ.

Diệp Thảo ăn xong, tự nhiên cô lại có hứng đạp xe tới trường mà ngoài trời lại mát mẻ, cô liền rủ Nhật Thiên đi cùng, “Nhật Thiên này, hôm nay chúng ta đạp xe tới trường đi.”

Nhật Thiên không nói gì chỉ cau mày lại.

Thấy biểu cảm trên khuôn mặt của Hàn Thiên, cô đeo ba lô lên vai, “Xi, không đi thì thôi.”

Diệp Thảo tới nhà để xe, cô lấy một chiếc xe đạp, không thèm để ý tới Nhật Thiên, đạp xe tới trường.

Một lúc sau, cô thấy Nhật Thiên vượt mình, anh còn quay lại nở nụ cười đầy thách thức. Không là người hiếu thắng, không thể để ai hơn mình được thế là cô cũng tăng tốc.

Một quả bóng từ vỉa hè lăn ra đường, đến lúc Diệp Thảo có phản ứng nhưng mà đã không kịp nữa rồi.

“Á...RẦM...”

Nụ cười trên môi Nhật Thiên biến mất, anh ngoảnh đầu lại thì thấy Diệp Thảo đang nằm trên mặt đất. Nhật Thiên quăng chiếc xe đạp sang một bên, chạy nhanh tới chỗ cô với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Sao em lại bất cẩn thế, lúc nào cũng để mình bị thương được.” Vừa trách Nhật Thiên vừa nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

“Á!” Chân của Diệp Thảo rất đau, không thể đứng lên được.

Nhật Thiên nhìn vết thương ở chân của Diệp Thảo, sau đó anh cúi thấp người xuống, quay lưng về phía cô, “Lên.”

Diệp Thảo ngẩn người, cô không ngờ Nhật Thiên lại hành động như vậy. Diệp Thảo còn đang suy nghĩ linh tinh thì nghe giọng nói của Nhật Thiên.

“Còn Không mau lên. Em nghĩ mình có thể tự đi được à?”

Diệp Thảo từ từ leo lên lưng của Nhật Thiên. Tầm lưng anh mang lại cho cô cảm giác ấm áp, cũng như sự an toàn. Đột nhiên, cô rất thích cảm giác này, trái tim cũng bắt đầu loạn nhịp không cách nào có thể không chế được.

Nhật Thiên cũng cảm nhận được trái tim của Diệp Thảo đập nhanh hơn bình thường, trong lòng anh cảm thấy vui vui, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Cũng may là chỗ Diệp Thảo bị ngã cách nhà không xa lắm, đi bộ khoảng mười năm phút là về tới nhà. Lúc này bác sĩ và y tá đã đứng đợi trước cổng nhà Nhật Thiên.

Băng bó mọi vết thương cho Diệp Thảo xong, vị bác sĩ cũng cáo từ còn cô y tá thì vẫn ở lại chăm sóc cho Diệp Thảo.

Chân của Diệp Thảo trật khớp nên đi lại hơi bất tiện, mà người giúp việc thì đã được cô cho nghỉ phép hết chỉ còn lại bác tài xế, nên đành phải để y tá lại chăm sóc cho cô.

Tại lớp 12A1, trường Angel.

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp, rồi thông báo một tin cho cả lớp, “Lớp chúng ta hình như rất có duyên với những bạn học chuyển trường về thì phải.” cô nhìn ra phía cửa, “Lệ Vi, em vào đây.”

Cô gái tên là Lệ Vi bước vào lớp, trên môi nở nụ cười điểm lệ khiến cho tất cả nam sinh ngất ngây, giọng nói nhẹ nhàng, trầm bổng, “Xin chào mọi người, mình tên là Dương Lệ Vi, học kì này mình sẽ học ở đây, có gì mình không hiểu mong các bạn giúp đỡ.”

Cô giáo nhìn xung quanh lớp, “Nhật Thiên và Diệp Thảo hôm nay nghỉ sao? Bạch Nguyệt, em có biết Diệp Thảo nghỉ vì lí do gì không?”

Bạch Nguyệt đứng dậy, “Dạ, em không biết, chắc là do cậu ấy bị ốm ạ.”

Bạch Nguyệt cũng không biết nhưng thông thường thì Diệp Thảo nghỉ học chỉ có một lí do thì đó là bị cảm, sức khỏe của Diệp Thảo cô biết rất rõ. Tuy vẻ bề ngoài trông cô rất mạnh khỏe nhưng lại rất hay bị ốm.

Cô giáo gật đầu quay sang Lệ Vi cười, “Em ngồi cùng Bích Như nhé.”

Lệ Vi tới chỗ ngồi của mình, quay sang bạn cùng bàn, “Chào cậu.” Cô giờ bàn tay trắng nõn của mình ra, “Mình tên là Lệ Vi.”

Bích Như bắt tay Lệ Vi theo cách lịch sự, “Mình là Bích Như, rất vui được làm quen với cậu.”

Hai người nhìn nhau cười rồi ai nấy đều lấy sách vở ra ôn bài.

Một lúc sau, Lệ Vi có vẻ tò mò, quay sang người bạn cùng bàn, “Bích Như, nghe cô giáo nói thì lớp chúng ta hôm nay có hai người nghỉ sao?”

Bích Như nghe vậy thì quay sang thì thầm, “Mình nói cho cậu biết, đúng ra phải có ba người cơ. Người thứ nhất là người ngồi chỗ cậu hiện giờ này, cô ta rất thích bắt nạt những người yếu thế hơn mình, nhưng chắc bây giờ cô ta chẳng dám đi học nữa đâu vì nhà cô ta bị phá sản rồi, không còn chỗ dựa nữa. Còn lớp trưởng nghỉ thì chắc là do cậu ấy bị ốm. Ngồi cạnh lớp trưởng là Nhật Thiên, cậu ấy vừa vào trường mà được bình chọn là nam thần bằng lãnh của trường chúng ta đây, còn nghỉ vì lí do gì thì mình không biết.”

“Có phải Nhật Thiên chuyển từ Mỹ về đây học không?” Lệ Vi nghi hoặc nhìn Bích Như.

“Đúng. Mà sao cậu lại biết vậy?”

“À... chỉ là trước đây có quen cậu ấy thôi.” Lệ Vi cười thầm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Chân của Diệp Thảo bị đau nên đi lại có chút bất tiện. Cô chán nản nằm trên giường nghe nhạc rồi ngủ lúc nào không hay. Ngày đông yên tĩnh, trong căn phòng nhỏ lại càng yên tĩnh hơn. Một bóng người lướt nhẹ đến bên chiếc giường mà Diệp Thảo đang nằm, anh đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc vương

trên đôi má mịn màng của cô sang một bên rồi đặt một nụ hôn ngọt ngào trên trán của cô, khẽ môi anh tạo một đường cong hoàn mỹ, "Dù có chuyện gì thì anh sẽ không để em rời khỏi anh đâu, vì anh cảm thấy mình không thể không có em." Nói xong, Nhật Thiên liền đi ra ngoài.

Khi Diệp Thảo tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Vừa bước ra khỏi cửa thì đã thấy Nhật Thiên, trên người anh khoác một chiếc áo tắm, trên tay đang cầm chiếc khăn bông trắng lau mái tóc ướt đầm.

"Em dậy lâu chưa? Để anh gọi người mang đồ ăn lên cho em nhé." Vừa nhìn thấy cô anh liền lên tiếng.

Diệp Thảo khẽ nuốt nước bọt, theo phản xạ lắc đầu, "Không... không... tôi có thể đi xuống ăn." Rồi cô cẩn thận bước qua Nhật Thiên, đi xuống nhà ăn.

Trên bàn ăn đã được dọn sẵn, ngồi trên bàn ăn, Diệp Thảo bắt đầu cầm đũa ăn cơm.

Một lúc sau, Nhật Thiên cũng xuất hiện trước phòng ăn. Lúc này anh đã thay chiếc áo choàng kia bằng chiếc áo phông ở nhà, tóc cũng không vuốt như thường ngày mà để thẳng, rũ xuống che khuất hai hàng lông mày.

Diệp Thảo ngơ ngác ngậm đầu đũa nhìn chằm chằm vào anh. Nhật Thiên nhìn lại mình một lượt thấy không có vấn đề gì, tay chạm vào mặt mình rồi lại nhìn vào Diệp Thảo, "Trên mặt anh dính gì sao?"

Thình thịch, thình thịch...

Diệp Thảo không biết có nên vui hay không vì cô đang sống chung nhà với một đại nam thần. Cô biết Nhật Thiên rất đẹp, nhưng dáng vẻ này của anh thì càng hút hồn hơn khiến trái tim cô đang nhảy múa tung bùng.

Nhật Thiên mỉm cười, giơ tay ra捏 một bên má của Diệp Thảo, giọng vô cùng lưu manh, "Có phải lúc này anh rất đẹp trai, muốn hôn anh đúng không?"

Đang trong giấc mộng nghìn tíc tắc, nghe được câu nói của Nhật Thiên khiến cô ra khỏi giấc mộng, trong lòng cũng bất ngờ cùng một chút thấp thỏm vô cớ. Cô tỏ ra như thường, gấp một miếng thịt to vào bát không quên nói, "Đồ hoang tưởng, tôi không bị điên."

Tuy nói một đằng nhưng trong thâm tâm lại nghĩ một nẻo: hình như mình bị điên rồi.

Nhật Thiên mỉm cười lắc đầu nhìn cô, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Ăn xong, Diệp Thảo nhìn vào đồng hồ, rồi nhìn vào người vẫn đang thong thả trên bàn ăn không khỏi nhíu mày, "Hôm nay anh không đi học sao?"

Nhật Thiên nhún vai, "Không. Hôm nay ở công ty có việc quan trọng nên phải tới đó. Tối nay anh sẽ không về ăn cơm."

"Ừm." Diệp Thảo trả lời cho có lệ rồi lặng lẽ quay người đi ra khỏi phòng ăn.

"Tối nay anh phải dự tiệc, em ở nhà một mình không sao chứ?"

"Không sao, anh cứ đi đi, tôi chỉ bị thương nhẹ ở chân, qua một ngày đã tốt hơn nhiều rồi, không có vấn đề gì." Cô không quay đầu lại, nói xong liền đi tiếp.

Nhật Thiên có hơi thất vọng, nếu như cô bảo anh ở nhà thì anh sẽ nhất định không tham gia bữa tiệc tối nay. Anh ăn cũng không còn ngon miệng nữa, buông đũa xuống và rời khỏi phòng ăn.

Trên phòng, Diệp Thảo lặng lẽ ngồi sát cửa sổ, nhìn mọi thứ xung quanh, rồi nhìn theo bóng chiếc xe ngày càng một xa rồi biến mất.

Cô cũng muốn nói câu 'Đừng đi' nhưng nghĩ lại vẫn không nên nói, vì nếu là những buổi tiệc bình thường thì chắc chắn Nhật Thiên sẽ không cần phải tham dự, chắc chắn nó rất quan trọng nên mới cần anh có mặt, nếu không đi thì có thể sẽ ảnh hưởng đến tương lai của anh sau này.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Diệp Thảo ở một mình trong căn phòng trống vắng, cảm giác cô đơn lại ủa về, cô quyết định đi ra ngoài, dù sao lâu rồi cô cũng không ra ngoài đi dạo rồi.

Đứng trước một trung tâm thương mại lớn, Diệp Thảo vui vẻ bước vào trong. Cô cũng giống như bao tiểu thư con nhà quyền quý khác, mỗi lúc nhàm chán thì đi uống trà hoặc là đi shopping.

Đi được một vòng mà vẫn không có món đồ nào lọt vào mắt xanh của Diệp Thảo. Mãi đến khi đi qua quầy trang phục nam, cô thấy một bộ âu phục nam rất đẹp. Cô tưởng tượng đến dáng vẻ của Nhật Thiên khi khoác nó, chắc là rất đẹp. Cô vươn tay cầm lấy nhưng lại có một bàn tay khác lấy nhanh hơn.

"Oa, thật đẹp, bộ này mà mặc lên người anh ấy chắc rất đẹp, hoàn mỹ không chút khuyết điểm "

Người nhân viên thấy vậy, miệng cười tươi như hoa, "Vị tiểu thư này thật có mắt nhìn, bộ vest này do một nhà thiết kế nổi tiếng của Anh thiết kế, khi mặc lên tạo cảm giác thoải mái không bị gò bó, hơn nữa bộ âu phục này còn có ý nghĩa là sự ấm áp...bla...bla..."

Cô gái cười vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy Diệp Thảo nhìn vào bộ vest trên tay mình thì ngưng cười, "Cô cũng muốn bộ này sao?" Sau đó cô quay sang người nhân viên, "Có cái khác nữa không?"

Người nhân viên nhìn Diệp Thảo khó xử, "Xin lỗi, chúng tôi chỉ có bộ này là mẫu duy nhất thôi."

Diệp Thảo không muốn làm người nhân viên khó xử, "Không sao, dù sao tôi cũng không muốn mua nó." Sau đó cô đi sang quầy hàng khác.

Sau khi mua cũng được kha khá đồ, trời cũng bắt đầu tối, Diệp Thảo đem đồ đi gửi phát nhanh về nhà rồi đi tới quầy ăn nhanh.

Trên đường đi về, ngồi ở trong xe, cô thường có thói quen nhìn ra thế giới náo nhiệt bên ngoài, người nói người tập lập. Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một dáng người quen thuộc bước vào một khách sạn.

"Bác tài, dừng xe." Cô lấy tiền đưa cho người tài xế rồi vội vàng đi xuống xe.

Cô đứng ở khúc quanh quan sát, chỉ thấy Ánh Linh che miệng chạy nhanh ra ngoài, cô chắc rằng chị ấy đang khóc.

Diệp Thảo càng tò mò cùng với nghi hoặc, cô từ từ đi tới trước phòng đó, chìa khóa vẫn cài ở ổ khóa, cô dễ dàng vào được bên trong.

Vừa bước vào trong phòng ngủ, đập vào mắt Diệp Thảo là chiếc giường sang trọng, cái mà khiến cô ngạc nhiên hơn là trên chiếc giường đó là chính anh trai cô cùng với một người phụ nữ khác đang chìm trong giấc ngủ. Chiếc chăn lớn trùm kín lên thân thể hai người nên không có nhìn thấy gì nhưng chắc chắn là hai người đều khoả thân.

Tức giận, đứng. Lúc này cô cảm thấy rất khó chịu. Nhưng càng gặp những tình huống khó xử thì càng phải thật bình tĩnh. Diệp Thảo hít một hơi thật sâu, đến bên giường gọi anh trai cô tỉnh lại.

"Lục Sơn, anh tỉnh lại đi..." Cô lay mãi mà không thấy anh cô bất kì phản ứng nào, hai mắt vẫn nhắm chặt lại, còn người phụ nữ bên cạnh thì đã bị đánh thức, hét toáng lên.

"Á... a... a... cô, cô là ai, tại sao lại vào được đây?"

Diệp Thảo trừng mắt, nghiêng răng nói, "Không phải cô mới là người rõ nhất sao. Nói, cô đã cho anh ấy uống thứ gì?"

"Cô đang nói vớ vẩn gì đấy? Lục Sơn uống say, sau đó... sau đó..." Cô ta ôm mặt khóc òa lên.

"Cô cầm miệng lại cho tôi, loại phụ nữ như cô tôi gặp nhiều rồi. Đừng có tham quá. Loại người như cô đừng mong sẽ không bao được bước chân vào nhà họ Hoàng đâu, đừng có mơ tưởng, nếu không sẽ càng ngã đau đó.

Cô gái kia trở mặt ngay lập tức, cô ta lau sạch nước mắt, miệng cười gian xảo, "Mày nghĩ mày là ai, tao không vào được thì mày nghĩ mày vào được chắc, dù sao Lục Sơn đã ngủ với tao rồi. Chắc mày cũng biết tính Lục Sơn rồi đó, anh ấy có tính trách nhiệm rất cao, chắc chắn không phải là một người đàn ông hèn nhất đâu."

Diệp Thảo cũng đâu có vừa, "Thật sao, vậy để xem ai thắng, muốn anh trai tôi chịu trách nhiệm thì phải bước qua xác tôi trước." Dứt lời, Diệp Thảo vào trong phòng tắm, lấy ra một cốc nước lạnh, tạt vào mặt Lục Sơn.

Lúc này, lông mày Lục Sơn nhíu lại rồi từ từ mở ra, khi nhìn thấy trong phòng có Diệp Thảo thì anh ngồi bật dậy, "Sao em lại ở đây?"

Diệp Thảo cũng nhanh chóng quay lưng lại, "Anh mau mặc quần áo vào đi."

Lục Sơn nhìn mình, rồi giật mình nhìn sang cô gái nước mắt nước mũi dính đầy trên mặt bên cạnh. Tay anh ôm lấy đầu, "Anh sao thế này, sao lại không nhớ được gì?..."

Diệp Thảo chẳng thèm để ý câu nói của anh trai, "Em cho anh và cô ta 5 phút mặc quần áo chỉnh tề, sau đó ra ngoài gặp em." Dứt lời, Diệp Thảo đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chờ Lục Sơn mặc quần áo chỉnh tề, không để anh lên tiếng Diệp Thảo liền nói, “Chị Ánh Linh đã tới đây và nhìn thấy anh và cô ta.”

Lục Sơn giật mình, mặt tối sầm lại, khóe môi mím chặt, tay nắm chặt thành quyền khiến gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Ánh mắt hung bạo xen lẫn lửa giận và ghen ghét.

“Cô ấy đi lâu chưa?”

“Chị ấy đã đi được một lúc.”

Lục Sơn bước nhanh ra ngoài, khi đi ra tới cửa không quên nói một câu, “Em ở lại bồi dưỡng cô ta hộ anh một lúc.”

Ngồi trên chiếc sofa lớn của khách sạn, Diệp Thảo nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang đứng như khúc gỗ ở phía đối diện. Thấy cô ta không có bất kỳ biểu hiện gì liên chuyện ánh mắt sang chiếc bàn uống nước. Cánh tay mềm mại cầm bộ ấm chén trên bàn bắt đầu pha trà.

Trong căn phòng chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch của những chiếc chén được xếp trên mặt bàn, cùng với tiếng rót trà vào chén.

Không biết bao lâu, có năm vệ sĩ đi vào, trong số đó có một người là trợ lý riêng của Lục Sơn.

Diệp Thảo nhìn những người trong phòng, đặt chiếc ấm xinh đẹp xuống bàn, đứng dậy, vuốt nhẹ trang phục.

“Không còn chuyện của tôi nữa, nên về thôi.”

“Tiểu thư về cẩn thận.”

Người phụ nữ kia lúc này mới thấy hoảng sợ, cô ta liền chạy tới chỗ Diệp Thảo, nắm chặt lấy cổ tay của cô.

“Tiểu thư, xin cô đừng đi, hãy nói với Hoàng tổng tha cho tôi. Cô muốn tôi làm gì tôi cũng làm, xin cô.”

“Chuyện này tôi không có quyền, muốn xin thì hãy xin anh trai tôi đi. Tôi nói rồi, trèo càng cao thì ngã càng đau, đừng vì danh vọng mà hại thân. Mau buông tay của cô ra.”

Những người vệ sĩ kia thấy vậy, liền đi tới kéo người phụ nữ kia ra, cách Diệp Thảo một đoạn.

“Xin lỗi, tiểu thư.”

Diệp Thảo hừ một tiếng, xoa nhẹ cổ tay rồi đi ra ngoài.

Đứng trước cửa khách sạn lớn, Diệp Thảo vỗ vỗ lồng ngực của mình. Mọi chuyện diễn ra như thước phim quay chậm, từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu Diệp Thảo. Nụ cười không che được trên miệng, cô không ngờ mình có thể ‘Ngầu’ như vậy.

Đang hân hoan trong niềm vui thì chuông điện thoại vang lên, màn hình hiện lên là tên của Nhật Thiên. Diệp Thảo ổn định lại tâm trạng rồi nhấc máy, “Alo.”

“Em hiện giờ đang ở đâu?”

“Đang ở ngoài, tối nay tôi muốn ngủ ở nhà thôi.”

Không biết bên kia nghĩ gì, một lúc sau mới ừ một tiếng rồi cúp máy. Diệp Thảo nhìn điện thoại nhún vai một cái rồi bắt xe về nhà.

Ở một ngôi biệt thự sang trọng, cô gái tức giận quát quát người hầu xung quanh mình. Mà tất cả người hầu xung quanh im thin thít không dám ho he mặc cho cô ta xả giận.

“Đám vô dụng, cắt hết ra ngoài cho tôi.”

Ánh mắt trở nên ác độc của Lê Vi nhìn chăm chăm vào bức ảnh của Diệp Thảo, tay cô ta cầm con dao gọt hoa quả rạch từng đường lên tấm hình.

“Không ai có thể cướp Nhật Thiên của tôi, Nhật thiên là của tôi, anh ấy chỉ có thể là của tôi mà thôi.”

Lê Vi từ Mỹ trở về tất cả là vì Nhật Thiên, vì anh cô có thể làm tất cả.

Hai năm trước, cô vô tình gặp anh tại một bữa tiệc, vừa nhìn thấy anh, cô đã rung động. Kể từ đó, cô cố tìm tất cả mọi cách để tiếp cận được anh. Kể cả khi tới Mỹ, làm bạn với Đan Văn cũng là muốn gần anh thêm một chút.

Lệ Vi đi tới bàn trang điểm, cầm chiếc điện thoại lên, “Hãy điều tra cho tôi thông tin của một người, lát nữa tôi sẽ gửi hình cho anh, hãy theo dõi nhất cử nhất động của cô ta cho tôi.”

“Nếu tôi giúp cô thì tôi được gì.”

Lệ Vi cười nhếch mép, “Đối tượng lần này chắc chắn sẽ khiến anh hứng thú. Hơn nữa cô ta so với Đan Vân khác biệt hoàn toàn.”

“Ồ. Vậy để xem lời cô nói có đúng sự thật không?”

“Anh yên tâm, lần này tôi chắc chắn 100%.”

Lệ Vi ném điện thoại trên giường, nhìn về mặt của mình trong gương cười thỏa mãn, cô sẽ khiến Diệp Thảo cũng như Đan Vân, đều bị Hàn Thiên chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Buổi sáng cuối đông thật ấm áp, những chú chim nhảy nhót trên cành cây, cùng vui đùa chào đón mùa xuân. Tia nắng ban mai, ấm áp xuyên qua từng giọt sương sáng sớm khiến chúng giống những viên ngọc sáng lấp lánh.

Cảnh vật bên ngoài với cảnh vật trong căn phòng âm nhạc của trường Angel cũng chẳng khác biệt là bao. Người con gái ngồi bên chiếc dương cầm say mê bấm từng nốt nhạc, giai điệu cùng với người chơi như hoà quyện vào nhau khiến cho mọi thứ xung quanh như ngừng chuyển động, yên lặng hưởng thụ tiếng đàn.

Sau khi kết thúc nốt cuối cùng, Diệp Thảo vẫn ngồi lẳng lặng nhìn cây đàn, nhẹ nhàng mỉm cười. Nụ cười của cô tựa như nắng xuân ấm áp nhưng lại chan chứa chút cô độc vô hình.

“Hay. Diệp Thảo, đây là cậu tự viết nhạc sao?” Bạch Nguyệt ngẩn ngơ một hồi sau đó lên tiếng.

Diệp Thảo ngẩng đầu lên, rồi ánh mắt nhìn Bạch Nguyệt, “Có vấn đề gì sao?”

Bạch Nguyệt vội lắc đầu, “Không có a. Rất hay.”

“Ồ, mình biết mà.” Nói xong, Diệp Thảo cầm bản nhạc, đứng dậy, “Cũng sắp đến giờ vào lớp rồi, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

“À. Diệp Thảo này. Sắp tới sinh nhật của Nhật Thiên rồi, cậu định tặng quà gì vậy?”

“Chưa biết.” Diệp Thảo nhún vai, lắc đầu, chân vẫn tiếp tục bước hứng về phía trước.

“Cậu nói gì cơ? Mình cứ tưởng cậu phải chuẩn bị lâu rồi chứ?”

“Có gì đâu mà phải chuẩn bị chứ, chỉ là một món quà thôi mà. Đến hôm đó cứ mua đại là được.” Diệp Thảo quay sang Bạch Nguyệt bình thản trả lời. Cô đâu có biết, câu trả lời đó lại làm tổn thương tới một người.

Buổi sáng, khi thức dậy, Nhật Thiên liền đi ngay tới trường. Anh tới rất sớm để có thể nhìn thấy Diệp Thảo sớm hơn một chút. Nhưng đợi mãi mà chẳng thấy cô đâu. Anh gọi điện về nhà của Diệp Thảo hỏi thì biết được cô đã tới trường từ sớm rồi. Vì vậy, anh vội vàng chạy đi tìm cô. Khi vô tình nghe thấy câu hỏi của Bạch Nguyệt, anh vô cùng tò mò không biết câu trả lời của Diệp Thảo thế nào. Nhưng nó đã khiến anh thất vọng.

Thì ra, anh là tự mình đa tình, tự lừa dối bản thân rằng Diệp Thảo chắc chắn là có một chút tình cảm dành cho mình. Anh thật là ngốc, ngốc tới nỗi mất đi lí trí.

“Diệp Thảo, tại sao cậu lại có thể vô tâm tới vậy? Chẳng lẽ cậu không có một chút...” Bạch Nguyệt nhú mày lại nhìn chằm chằm vào Diệp Thảo trách cứ.

“Bạch Nguyệt. Vấn đề tình cảm không thể ép buộc được, mình sẽ nói rõ chuyện này với Nhật Thiên.”

Chuyện tình cảm, đối với cô mà nói thì đó là thứ gì không nên tồn tại. Nếu có, cô thà bứt chết nó từ trong bọc trứng chứ không để nó sinh trưởng. Bởi vì, cô không xứng có được những thứ tình cảm xa vời đó.

Cứ nhớ lại chuyện năm đó, cô lại cảm thấy bản thân mình có lỗi, chính mình là nguyên nhân gián tiếp gây nên vụ việc năm đó. Nếu như năm đó cô không ra ngoài chơi thì đã không xảy ra chuyện như vậy. Nhưng thực tế không có cái gọi là ‘nếu như’, để bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa.

“Chúng ta đi nhanh thôi, sắp muộn rồi.” Diệp Thảo kéo tay Bạch Nguyệt đi nhanh về phía lớp học. Khi đi cô khẽ quay lại nhìn cái bóng mờ mờ in trên mặt đất.

Giờ ra chơi, Diệp Thảo chuẩn bị đi ra ngoài thì có một người quay xuống bắt chuyện.

“Hi. Mình là Lê Vi mới chuyển tới. Rất mong được sự giúp đỡ.” Lê Vi giơ tay ra.

Diệp Thảo giơ tay ra bắt lấy, mỉm cười thật tươi, trả lời một câu rất khách sáo, “Tôi là Diệp Thảo, lớp trưởng của lớp này. Chính tôi mới là người cần sự giúp đỡ từ cậu. Chúng ta cùng cố gắng trong học kỳ cuối này nhé.”

“Chúng ta từng gặp nhau rồi. Nhưng mà không biết cậu có nhớ không?” Lê Vi vui vẻ bắt chuyện.

“Có sao? Xin lỗi, tôi không nhớ.” Diệp Thảo nhìn gương mặt Lê Vi nhưng cô không có ấn tượng.

“Không sao. Hôm qua, ở trung tâm thương mại, cậu nhớ chưa?”

“À. Cậu là cô gái tối qua. Mình nhớ rồi.”

Lê Vi định nói gì đó nhưng bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Diệp Thảo nhìn vào màn hình điện thoại rồi nhìn Lê Vi cười, “Xin lỗi, mình phải nghe điện thoại.” Sau đó cô đi ra ngoài hành lang.

“Có chuyện gì ạ.” Diệp Thảo có chút bất an, vì đây là số điện thoại bàn của nhà cô. Mà số này chỉ có cô gọi về chứ rất ít khi gọi đến. Khi nghe đầu dây bên kia nói, Diệp Thảo đứng thất thần một lúc, “Không thể nào, dì đang đùa cháu đúng không. Mới vừa rồi mẹ cháu vẫn khỏe mà.”

Diệp Thảo cúp điện thoại, chỉ biết chạy thật nhanh đi. Cô rất sợ, cảm giác này giống như hàng đêm mỗi khi đi vào giấc ngủ.

Thời tiết thì nắng mưa thất thường. Vừa sáng sớm bầu trời trong xanh là vậy, thế mà lúc này không biết mây từ đâu kéo tới che phủ một mảng trời khiến trời âm u, tăm tối. Lòng người cũng vậy, thâm sâu khó lường.

Lúc Diệp Thảo tới bệnh viện thì mẹ cô đã được đưa vào phòng hồi sức. Anh trai và bố của cô đang ở đó. Diệp Thảo đẩy cửa bước vào làm dán đoạn cuộc trò chuyện giữa ba người.

“Mẹ, mẹ bây giờ cảm thấy thế nào rồi.”

“Con đang học sao lại tới đây.”

Diệp Thảo xà vào lòng mẹ, “Dì Lan gọi điện tới, thế là con tới đây ngay. Mẹ có biết con lo cho mẹ nhiều lắm không?” Nước mắt muốn kìm lại mà nó cứ tuôn ra.

Bà Vân xoa đầu Diệp Thảo, “Dì Lan cũng thật là. Mẹ không sao, chỉ bị tụt huyết áp thôi mà. Đứa nhỏ này. Lớn rồi mà cứ như trẻ con ấy.”

Diệp Thảo vẫn như cũ, ôm chặt lấy mẹ, tiếng khóc thút thít ngày càng lớn, không thể kiềm lại được.

Điều này khiến cho Lục Sơn bên cạnh sợ hết hồn. Anh tới bên cạnh Diệp Thảo, hai tay đặt vào vai cô tạo nên cảm giác ấm áp, “Diệp Thảo, em làm sao vậy?..”

Diệp Thảo lắc đầu, “Không sao. Em chỉ muốn ôm mẹ thôi. Lâu lắm rồi em không được ôm mẹ như thế này rồi.”

Thật sự là rất lâu đi, lâu tới nỗi cô đã quên mất cảm giác như thế nào rồi.

“Con chỉ ước gia đình mình cứ như thế này thì tốt biết mấy.”

Câu nói của Diệp Thảo khiến cho ba người còn lại đều cảm thấy bối rối. Nhất là bố của cô, khi nghe câu nói kia thì ông đã vô tình làm rơi chiếc cốc khiến thủy tinh vỡ từng mảnh trải khắp mặt đất.

Diệp Thảo quay lại nhìn ngẩng mặt lên nhìn ba người, “Mọi người sao vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì mà con không biết sao?”

Câu thứ cô nhìn vào bố của mình, cô muốn ông trả lời.

Hoàng Nhất Văn nhìn bà Vân rồi nhìn Diệp Thảo cười trừ, “Không có chuyện gì đâu. Công ty sắp có cuộc họp quan trọng, ta phải đi bây giờ. Láp nữa sẽ có người tới dọn chỗ này.”

Nói xong ông cầm áo khoác đi ra ngoài.

“Mẹ...” Diệp Thảo định nói nhưng lại bị tiếng điện thoại cắt ngang.

Bà Vân xoa đầu Diệp Thảo rồi nhận điện thoại. Không biết nội dung kia là gì mà lại khiến mẹ cô mặt biến sắc. “Tại sao bây giờ mới nói cho tôi biết, các

người làm việc kiểu gì vậy? Bây giờ tôi sẽ tới đó.”

Bà Vân rút kim tiêm ra, “Lục Sơn, đưa mẹ tới siêu thị ngay bây giờ.”

Diệp Thảo giữ tay mẹ cô lại, “Mẹ, mẹ đang bị ốm mà mẹ còn muốn đi đâu?”

“Mẹ không sao. Siêu thị xảy ra vấn đề, mẹ cần phải tới đó gấp.”

“Có gì để anh xử lý cũng được, mẹ ở nghỉ ngơi đi, sức khoẻ quan trọng. Anh, anh nói gì đi.”

“Cái này...” Lục Sơn khó xử nhìn Diệp Thảo.

“Vấn đề này anh con không thể xen vào. Đây là siêu thị do mẹ quản lý, phải đích thân mẹ đi mới được.”

Diệp Thảo buông tay ra, cổ cười thật tươi. “Vậy mẹ đi sớm về sớm. Tối nay con sẽ đợi mọi người về ăn cơm.”

“Được.”

Trong phòng bệnh hiện giờ chỉ còn lại một mình cô. Vừa rồi vì lo lắng nên cô đã tạm thời quên đi nỗi sợ của bản thân. Còn bây giờ, cô cảm thấy vừa cô đơn, vừa sợ. Hai chân mềm nhũn, lao đảo đi ra khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Tiểu thư.” Khi Diệp Thảo bước vào cổng, tiếng người giúp việc vang lên.

“Mọi người cứ làm việc của mình đi.” Diệp Thảo mỉm cười nói rồi tiếp tục đi vào trong nhà. Cô cất đồ của mình rồi đi vào phòng bếp.

Di Lan đang bận rộn nấu ăn nhưng thấy Diệp Thảo đi vào thì rửa tay, “Tiểu thư về rồi hả? Phu nhân thế nào rồi, có nghiêm trọng lắm không?”

“Mẹ con không sao rồi ạ. Bây giờ mẹ con đã xuất viện, bữa tối bà sẽ ăn cơm ở nhà.”

“Làm ta sợ hết hồn. Tiểu thư cũng mệt rồi, hay là cô cứ lên phòng nghỉ ngơi một lúc đi. Lúc nào tới giờ ăn cơm thì ta sẽ gọi cô dậy.”

“Cháu không sao đâu ạ. Hôm nay, mọi người sẽ ăn tối ở nhà. Cháu muốn nấu vài món cho cả nhà.” Diệp Thảo lấy một chiếc tạp dề đeo lên rồi tới tủ lạnh tìm nguyên liệu.

“Để ta giúp tiểu thư.”

“Vâng ạ. Mà đi đừng gọi cháu như vậy, nghe cảm giác không được thân mật lắm.”

“Ôi dào. Tiểu thư cứ mặc kệ ta. Ta quen miệng rồi, sửa lại cần phải thích ứng một thời gian.” Di Lan cười bắt đầu đi, một khi đã quen rồi mà tự nhiên sửa thì cảm thấy hơi ngượng miệng, cần phải thích ứng dần dần.

“Tuy đi vậy.”

Chẳng mấy chốc, thức ăn đã được nấu chín. Các món ăn được trang trí tỉ mỉ lần lượt được đưa tới phòng ăn. Món nào món nấy đều bắt mắt nhìn là đã muốn ăn. Diệp Thảo nhìn thành quả của mình cũng cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Cô lên phòng thay quần áo rồi tiếp tục ngồi đợi mọi người về.

Khi xuống cầu thang cô nghe thấy tiếng xe, cô vui mừng chạy ra ngoài đón người nhưng mà người cô muốn đón lại không xuất hiện.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Nghe nói bác gái vừa xuất viện nên tới thăm.” Vừa nói, Nhật Thiên vừa giơ giỏ quà lên.

“Mẹ tôi không sao rồi. Bà ấy cũng sắp về. Dù sao cũng có lòng, cậu vào nhà đợi đi.”

Hai người lặng lẽ ngồi ở phòng khách, không ai nói với ai câu nào, mà không khí kiểu này cũng chẳng biết nên nói gì nữa.

Nhật Thiên cầm ly trà uống sau đó ho một tiếng. Anh đã thành công câu dẫn được ánh nhìn của Diệp Thảo về phía mình.

“Cái đó... Em đã ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Diệp Thảo lắc đầu sau đó nói tiếp, “Tôi đang đợi bố mẹ và anh trai về ăn, nếu cậu chưa ăn thì ở lại ăn cùng luôn đi.”

“Được.”

Thời gian trôi qua.

1 tiếng, 2 tiếng, 3 tiếng...

Diệp Thảo nhìn bàn thức ăn lạnh ngắt mà chỉ biết cười trừ.

Di Lan thấy vậy liền lên tiếng, “Hay là để tôi hâm nóng lại thức ăn. Có lẽ hôm nay mọi người đều bận nên không về.”

Diệp Thảo nhìn Nhật Thiên ở đối diện mình, rồi gật đầu. “Vâng ạ.”

Trong thời gian đợi thức ăn, điện thoại của Diệp Thảo vang lên, cô bấm nút nghe, “Alô.”

Đầu dây bên kia là Lục Sơn, “Diệp Thảo à. Xin lỗi vì hôm nay anh không về ăn cơm được.”

“Không sao đâu ạ.”

Lúc Diệp Thảo cúp điện thoại thì cũng là lúc thức ăn nóng được mang lên. Mặc dù vẫn bắt mắt như cũ nhưng nó đã không còn có được hương vị chuẩn như ban đầu.

Diệp Thảo cầm đũa lên, nhìn Nhật Thiên cười nói, “xin lỗi để cậu phải đợi lâu.”

“Không sao.” Nhật Thiên cũng cầm đũa lên.

Diệp Thảo không ăn vội mà cầm đũa gắp một miếng thịt bò vào bát của Nhật Thiên, “Dùng ngại nhé. Ngại hại dạ dày.”

Nhật Thiên cũng hòa theo. “Yên tâm, không có chuyện đó đâu.”

Nhật Thiên từ tốn ăn, vừa ăn vừa nhìn Diệp Thảo. Ánh mắt cười thật tươi khi nhìn thấy bộ dạng ăn của Diệp Thảo.

Lúc này, Diệp Thảo không phải là ăn bình thường mà là ăn như thể là bị bỏ đói ba năm ấy. Các món ăn cũng dần dần ít dần. Một mình cô ăn hết phần ăn của ba người. Đồ ăn trên bàn đã sạch bóng, một cọng rau cũng không còn.

Nhật Thiên nhìn bàn ăn rồi lại nhìn Diệp Thảo như không tin vào mắt mình, cuối cùng thán một câu. “Không ngờ em lại có thể ăn được nhiều như vậy.”

Diệp Thảo chẳng buồn để ý câu nói đùa kia của Nhật Thiên, lúc này cô không thể đùa được nữa, “Cậu đi dạo cùng tôi một lúc được không?”

Nhật Thiên lúc này không cười nữa, “Em bị sao vậy?”

Diệp Thảo đảo rồi lắc đầu, “Không có gì đâu. Cũng muộn rồi. Cậu về đi.”

Diệp Thảo đứng dậy rồi đi ra ngoài. Nhưng khi tới cửa thì bị Nhật Thiên nắm lấy cổ tay, “Được, em muốn đi đâu anh sẽ đi cùng em.” Anh nói xong mà Diệp Thảo vẫn im lặng thì lại nói tiếp, “ăn cơm xong đi đâu đó cũng tốt.”

Diệp Thảo gật đầu một cái. Nhật Thiên thấy vậy liền kéo cô đi ra ngoài.

“Nhật Thiên, cậu ở đây một chút, tôi đi một lát rồi quay lại.” Đang đi trên đường, Diệp Thảo dừng lại trước một cửa hàng tạp hoá. Nói với Nhật Thiên rồi cô chạy vào bên trong.

Khi đi ra, trong tay Diệp Thảo cầm rất nhiều thứ mà chủ yếu là đồ ăn vặt.

“Chúng ta tới đây ngồi đi.” Thảo chỉ vào một cái ghế đằng xa rồi chạy tới đó.

Cô mở túi đồ ăn cùng với một chiếc bánh kem cỡ nhỏ ra sau đó cắm một cây nến nhỏ trên chiếc bánh.

“Ngày kia là sinh nhật cậu, có lẽ tôi không tham gia được. Xin lỗi nhé.”

“Em đi đâu à.”

“Tôi dự định sau khi học xong sẽ đến Nhật. Ngày kia tôi sẽ tới Nhật để nộp hồ sơ. Dự tính là đi khoảng một tuần.”

“Em dự định học gì?”

“Kinh tế.”

Nhật Thiên im lặng một lúc rồi ngồi xuống. Diệp Thảo ngồi phía bên cạnh.

Cô cảm quẹt que diêm châm nến lên, “Chúc mừng sinh nhật. Hôm nay... cảm ơn cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Lúc này, bên cạnh chiếc ghế hai người ngồi có rất nhiều lon bia, có một hai lon rơi vãi trên mặt đất. Một người thì uống bia như uống nước, còn người kia thì đang cố cầm mà không được.

“Đủ rồi, Diệp Thảo. Hôm nay em lại có chuyện gì nữa vậy. Lúc này còn rất tốt cơ mà.” Nhật Thiên cướp lấy lon bia từ tay Diệp Thảo rồi quất lớn.

“Tốt tốt cái đầu anh ý. Hiện tại tôi không tốt được chưa.” Diệp Thảo thấy đồ uống của mình bị lấy đi liền thét ầm lên, tay thì giơ lên muốn cướp lại. Nhưng rất tiếc cô không thể cướp được. Không cướp được thì cô lại bật một lon khác tu ừng ực.

Hai bên cứ giằng co liên tục không ngừng. Cuối cùng, nhật Thiên cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra sau đó trói hai tay của cô lại.

“Anh làm gì đấy, thả tôi ra.”

Nhật Thiên chẳng thèm để ý, tay cầm chiếc điện thoại định gọi cho ai đó.

“Anh định gọi cho ai đó?”

“Anh của em.”

“Không được.” Diệp Thảo quát lớn, “Không được, nếu anh mà gọi cho anh tôi thì tôi sẽ... tôi sẽ...”

“Sẽ làm sao?” Nhật Thiên thấy hai má hồng hồng đáng yêu kia khi xù lông lại cảm khiến người ta cảm thấy thú vị. Lúc này anh muốn đùa dai một chút.

Anh từ từ đi đến phía cô, khuôn mặt yêu nghiệt cùng hơi thở tà mị dán sát vào mặt cô. “Nói, em sẽ làm gì? Hừ?”

Hai mắt Diệp Thảo rất ưa là vô tội, nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

“Anh đã từng thích một cô gái nào chưa?”

Câu hỏi này làm Nhật Thiên đang từ trên cao rơi bộp xuống đất. Anh hừ một tiếng nhưng không có trả lời.

Diệp Thảo gật đầu rồi lại nói tiếp, “Không trả lời tức là đã từng.” Nói xong, Diệp Thảo dọn dẹp mọi thứ cho hết vào thùng rác gần đó.

Nhật Thiên luôn đi phía sau cô lúc này thì không chịu được nữa liền lên tiếng, “Diệp Thảo, em nói chuyện thì cũng phải có đầu có đuôi chứ. Tôi đã từng có bạn gái thì sao? em không thích sao? Dù sao em cũng đâu thích tôi, em quan tâm điều này làm gì? Em đây là có ý gì?”

“Tôi không có ý gì cả. Nếu mà làm cho anh hiểu lầm gì đó thì tôi xin lỗi. Còn chuyện của chúng ta cũng nên kết thúc rồi. Thương mại không phải là tiền đề dẫn tới hôn nhân.”

“Tại sao em lại khẳng định như vậy? Anh thích em không phải vì địa vị của em.”

Diệp Thảo cười tự giễu, nước mắt cứ thế mà chảy ra, mọi sự kìm nén bấy lâu nay đều tuôn ra hết. “Anh thì biết cái gì, anh hiểu được tôi bao nhiêu. Anh đừng có làm tưởng giữa tình cảm và thương hại. Thực chất là anh chỉ đang thương hại tôi thôi. Hoặc có lẽ là anh đang tìm kiếm hình bóng của một cô gái trong tôi mà thôi. Tôi sẽ không bao giờ để bất kì ai làm tổn hại tới ra đình của mình, nếu không thì đừng trách vì sao tôi lại ác.”

Lúc này, Diệp Thảo ngồi xuống đường, cứ thế mà ôm đầu khóc. Tuy Nhật Thiên Thấy vấn đề này càng lúc càng khó hiểu nhưng anh vẫn ngồi xuống ôm lấy Diệp Thảo an ủi.

Một lúc sau, Diệp Thảo đã ngừng khóc nhưng cô vẫn ngồi trên mặt đất như cũ, giọng nói sau khi khóc xong nghe như tiếng muỗi kêu vang lên, “Bố của tôi có một đứa con ở ngoài, cô ta chỉ sinh trước tôi có vài ngày. Ông ấy muốn đưa cô ta về nhà nhưng mẹ tôi không cho. Bà dùng tính mạng của mình ra để đặt cược. Bà chỉ muốn cho con của mình có một gia đình hạnh phúc mà thôi. Anh có biết tại sao tôi biết chuyện này không?”

Nhật Thiên nhẹ nhàng lắc đầu.

“Năm tôi học lớp năm, có một lần tôi quên mang theo vở nên quay lại về nhà để lấy. Nhưng khi vào tới cửa thì thấy có tiếng đập phá đồ. Tôi liền đi vào thì thấy bố tôi xô hết đồ ăn sáng xuống đất còn mẹ tôi ngồi dưới đất khóc. Lúc đó tôi rất sợ, nên đã chui vào một chiếc tủ gần đó rồi theo khe hở nhìn ra ngoài. Lúc đó là lần đầu tiên tôi biết việc này, cũng là lần đầu tiên mẹ tôi biết bố của tôi có một người phụ nữ bên ngoài.” Diệp Thảo ngừng một lúc rồi nói tiếp, “Đứa con gái kia của ông bị suy thận, cần một quả thận, thời gian quá gấp nên không kịp tìm thận thích hợp nên ông ấy muốn tôi hiến. Mẹ tôi không cho, bà nói dù cho đứa con riêng kia có chết cũng không muốn tôi bị tổn thương nào. Bà còn nói chuyện này chỉ có hai người biết, nếu mà để cho con biết thì bà sẽ làm cho công ty bố của tôi phải phá sản. Kể từ đó, tôi luôn phải nhìn thấy mọi người diễn một vở kịch thật khôi hài. Nếu họ muốn diễn thì tôi cũng chiều. Sau đó. Tôi nghe nói đứa con gái kia đã tìm được thận thích hợp.”

“Anh trai em có biết chuyện này không?”

“Anh ấy biết.” Diệp Thảo gật đầu khẳng định, “Nhưng không có ai biết là tôi đã biết chuyện này từ lâu rồi.”

“Tại sao em phải làm như vậy, em có biết làm như vậy người phải chịu nhiều nhất là em không?”

“Tại sao ư? Tại vì tôi ghét mẹ con họ. Không để cho mẹ con họ có một gia đình trọn vẹn. Anh có thấy suy nghĩ đó của tôi có phải là quá ấu trĩ không? Ba năm trước, có một lần bố tôi cả tuần không về nhà lí do chỉ có một đó là ông ấy đang ở cùng với hai mẹ con nhà kia vì cô gái kia phải nhập viện. Lúc đó cứ mỗi lần tôi nhìn thấy gương mặt trang điểm đậm của mẹ là tôi biết bà đã khóc, mẹ yêu ông ấy nhưng mà ông ấy lại yêu một người khác, đối với ông ấy, gia đình này chỉ có một chữ trách nhiệm mà thôi. Tôi không tin tình yêu ông dành cho tôi chỉ có hai chữ ‘trách nhiệm’, tôi đã ngâm mình trong nước lạnh suốt năm tiếng đồng hồ để mình bị ốm. Tôi hôm đó tôi sốt cao, lúc đó tôi cứ nghĩ mình sắp xong đời rồi.” Diệp Thảo cứ nhìn chăm chăm vào Nhật Thiên, “Có phải anh thấy tôi rất ngốc phải không? Nếu anh muốn cười thì cười đi.”

Nhật Thiên lắc đầu, “Đừng nói nữa.” Sau đó anh ôm Diệp Thảo chặt hơn.

“Còn chưa hết chuyện mà. Anh chẳng phải nói là có đầu thì phải có đuôi sao?” Diệp Thảo lúc này rất nghiêm túc, khẽ đẩy Nhật Thiên ra rồi nói tiếp.

“Bố tôi nghe tin thì lập tức từ Mỹ trở về. Anh không biết lúc đó tôi vui thế nào đâu, điều đó chứng tỏ ông rất thương tôi. So với đứa con kia thì tôi quan trọng hơn nhiều. Cũng đúng thôi, cô ta cái gì cũng đều thua tôi. Loại người như cô ta nên cho vào làm kĩ nữ mới đúng.”

Nhật Thiên nhìn Diệp Thảo đến khó tin. Sao cô lại có thể nói những lời đó được chứ.

“Bây giờ cô ta chắc là đang rất chật vật, điều này cũng phải trách cô ta tự làm tự chịu thôi, kết bạn với những cậu ấm cô chiêu đặc biệt nên dẫn đến.” Diệp Thảo nói nhỏ vào tai Nhật Thiên, “Cô ta bị nghiện.”

Nhật Thiên nhìn Diệp Thảo với ánh mắt như nhìn một người xa lạ, “Tất cả mọi việc đề là do em đứng sau sao?”

“Chính xác. Nhưng có một điều mà anh không thể ngờ tới là cô gái mà tôi nhắc tới chính là bạn gái cũ của anh.”

Nhật Thiên lùi lại phía sau vài bước, lắc đầu, “Không thể nào.”

“Sao lại không thể. Có phải anh thấy tôi ác phải không, tôi như ngày hôm nay là do các người ép tôi thôi.”

“Những gì hôm nay đều nằm trong dữ liệu của em?”

“Thực ra, không phải là hôm nay mà là ngày mai cơ. Nhưng mà hôm nay anh đã tới nhà tôi rồi thì kế hoạch chỉ là được thực hiện sớm hơn trước một ngày mà thôi. Những điều tôi làm sẽ không hối hận, nếu cho tôi chọn tôi vẫn chọn cách của mình.”

“Diệp Thảo mà tôi quen không phải là cô. Tại sao cô lại trở nên như vậy?”

“Nhật Thiên, anh nhầm rồi. Đây mới là tôi.”

“Được. Tôi nhầm. Vậy những gì trước kia, tôi muốn biết có bao nhiêu phần là thật lòng.”

Diệp Thảo bật cười lớn, “Về vấn đề này thì tôi nghĩ anh đã có kết quả rồi chứ.”

“Cút.” Nhật Thiên tay nắm thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Em Sẽ Mãi Thuộc Về Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.